PIERRE

LEMAITRE

CRIME

Camille

AL TREILEA ROMAN DIN SERIA VERHŒVEN

LAUREAT INTERNATIONAL DAGGER 2015

FICTION CONNECTION

TREI

Cuprins

ZIUA 1
ZIUA 2
ZIUA 3
Notă

Dacă, să zicem, personajul Alex este inspirat din Manon Lescaut, Camille aduce foarte mult cu Toulouse Lautrec. Unul dintre marile regrete ale mele este că nu știu să desenez, așa că am inventat un personaj care știe să o facă. Avantajul de a avea un personaj artist (chiar și unul ratat, cum e Camille) este că poate vorbi și un alt limbaj în afară de cel al investigației criminale. În sfârșit, creând-o pe mama lui Camille, o femeie rea, dar o mare artistă, a fost pentru mine un mod de a-l pune pe Camille sub semnul unei contradicții care îl va bântui în toată trilogia.
PIERRE LEMAITRE
Lemaitre știe să se reinventeze, să surprindă la fiecare nouă carte. La fel stau lucrurile și cu Camille: o construcție perfectă, cu răsturnări de situație imprevizibile. Alert și impresionant, al treilea roman din seria Verhœven nu-și dezamăgește cititorii.
L'HUMANITÉ

PIERRE LEMAITRE

CAMILLE

Editura TREI, 2015

Traducere din franceză de Doru Mareş
Titlul original: *Camille*, 2012

Versiune ebook: v1.0 oct. 2015

Pentru Pascaline

Pentru Cathy Bourdeau şi
neobosita ei susţinere.
Cu întreaga mea afecţiune.

„Nu aflăm decât despre a suta parte
din ceea ce ni se întâmplă.
Habar nu avem care părticică a cerului
plăteşte pentru tot acest infern.”
William Gaddis, *The Recognitions*

ZIUA 1

Ora 10:00

Se consideră că un eveniment este hotărâtor atunci când îţi dă cu totul peste cap viaţa. Asta citise Camille Verhoeven, cu câteva luni mai devreme, într-un articol despre „Accelerarea istoriei”. Acest eveniment decisiv, acaparator, neaşteptat, capabil să îţi electrizeze întregul sistem nervos este perceput imediat printre toate celelalte accidente ale existenţei, fiindcă este încărcat cu o energie de o densitate specifică: de îndată ce îşi face apariţia, înţelegi că va avea pentru tine consecinţe uriaşe, că lucrul întâmplat este ireversibil.

De pildă, cele trei focuri ale puştii cu aer comprimat, trase în direcţia femeii pe care o iubeşti.

Asta o să i se întâmple lui Camille.

Nu contează că în ziua cu pricina o să te duci, ca şi el, la înmormântarea celui mai bun prieten şi că o să ai senzaţia că deja ţi-a ajuns până peste cap pentru toată ziua. Soarta nu se mulţumeşte ea cu banalităţi de felul ăsta, ci e în stare, în pofida aşteptărilor, să se manifeste sub forma unui criminal echipat cu un Mossberg 500 de calibru 12, cu ţeavă retezată.

Mai rămâne de aflat cum vei reacţiona. Aici e problema.

Întrucât gândirea, uluită până peste poate, te face de cele mai multe ori să reacţionezi numai din reflex. Spre exemplu, atunci când, înaintea celor trei focuri de armă, femeia pe care o iubeşti este pur şi simplu călcată în picioare, după care observi limpede criminalul apăsându-şi patul puştii de umăr, nu înainte de a o fi armat cu zgomot sec.

Fără îndoială, în astfel de momente ies la lumină bărbaţii de excepţie, cei care ştiu să ia cele mai bune hotărâri în cele mai grele situaţii.

Dacă însă eşti o fiinţă oarecare, te aperi şi tu cum poţi. Adesea, în faţa unui asemenea seism, eşti condamnat la aproximări ori la eroare, atunci când nu eşti redus de-a dreptul la neputinţă.

Când ai adunat destui ani sau când genul acesta de lucruri ţi-a mai trecut viaţa prin furtună, îţi închipui că ai ajuns imun. Este şi cazul lui Camille. Prima lui soţie a fost ucisă – un adevărat cataclism după care i-au trebuit ani şi ani să-şi revină. Trecut printr-o astfel de încercare, ajungi la convingerea că nimic mai teribil nu te mai poate ajunge.

Ei, în asta constă capcana.

Fiindcă ai coborât garda.

Or, pentru destinul cu ochiul mereu treaz, este cea mai bună clipă pentru a apărea şi a te lua pe sus.

Pentru a-ţi reaminti infailibila punctualitate a hazardului.

Anne Forestier intră în galeria Monier la puţin timp după ora începerii programului. Coridorul principal este aproape gol, încă mai pluteşte în aer mirosul cam iritant al detergenţilor, buticurile se deschid fără grabă, se scot tarabele supraetajate pentru cărţi şi bijuterii, se aranjează standurile de prezentare.

În galeria construită în secolul al XIX-lea, în partea de jos a bulevardului Champs-Elysées, se vând produse de lux, papetărie, marochinărie, antichităţi. Edificiul este îmbrăcat în pereţi de sticlă şi, ridicând privirea, persoana avizată ieşită la plimbare poate descoperi o mulţime de detalii *Art déco,* faianţă, cornişe, mici vitralii. Anne le-ar putea admira şi ea dacă ar avea chef, dar, cum recunoaşte fără probleme, nu este vreo matinală. La ora asta, înălţimile, amănuntele şi tavanele sunt cea mai neînsemnată grijă a ei.

Are nevoie, înainte de orice altceva, de o cafea tare. Foarte tare.

Întrucât, parcă special în această dimineaţă, Camille a mai lenevit în pat. El care, spre deosebire de ea, chiar este mai degrabă un matinal. Numai că pe Anne n-a prea tras-o inima. Prin urmare, a scăpat cu diplomaţie de avansurile lui Camille – care are mâinile foarte fierbinţi, deci nu este uşor să îi rezişti –, a fugit la duş uitând de cafeaua pe care şi-o turnase în ceaşcă, s-a întors la bucătărie, uscându-şi părul, şi a dat de cafeaua deja rece, a prins una dintre lentilele de

contact la doar câţiva milimetri de marginea chiuvetei…

După care s-a făcut timpul de plecare. Cu burta goală.

Drept care, încă de la sosirea în pasajul Monier, pe la zece şi câteva minute, se aşază pe terasa micii braserii de la intrare, unde e cea dintâi clientă. Filtrul de cafea încă lucrează, aşa că este nevoită să aştepte, uitându-se de mai multe ori la ceas, ceea ce nu înseamnă că se grăbeşte. E doar din cauza chelnerului, pentru a-l descuraja. Fiindcă respectivul, cum nu are mare lucru de făcut, aşteptând să fie gata cafeaua, încearcă să lege o conversaţie: şterge mesele din jurul ei privind-o pe sub mână şi, cu aerul că nimic nu ar pândi-o, se apropie în cercuri concentrice. E un tip înalt, slab, plin de el, un blond cu păr unsuros, de felul celor de care dai adesea prin zonele turistice. Când termină de dat târcoale, se proţăpeşte în apropiere, cu o mână în şold, lasă să-i scape un suspin admirativ, uitându-se pe geam, şi emite o cugetare meteo despre starea zilei, dezarmantă în mediocritatea ei.

O fi chelnerul imbecil, dar bun-gust tot are întrucât, la patruzeci de ani, Anne tot fermecătoare a rămas: brunetă, delicată, cu ochii de un verde-deschis, cu surâsul ameţitor aproape… O femeie luminoasă, sincer. Cu gropiţe. Şi gesturi lente, suple, de-ţi vine fără scăpare să pui mâna fiindcă, la ea, totul pare rotund şi tare, sânii, fesele, coapsele, pântecele, păi da, totul este fără discuţie rotund şi tare, genul care te bagă-n boală.

De fiecare dată când se gândeşte la asta, Camille se întreabă ce-o fi căutând cu el care are cincizeci de ani, a chelit zdravăn, însă, mai ales, nu are decât un metru şi patruzeci şi cinci de centimetri. Ca să fim mai clari: este de înălţimea unui băiat de treisprezece ani. Nu întârzii să precizez, pentru a evita speculaţiile, că nici Anne nu este prea înaltă, dar, oricum, tot are cu douăzeci şi doi de centimetri mai mult decât el. Cu aproape un cap mai mult, adică.

Răspunde avansurilor chelnerului cu un zâmbet încântător şi extrem de expresiv: ia mai du-te tu în mă-ta (bărbatul îi face semn că a priceput, nu a vrut

decât să fie şi el drăguţ…), iar ea, imediat ce a înghiţit cafeaua, o şi ia prin pasajul Monier către strada Georges-Flandrin. Când ajunge la celălalt capăt al galeriei, bagă mâna în geantă, cu siguranţă pentru a scoate portofelul, şi simte ceva umed. Degetele i se umplu de cerneală. Curge un stilou.

Pentru Camille, propriu-zis cu acest stilou a început povestea. Sau cu faptul că Anne a ales să se ducă exact în această galerie, şi nu în alta, exact în această dimineaţă, şi nu în alta etc. Suma coincidenţelor necesare pentru naşterea unei catastrofe este cu adevărat derutantă. Numai că aceeaşi sumă de coincidenţe a dus la ziua în care Camille a întâlnit-o pe Anne, aşadar, nu poţi mereu să te plângi de tot şi de toate.

Prin urmare, despre stiloul acela este vorba, despre cartuşul lui cu cerneală, unul obişnuit, dar care curge. Cartuşul albastru-închis şi foarte mic. Camille şi-l reaminteşte perfect. Anne e stângace, când scrie, poziţia mâinii este una cu totul deosebită, nici nu se prea înţelege cum de reuşeşte s-o ducă până la capăt şi, după toate astea, mai şi face literele foarte mari, de parcă ar înşira, înfuriată, o serie de semnături. Ca o ciudăţenie, alege întotdeauna stilouri cât se poate de mici, ceea ce face scena încă şi mai uluitoare.

Scoţând din geantă mâna plină de cerneală, Anne se duce imediat cu gândul la pagubele colaterale. Şi iat-o căutând soluţia şi descoperind, în dreapta, o ladă pentru flori. Lasă geanta pe marginea de lemn a acesteia şi începe să scoată lucrurile dinăuntru, rând pe rând.

E uşor enervată, dar în toată povestea este mai degrabă vorba despre teamă decât despre o stare de rău. De altfel, atunci când ajungi să o cunoşti mai bine, nu prea vezi ce ar fi de temut, din moment ce Anne nu are nimic.

Nici în geantă, nici în viaţă. Tot ce are pe ea ar putea avea oricine altcineva. Nu şi-a cumpărat nici apartament, nici maşină, cheltuieşte tot ceea ce câştigă, în niciun caz mai mult, însă niciodată mai puţin. Nu pune deoparte, fiindcă aşa ceva e străin de palierul ei cultural. Tatăl ei a lucrat în comerţ şi, chiar

înainte de a falimenta, a fugit cu încasările a vreo patruzeci de asociaţi al căror trezorier fusese abia ales, şi nici că l-a mai văzut cineva vreodată. Lucrul acesta explică, fără îndoială, faptul că Anne are legături foarte reci cu banii. Singurele ei îngrijorări financiare, îţi explică, ţin de vremea când şi-a crescut singură fiica, pe Agathe, dar asta a fost demult.

Aruncă stiloul la coş şi bagă telefonul mobil în b zunarul hainei. Şi portofelul s-a pătat şi ar fi şi el bun de aruncat, dar hârtiile dinăuntru sunt intacte. Căptuşeala genţii e şi ea udă, dar cerneala nu a trecut până în partea cealaltă. Probabil că Anne se jură că va cumpăra alta în dimineaţa asta, doar o galerie comercială este locul ideal, dar nu vom fi nicicând siguri, întrucât evenimentele ulterioare o vor împiedica să îşi pună planurile în aplicare. Până atunci, îmbracă, de bine, de rău, fundul genţii cu batistele de hârtie pe care le are la ea. Odată încheiată operaţiunea, încep să o preocupe degetele pline de cerneală, de acum degetele de la ambele mâini.

S-ar putea întoarce la braserie, dar perspectiva de a da iarăşi de chelnerul acela e destul de descurajatoare. Se pregăteşte totuşi să o rezolve cumva când zăreşte, în faţa ei, un panou indicând o toaletă publică, lucru de care nu prea dai în asemenea locuri. Este un colţişor situat chiar dincolo de patiseria Cardon şi de magazinul de bijuterii Desfossés.

Ei bine, începând din acest moment cursul evenimentelor se accelerează.

Anne parcurge cei treizeci de metri până la toaletă, împinge uşa şi dă de doi bărbaţi care au intrat pe ieşirea de urgenţă dinspre strada Damiani şi care se îndreaptă spre galerie.

Doar o secundă să fi… Bine, e ridicol, dar sare-n ochi: dacă Anne ar fi intrat cu cinci secunde mai târziu, indivizii şi-ar fi scos cagulele şi lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

Doar că treaba aşa a mers: Anne intră, toţi sunt uimiţi şi încremenesc.

Anne se uită când la unul, când la celălalt, şocată de prezenţa lor, de ţinută şi, mai ales, de combinezoanele negre.

Şi de arme. De puştile cu aer comprimat. Aşa e când nu te pricepi la arme: e tare impresionant.

Unul dintre tipi, cel mai scund, lasă să-i scape un soi de grohăit, un ţipăt poate. Anne îl priveşte. Omul e stupefiat. Pe urmă se întoarce spre celălalt. E mai înalt, cu faţă dură, colţuroasă. Scena ţine doar câteva secunde, însă cele trei personaje rămân mute, înţepenite, toate la fel de uluite. Toate prinse pe picior greşit. Bărbaţii îşi pun în grabă cagulele la loc. Cel mai înalt ridică puşca, se întoarce pe jumătate, de parcă ar ţine în mână un topor a cărui lamă s-ar pregăti să o înfigă în trunchiul unui stejar, după care o loveşte pe Anne în plină figură cu patul armei.

Cu toată puterea.

Făcându-i ţeasta pur şi simplu să explodeze. Ba chiar scoate un soi de „îhhh!", din pântece, ca un jucător de tenis când loveşte mingea.

Anne cade pe spate, încercând să se agaţe de ceva, însă nu găseşte nimic. Lovitura a fost atât de neaşteptată şi de violentă, încât are senzaţia că i s-a desprins capul de restul trupului, fiind aruncată înapoi mai bine de un metru. Ceafa i se izbeşte apoi de uşă, îşi desface braţele şi se prăbuşeşte fără cunoştinţă de podea. Patul de lemn al armei aproape că i-a căscat jumătate din faţă, de la mandibulă până la frunte, şi i-a spart pometele drept, care s-a înfundat ca un fruct prea copt. Din obrazul astfel distrus pe vreo zece centimetri, sângele a ţâşnit imediat. Din afară, zgomotul loviturii a părut la fel cu acela al unei mănuşi de box izbind sacul de antrenament. Dinăuntru, pentru Anne a fost ca izbitura unui ciocan, însă a unuia de douăzeci de centimetri lăţime, ţinut şi repezit apoi cu ambele mâini.

Celălalt bărbat începe să urle înfuriat. Anne îl aude ca prin ceaţă, căci creierului îi este greu să îşi regăsească echilibrul.

De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, cel mai înalt înaintează spre Anne şi îndreaptă ţeava puştii către capul ei, armând-o cu un zgomot sec şi pregătindu-se să tragă, dar în acelaşi timp complicele lui urlă încă o dată. Acum şi mai tare. Poate chiar face un pas înainte şi îşi prinde tovarăşul de mânecă. Aproape

inconştientă, Anne nu reuşeşte să deschidă ochii, doar palmele i se agită, deschizându-se şi închizându-se în gol, într-o mişcare spasmodică, reflexă.

Bărbatul cu puşca se opreşte, se întoarce, ezită. Este adevărat că focurile de armă sunt cea mai sigură modalitate de a te trezi cu poliţia pe cap până să te apuci de treabă. Orice profesionist ţi-o poate spune. Pentru o secundă pare că ezită între variantele de jurisprudenţă de urmat şi, odată ce se opreşte la una dintre ele, se întoarce iarăşi către Anne căreia îi cară o ploaie de lovituri de picior. Peste faţă şi în pântece. Femeia încearcă să se ferească, dar chiar dacă ar găsi puterea de a o face, tot nu ar avea cum din cauza uşii în care este înghesuită. Nu e nicio ieşire. De o parte se află uşa de care e lipită, de cealaltă, bărbatul care, sprijinindu-se pe piciorul stâng, o loveşte cu toată puterea cu vârful ghetei drepte. Între două izbiri, Anne îşi regăseşte rapid suflul. Individul se opreşte şi el o clipă, apoi, fără îndoială fiindcă nu obţine rezultatul scontat, se hotărăşte să adopte o metodă mai radicală, aşa că ridică iarăşi puşca deasupra capului şi începe să îi piseze corpul cu lovituri de pat. Cu toată forţa, din toate puterile.

Ai zice că încearcă să înfigă un ţăruş în pământul îngheţat.

Anne se răsuceşte pentru a se apăra, îşi întoarce faţa spre podea, alunecă pe propriul sânge care a curs de acum din abundenţă, îşi încrucişează mâinile peste ceafă. Iar cea dintâi lovitură tocmai peste occipital se năpusteşte. A doua, mai bine ţintită, îi sfărâmă degetele.

Schimbarea de metodă nu pare a fi opţiunea unanimităţii, din moment ce bărbatul celălalt, cel mai scund, se agaţă de complice şi îl împiedică să îşi continue loviturile, prinzându-l de braţ şi ţipând. Cum figura nu mai ţine, tipul îşi lasă baltă planul şi se întoarce la practica rudimentară, reîncepând loviturile de picior, bine aliniate dintr-o parte în alta a trupului lui Anne, trase cu încălţămintea masivă, din piele, de felul bocancilor militari. Acum ia la ţintă capul. Făcută ghem, Anne continuă să încerce să se pună la adăpostul propriilor braţe de loviturile care i se

năpustesc peste craniu, ceafă, antebraţe, spate, nici nu se mai ştie despre câte lovituri se poate vorbi, medicii vor spune că opt pe puţin, legistul va considera că mai degrabă nouă, vezi de află, lovituri cu care plouă din toate părţile.

Este momentul în care Anne îşi pierde cu totul cunoştinţa.

Pentru cei doi bărbaţi, problema pare rezolvată. Numai că trupul lui Anne blochează uşa care dă spre galeria comercială. Fără să mai stea la discuţii, se apleacă amândoi, iar cel scund o prinde de un braţ şi o trage spre el, în timp ce capul femeii se izbeşte de pardoseală. Îi dă drumul abia când uşa în sfârşit se poate deschide, braţul lui Anne căzând greu, însă într-o poziţie aproape graţioasă. Braţele Madonnei sunt uneori astfel pictate, senzuale şi lipsite de vlagă. Dacă ar fi asistat la această parte a scenei, Camille ar fi recunoscut pe loc ciudata asemănare a braţului lui Anne, abandonul total pe care îl sugera, cu acela din tabloul *Victima sau Asfixiata* al lui Fernand Pelez, lucru care i-ar fi marcat tare urât moralul.

Povestea s-ar putea opri aici. Povestea unei împrejurări nenorocite. Însă cel mai înalt dintre cei doi bărbaţi nu concepe astfel situaţia. În mod clar, el e şeful şi, ca atare, cântăreşte rapid situaţia în care au ajuns.

Ce-o să se întâmple acum cu fata asta?

O să îşi revină din leşin şi o să înceapă să urle?

Se va repezi în galeria Monier?

Sau, cea mai rea variantă: va ieşi, fără ca el să îşi dea seama, pe uşa de urgenţă şi va striga după ajutor?

Ori se va ascunde într-una dintre cabine, îşi va scoate mobilul şi va suna la poliţie?

Aşa că întinde un picior pentru a ţine uşa deschisă, se apleacă spre ea, o prinde de glezna dreaptă şi iese de la toaletă trăgând-o pe jos vreo treizeci de metri ca un copil care îşi târăşte jucăria după el, cu aceeaşi uşurinţă şi indiferenţă faţă de ceea ce se întâmplă în urma lui.

Corpul lui Anne se izbeşte când de una, când de alta, ba umărul de colţul de la toaletă, ba şoldul de peretele coridorului, capul i se clatină după cum e

scuturat trupul în drum, lovindu-se uneori de plintă, alteori de vreun colţ al ghivecelor pentru plante aşezate pe marginile galeriei. Anne nu mai este decât o cârpă, un sac, un manechin amorf, lipsit de viaţă, care se goleşte de sânge şi lasă în urma lui o dâră lată şi roşie ce se coagulează cu fiecare minut ce trece. Căci sângele se usucă repede.

E ca şi moartă. Când bărbatul îi dă drumul, lasă practic după el, pe jos, un trup dezarticulat spre care nu aruncă nici măcar o privire, nu mai e treaba lui, tocmai şi-a armat iarăşi puşca, acum cu un gest sigur pe el, definitiv, care spune totul despre hotărârea luată. Cei doi bărbaţi se năpustesc în magazinul de bijuterii Desfossés strigându-şi ordinele. Magazinul abia dacă a deschis. Un observator din exterior, dacă ar exista vreunul, ar fi surprins de decalajul dintre brutalitatea de care dau dovadă cei doi încă din momentul în care intră şi cele câteva persoane din magazin. Bărbaţii îşi latră comenzile către personalul prezent (nu este vorba decât despre două femei), lovesc în burtă, în figură, totul se desfăşoară foarte repede. Zgomot de sticlă spartă, ţipete, gemete, gâfâieli înspăimântate.

Să fie oare efectul capului greblând pe jos cale de treizeci de metri, scuturăturilor datorate transportului, vreunei neaşteptate pulsiuni vitale?… Oricum, e clipa în care Anne încearcă să se racordeze din nou la realitate. Creierul ei, ca un radar nebun, caută cu disperare un sens al situaţiei în care se află, însă nu este nimic de făcut, conştiinţa i s-a rătăcit, literalmente anesteziată de lovituri şi de imprevizibilul întâmplării. Cât despre trup, acesta este îndobitocit de durere, ar fi peste poate să îl faci să mişte şi pe cel mai neînsemnat muşchi.

Spectacolul corpului lui Anne, târât pe alee şi zăcând în balta de sânge, la intrarea în butic, va avea şi un efect pozitiv, dând un impuls uriaş întru accelerarea desfăşurării lucrurilor.

În magazin nu se află decât patroana şi o ucenică, o fată de şaisprezece ani, subţire ca o frunză, care îşi face coc de venerabilă pentru a avea cât de cât prestanţă. Imediat ce observă intrând cei doi bărbaţi cu cagule şi înarmaţi, înţelege că este vorba despre un

hold-up şi rămâne cu gura căscată ca un peşte, hipnotizată, martirizată, pasivă ca o victimă gata de jertfire. Nu o mai ţin picioarele şi este nevoită să se sprijine de tejghea. Înainte să o lase genunchii, încasează în plină figură ţeava unei arme şi se prăbuşeşte încet ca o adiere. Restul timpului în această poziţie şi-l va petrece, numărându-şi bătăile inimii, cu braţele strânse deasupra capului, de parcă s-ar aştepta să cadă pietre.

Proprietarei magazinului de bijuterii i se taie răsuflarea descoperind corpul neînsufleţit al lui Anne târât pe jos de un picior, cu fusta ridicată până la brâu şi lăsând în urmă dâra lată de sânge. Încearcă să pronunţe un cuvânt, însă acesta rămâne blocat cine ştie pe unde. Cel mai înalt dintre bărbaţi s-a postat la intrarea în butic, pândind mişcările din preajmă, pe când cel mai scund se repede la ea cu ţeava puştii înainte, pe care i-o înfige în burtă. Cu greu, femeia se abţine să nu vomeze. Tipul nu spune nimic, nici nu e nevoie, oricum femeia din faţa lui a trecut pe pilot automat, opreşte cu mişcări stângace sistemul de securizare, caută cheile vitrinelor, însă nu le are pe toate la ea, trebuie să se ducă până în încăperea din spate şi abia când face primul pas în acea direcţie realizează că s-a pişat pe ea. Îi dă toate cheile cu mâna tremurândă. Nu o va mărturisi în nicio declaraţie, dar exact în acea clipă a murmurat: „Nu mă omorî…” Ar da la schimb întregul pământ pentru încă douăzeci de secunde de viaţă. Spunând asta, fără să îi mai ordone nimeni, se culcă pe podea, cu mâinile la ceafă, şi poate fi auzită şoptind febril nişte cuvinte, care sunt rugăciuni.

Luând însă în calcul brutalitatea respectivilor bărbaţi, chiar te întrebi dacă rugăciunile, fie ele şi fierbinţi, pot constitui o soluţie practică. Nu mai contează, în timpul rugăciunilor nu se freacă menta, ci se deschid toate vitrinele care sunt golite de conţinut în saci mari, de pânză.

Lovitura este foarte bine pusă la punct şi nu durează mai mult de patru minute. Ora a fost perfect aleasă, sosirea pe la toaletă bine gândită, rolurile repartizate profesionist: în timp ce unul curăţă vitrinele, celălalt,

de lângă uşă, bine înfipt pe picioare, zdravăn şi hotărât, supraveghează atât magazinul, cât şi galeria.

O cameră video din magazin îl va arăta pe cel dintâi tâlhar deschizând şi jefuind vitrinele, sertarele. O a doua cameră acoperă intrarea şi o mică parte din galeria comercială. În imaginile înregistrate de aceasta poate fi văzută Anne întinsă în apropierea uşii.

Ei bine, cam din acest moment organizarea jafului armat începe să scârţâie. Din clipa în care, în imagine, poate fi văzută Anne mişcând. E ceva infinitezimal, ceva ce pare un gest reflex. Camille a crezut, la început, că se înşală, că nu a văzut bine, însă, da, Anne se mişcă… Îşi schimbă poziţia capului întorcându-l de la dreapta la stânga, extrem de încet. Camille cunoaşte gestul, pe care femeia îl face în anumite momente ale zilei, când vrea să se relaxeze, mişcându-şi vertebrele cervicale şi muşchii gâtului şi explicându-i cum stă cu „sternocleido-mastoidianul" despre care bărbatul habar nu avea că există. Evident, de această dată gestul nu are nici amplitudinea, nici tihna obişnuite. Anne e întinsă pe o parte, cu piciorul drept îndoit, cu genunchiul atingându-i pieptul, cu cel stâng întins, cu bustul răsucit de parcă s-ar pregăti să se întoarcă. Fusta ridicată până sus lasă la vedere chiloţii albi. Faţa îi sângerează abundent.

Nu, nu e întinsă, pur şi simplu acolo a fost aruncată.

La început, bărbatul rămas în apropierea ei i-a mai aruncat câte o privire, dar cum ea nu se mai mişca, întreaga atenţie şi-a concentrat-o pe supravegherea împrejurimilor. N-o mai bagă în seamă, îi întoarce spatele şi nici măcar nu realizează că un pârâiaş de sânge i-a atins talpa dreaptă.

Cât despre Anne, aceasta abia dacă reuşeşte să iasă din coşmar, încercând să găsească un sens lucrurilor care se petrec în jurul ei. Când îşi ridică fruntea, camera îi înregistrează pentru o clipă chipul. E sfâşietor.

Când descoperă asta, Camille este atât de impresionat, încât încurcă tastele telecomenzii, mai încearcă de două ori, opreşte imaginea, dă înapoi, apoi nici măcar nu o mai recunoaşte. Nu găseşte nimic în comun între Anne, cu figura ei luminoasă, cu privirea

veselă, şi faţa aceasta înecată în sânge, buhăită, cu ochii pierduţi şi goi, părând a-şi fi dublat volumul şi a-şi fi pierdut forma.

Camille apucă şi strânge marginea mesei şi îi vine să plângă, fiindcă Anne se uită în obiectivul camerei, se întoarce cumva spre el, ca pentru a-i vorbi, ca pentru a-i cere ajutorul, cam asta îi vine în minte, or o astfel de atitudine a gândirii este tare nocivă. Închipuiţi-vă pe unul dintre cei apropiaţi, dintre cei care se bazează pe dumneavoastră pentru a-i proteja, închipuiţi-vi-i suferind, gata să moară, şi veţi simţi cum vă năpădeşte o sudoare îngheţată. Lărgiţi acum perspectiva şi închipuiţi-vi-i chemându-vă chiar în momentul în care groaza îi cuprinde fără scăpare şi vă va veni să muriţi, nu altceva. Camille în această situaţie se găseşte, în faţa ecranului, complet neputincios, nemaiavând de făcut altceva decât să se uite la imagini, deşi totul s-a terminat de multă vreme…

E insuportabil, de-a dreptul insuportabil.

Şi-o să se mai uite la aceste imagini de zeci şi zeci de ori.

Anne se va comporta de parcă nimic nu ar fi existat în jurul ei. Şi dacă tâlharul ar veni deasupra şi ar îndrepta din nou ţeava armei spre ceafa ei, tot acelaşi lucru l-ar face. Este un extraordinar reflex de supravieţuire chiar dacă, văzut de partea aceasta a ecranului, seamănă mai degrabă a sinucidere: din poziţia în care se află, la mai puţin de doi metri de bărbatul înarmat care a demonstrat cu doar câteva minute mai devreme că este gata să-i descarce puşca în cap fără să clipească, Anne se pregăteşte să facă ceea ce nimănui altcuiva nu i-ar trece prin minte.

Va încerca să se ridice fără a-i păsa de consecinţele gestului. Şi va încerca să fugă. Anne este o femeie puternică, dar de aici şi până la a înfrunta o armă cu aer comprimat cu mâinile goale… Totul are o limită.

Ceea ce urmează să se întâmple este rezultatul aproape mecanic al situaţiei date. Se vor înfrunta două energii adverse. Una dintre ele trebuie să câştige, căci ambele sunt prinse într-un angrenaj. Deşi e evident că una dintre aceste energii este susţinută de o armă de

calibru 12. Indiscutabil, asta oferă un avantaj. Numai că Anne nu mai este în stare să calculeze starea forţelor prezente, să cântărească raţional şansele fiecăreia dintre ele, ci se poartă de parcă ar fi de una singură. Îşi adună ultima rămăşiţă de vitalitate care i-a mai rămas – şi, din imagini, se observă imediat că mare lucru n-ar mai fi –, aduce piciorul spre ea, se sprijină pe braţe, actul este extrem de laborios, palmele îi alunecă pe balta de sânge, nu reuşeşte să se ridice, o ia de la capăt pentru o a doua oară, iar lentoarea tentativei dă scenei o aură halucinantă. E îngrozitor de greoaie, de amorţită, parcă o aude cum se opinteşte, ar vrea să împingă şi el odată cu ea, să tragă, să o ajute să se ridice în picioare.

Lui Camille îi vine, mai degrabă, să o implore să nu mai facă nimic. Chiar dacă individului îi ia un minut până să se întoarcă, în starea de buimăceală, de rătăcire în care se află, Anne nu are cum să facă mai mult de trei metri până când prima salvă să o rupă aproape în două. Camille este însă dincoace de ecran şi multe ore mai târziu, iar ceea ce gândeşte acum nu mai are nicio importanţă, e prea târziu.

Comportamentul lui Anne nu este comandat de niciun gând, e doar hotărâre în stare pură, care scapă oricărei logici. Lucrul acesta sare în ochi în imaginile video: decizia ei nu are nicio altă cauză în afara dorinţei de a supravieţui. Nu ai zice că este o femeie ameninţată, la bunul-plac al unei arme cu aer comprimat, ci o beţivă la încheierea petrecerii, care o să-şi adune geanta – de care însă rămăsese încleştată încă de la început şi pe care o târâse după ea, umplând-o de sânge – şi, clătinându-se, va căuta ieşirea pentru a se întoarce acasă. Ai jura că adversarul real este propria conştiinţă înceţoşată, nu puşca de calibru 12.

Principalul nu întârzie să se producă: Anne nu stă pe gânduri, ci se ridică cu greu. Găseşte o părere de echilibru, fusta îi rămâne prinsă, descoperind un picior până sus… Nici nu s-a ridicat bine în picioare că a şi început să fugă.

De aici, totul se va derula aberant, doar o înşiruire de incoerenţe, hazard şi stângăcii. Ai zice că

Dumnezeu, depăşit de evenimente, şi-a pierdut capul, iar actorii improvizează, ceea ce e rău, tare rău.

În primul rând fiindcă Anne nu ştie unde se află. Geografic vorbind, nu reuşeşte să îşi repereze poziţia. Ba chiar, dacă e să vorbim cinstit, e orientată în cel mai prost sens pentru intenţia ei de a o lua la fugă. Va întinde mâna, va atinge umărul bărbatului şi n-o să dureze prea mult până când acesta se va întoarce…

Se clatină o interminabilă clipă, buimacă, năucă. Echilibrul ei şovăitor ţine de miracol. Îşi trece dosul mânecii peste faţa însângerată, îşi lasă capul într-o parte, ca pentru a asculta ceva anume, dă să facă un pas… Şi, dintr-odată, cine mai ştie de ce, se hotărăşte să o rupă la fugă. Văzând scena înregistrată de camera video, Camille simte cum îi fuge pământul de sub picioare, cum i se dizolvă şi bruma de şarpantă emoţională care i-a mai rămas.

Intenţia lui Anne e bună. Materializarea e păcătoasă, întrucât picioarele îi alunecă prin balta de sânge. Se vede limpede cum îi patinează. Probabil că, într-un desen animat, scena te-ar face să râzi, însă în realitate e patetică fiindcă femeia se bălăceşte în propriu-i sânge, încearcă să rămână în picioare, îşi caută direcţia şi nu face altceva decât să se agite în van, abia menţinându-se într-un echilibru periculos. Parcă ar alerga cu încetinitorul în faţa lucrului de care încearcă să scape. E înfiorător.

Bărbatul nu îşi dă seama imediat ce se petrece. Anne e cât pe ce să pice peste el, însă picioarele îi întâlnesc pe neaşteptate ceva teren uscat, pare a-şi reveni, nici nu îi trebuie mai mult şi ţâşneşte ca săgeata.

În direcţia greşită.

Schiţează, mai întâi, o traiectorie stranie, răsucindu-se ca o păpuşă dezarticulată. Mai face un sfert de întoarcere, un pas, se opreşte, se răsuceşte încă o dată ca un drumeţ dezorientat care încearcă să dibuie pe unde s-o ia şi, ca prin minune, sfârşeşte prin a se îndrepta către ieşire. Trec câteva secunde până când atacatorul observă cum prada e pe cale de a spăla putina. Însă, imediat ce realizează ce se întâmplă, se întoarce şi trage.

Camille pune iar şi iar secvenţa: nu e nicio îndoială, trăgătorul e luat pe nepregătite. Şi trage cu arma ţinută la nivelul şoldului ceea ce, când este vorba despre o puşcă cu aer comprimat, înseamnă genul de poziţie făcută să dea peste cap tot ce mişcă mai peste tot, pe o rază de patru sau cinci metri. Poate că, însă, nu este chiar sigur pe el sau poate că e prea de tot, doar chestia asta se mai întâmplă, luaţi un timid, dar timid rău de tot, daţi-i o armă de calibru 12 şi dreptul de a face cu ea ce îl taie capul şi imediat se va da îndrăzneţul lumii. S-ar putea totuşi să fie doar efectul surprinderii ori un amestec din toate astea. Cert e că ţeava puştii e îndreptată în sus, mult prea în sus. Trage din reflex. Fără să ţintească.

Anne nu observă nimic. Pierdută, înaintează într-o gaură neagră până când ploaia de sticlă se abate peste ea cu zgomot torenţial, fiindcă focul de armă a făcut să explodeze vitraliul semicircular cu baza de aproape trei metri, aflat la doar câţiva metri de ieşire. Aici intervine o constatare crudă, care lămureşte soarta lui Anne: vitraliul reprezenta o scenă de vânătoare călare, cu câini. Doi călăreţi sprinteni îşi ridicau caii pe două picioare la doar câţiva metri de un cerb cu coarne uriaşe, pur şi simplu luat cu asalt de o haită teribil de agresivă, cu colţi scânteietori, guri lacome… Se anunţau vremuri grele pentru sărmanul cerb… E chiar aiurea: galeria Monier şi vitraliul ei semicircular au supravieţuit în două războaie mondiale şi a fost suficient să dea buzna un bandit înarmat şi neîndemânatic… Zău că există lucruri greu de acceptat!

Totul se scutură: pereţii, sticla, solul şi fiecare, în felul lui, încearcă instinctiv să se apere.

— Eu mi-am băgat capul între umeri, îi va spune anticarul lui Camille mimând scena.

Este un bărbat de treizeci şi patru de ani (a insistat asupra numărului ca nu cumva să se confunde cu treizeci şi cinci). Pe cap poartă o perucă puţin cam scurtă, zburlită în faţă şi la ceafă. Are nasul lat şi ochiul drept aproape închis, cam ca acel personaj cu cască din alegoria *Idolatria* a lui Giotto. Numai când

se gândeşte şi înmărmureşte şi acum, într-atât îl surprinsese explozia aceea.

— Nu e cine ştie ce greu de înţeles: am crezut că este vorba despre un atac terorist.

Cu asta consideră că a lămurit totul. Apoi:

— Mi-am zis, însă, imediat: ba nu, un atentat aici ar fi ridicol, nu e locul ăsta bun de ţintă etc.

Genul de martor care reconstruieşte realitatea cu întreaga viteză a memoriei. Fără a-şi pierde totuşi capul. Înainte de a ieşi în galerie pentru a vedea ce se întâmplă, a aruncat o privire prin magazin pentru a se convinge că nu există pagube.

— În niciun caz, zice fericit, pocnind unghia de la degetul mare trasă de sub incisivi.

Galeria e mai mult înaltă decât lată, un coridor de vreo cincisprezece metri mărginit de la un capăt la celălalt de vitrinele magazinelor. Pentru un asemenea spaţiu, deflagraţia fusese colosală. După explozie, vibraţiile s-au amplificat cu viteza sunetului, s-au întors spre locul de unde fuseseră generate, s-au repercutat apoi în toate obstacolele, lăsând impresia unui ecou sosind val după val.

Descărcarea armei, apoi miile de ţăndări năpustindu-se ca grindina au oprit avântul lui Anne. Pentru a se apăra, ridică braţele deasupra capului, bagă bărbia în piept, şovăie, cade de data aceasta pe-o parte, trupul i se rostogoleşte peste cioburi, dar e nevoie de mai mult decât un simplu foc de puşcă şi de explozia unui vitraliu pentru a opri o astfel de femeie. Nici nu-ţi poţi da seama cum, iat-o din nou pe picioare.

Trăgătorul a ratat prima lovitură, însă lecţia îi e de folos şi acum face lucrurile cu toată răbdarea. Imaginile îl arată armând încă o dată, aplecând fruntea şi, dacă înregistrarea ar fi suficient de precisă, i s-ar putea vedea şi arătătorul contractându-se pe trăgaci.

Dintr-odată îşi face apariţia o mână îmbrăcată într-o mănuşă neagră. E celălalt bărbat care îl împinge în umăr chiar în clipa în care trage…

Vitrina librăriei se sparge în sute de bucăţele, fragmente întregi de sticlă, unele mari cât nişte farfurii şi tăioase ca lamele, cad şi se fac praf pe jos.

— Eu eram în încăperea din spatele magazinului…

O femeie de vreo cincizeci de ani, comerciantă până în vârful unghiilor, scundă şi îndesată, sigură de ea, un sac de bani dat cu fond de ten, trecut pe la cosmeticiană de două ori pe săptămână şi acoperit de brăţări, coliere, lanţuri, inele, broşe, cercei (chiar stai şi te întrebi de ce tâlharii n-o luaseră şi pe ea pe post de pradă), voce răguşită, ţigară, poate şi alcool, Camille nu a avut timp să facă săpături şi în direcţia asta. În definitiv, lucrurile se petrecuseră cu doar câteva ceasuri mai înainte, se simte rău, dar vrea să afle, şi-a pierdut răbdarea.

— Şi m-am repezit… zice cu un gest larg către galerie.

Lasă o pauză, fiindcă se dă în vânt după tot ceea ce o scoate scoate în evidenţă. Îşi îngrijeşte cu atenţie efectele. Cu Camille, însă, prea mult n-o să-i ţină.

— Ia dă-i bătaie! murmură acesta aspru.

Cam nepoliticos pentru un curcan, îşi zice femeia, pesemne că din cauza taliei, îi provoacă dorinţa revanşei, îl irită. Ceea ce a văzut, după zgomotul armei, a fost trupul lui Anne aruncat în rafturile de prezentare a mărfii, de parcă o mână uriaşă ar fi împins-o în spate, făcând-o să ricoşeze în vitrină şi să se prăbuşească. Imaginea îi este încă atât de puternică în minte, încât librăreasa uită de impresia pe care ţine cu tot dinadinsul să o producă asupra celorlalţi.

— S-a lovit rău de vitrină! Dar nici n-a căzut bine, că a şi dat să se ridice!

E stupefiată, ba chiar pătrunsă de admiraţie.

— Era plină de sânge şi extrem de agitată, de înfrigurată, braţele i se mişcau în toate direcţiile, aluneca, nu ştiu cum să vă explic…

În înregistrarea video, pentru o clipă, cei doi bărbaţi par că încremenesc. Cel din cauza căruia glonţul deviase, căci îşi împinsese violent complicele, îşi aruncă sacul pe podea. Cu braţele bălăngănindu-i-se, pare gata să se descompună. Pe sub cagulă nu i se văd decât buzele strânse, ai zice că îşi scuipă cuvintele.

Cel care a tras lasă ţeava puştii în jos. Mâinile îi strâng arma, simţi că ezită, dar, până la urmă, principiul realităţii câştigă şi bărbatul renunţă. Se

întoarce cu vizibil regret spre Anne. Fără îndoială, o vede cum se ridică şi se îndreaptă clătinându-se către ieşirea din pasajul Monier, dar timpul presează şi un semnal de alarmă i se aprinde pe undeva, prin creier: treaba a început să ţină cam mult.

Cu un gest hotărât, complicele ridică sacii şi îi aruncă unul în braţe. O iau amândoi la fugă şi dispar de pe ecran. Peste o fracţiune de secundă, cel care trăsese se întoarce, poate fi văzut ţâşnind din dreapta, luând de pe jos geanta pe care Anne o abandonase în încercarea de a scăpa şi plecând iarăşi, de data aceasta fără a mai reveni. Se ştie, de acum, că ambii bărbaţi o luaseră tot pe la toaletă, de unde ieşiseră peste câteva clipe în strada Damiani, fiind aşteptaţi cu maşina de un al treilea.

Anne nu mai ştie pe ce lume se află. Cade, se ridică şi reuşeşte, totuşi, nimeni nu ştie cum, să ajungă la ieşirea din galerie şi, de acolo, în stradă.

— Era atât de plină de sânge şi mergea… de să zici că e un zombi!

Origine sud-americană, păr negru, ten bronzat, circa douăzeci de ani. Lucrează în salonul de coafură din colţ şi ieşise după o cafea.

— Aparatul nostru se stricase şi trebuia să le aducem cafea clienţilor.

Patroana este cea care explică. Janine Guénot. Proţăpită în faţa lui Verhoeven, ai zice că e o matroană de bordel, căci are toate calităţile necesare. Şi un simţ al răspunderii pe măsură, drept care nu şi-ar lăsa vreuna dintre fete să stea la taclale cu bărbaţii, pe trotuar, fără să aibă grijă de profit. Nu contează din ce cauză se ieşise din coafor – cafea, pană de automat –, Camille face semn că nu are nicio importanţă. Deşi, parcă nu, ceva-ceva tot ar fi de luat în seamă.

Fiindcă în clipa în care Anne apare în trombă pe trotuar, coafeza tocmai duce o tavă rotundă, cu cinci cafele, şi se deplasează în viteză, întrucât clientele din cartierul ăsta sunt al dracului de colţoase, au bani la greu şi a se rupe-n pretenţii este, pentru ele, ca şi cum s-ar folosi de un drept câştigat de milenii.

— O cafea călduţă e o adevărată dramă, explică patroana cu ceva dureros în privire.

Aşadar, coafeza cea tânără.

Uluită deja şi intrigată de cele două zgomote ca de explozie pe care le auzise din stradă, fuge cu platoul în mâini pe trotuar şi dă nas în nas cu o nebună plină de sânge, care iese clătinându-se din galerie. Chestie care o şochează. Cele două femei se izbesc una de cealaltă, platoul zboară în aer, adio ceşti, farfurioare, pahare cu apă, coafeza se trezeşte cu toată cafeaua pe taiorul ei albastru, uniformă a salonului. Acum focurile de armă, cafelele, timpul pierdut, hai, mai treacă-meargă, dar un taior de un asemenea preţ, dă-o-n mă-sa, şi patroanei i se ascute glasul fiindcă vrea să se înţeleagă amploarea pagubelor, bine, bine, face Camille un gest, dar este întrebat cine va plăti chitanţa de la curăţătorie, ar trebui să prevadă legea pe undeva şi socoteala asta, totuşi, bine, bine, repetă gestul lui Camille.

— Nici măcar nu s-a oprit…! subliniază patroana, de parcă peste angajată ar fi dat o bicicletă cu motor.

Şi povesteşte totul de parcă ei i s-ar fi întâmplat. A luat autoritar cuvântul întrucât este vorba despre una dintre „fetele ei”, iar treaba cu cafelele vărsate pe taior îi dă toate drepturile. Când e vorba despre clientelă, eşti întotdeauna marcat. Camille o apucă de braţ, iar femeia îşi coboară privirea spre el, curioasă, de parcă s-ar uita la un rahat scăpat pe trotuar.

— Fă… zice cât poate de încet Camille, nu mă mai fute la cap…

Patroanei nu îi vine să îşi creadă urechilor. Păi, din partea piticaniei ăsteia?! Acuma chiar c-a trăit să le vadă pe toate… Numai că Verhoeven o priveşte drept în ochi, ceea ce, oricum ai da-o, e impresionant. În pofida nebuloasei în care se trezeşte, mica angajată vrea să demonstreze că ţine la serviciul ei:

— Gemea… precizează încercând o diversiune.

Camille se întoarce spre ea, dorindu-şi să afle mai multe. Cum adică, gemea? Da, adică nişte ţipete scurte ca nişte… e greu de explicat… nu ştiu cum să zic. Încearcă, intervine patroana care, oricum, ar vrea să îşi răscumpere greşeala în ochii poliţiei, în definitiv nu se ştie niciodată, aşa că o împinge pe fată de cot, haide, dragă, fă ce spune domnul, cum a fost cu

strigătele alea? Fata se uită la cei doi, clipeşte fără a fi sigură că a înţeles ce vor de la ea, apoi, dintr-odată, în loc să descrie sunetele, încearcă să le imite, trimiţând spre ei scâncete scurte, un soi de vaiet, caută tonalitatea potrivită, iiih, iiih, ba mai degrabă uuuah, uuuah, mai bine aşa, zice foarte concentrată, uuuah, uuuah şi, cum în sfârşit a găsit sunetul perfect, creşte volumul, închide ochii, îi deschide iarăşi, holbaţi, aşa că, după câteva secunde de uuuah, uuuah, ai putea jura că e gata să îşi dea drumul.

Ne aflăm pe stradă, unde e destulă lume (chiar în locul în care cei de la salubritate stropiseră superficial cu furtunurile sângele lui Anne, care ajunsese până în rigolă, iar acum se calcă pe urmele vizibile încă, lucru care lui Camille îi face rău…), drept care trecătorii descoperă un caraliu de un metru patruzeci şi cinci şi, în faţa lui, o tânără coafeză cu pielea arămie, care îl priveşte fix, ciudat, emiţând ţipete orgasmice, ascuţite, sub privirile aprobatoare ale matroanei… Doamne-Dumnezeule, nu s-a mai văzut pe-aici aşa ceva! Ceilalţi vânzători, din pragul magazinelor lor, asistă încremeniţi la spectacol. Oricum, pentru clientelă, focurile de armă numai publicitate ideală nu fuseseră, însă acum strada asta ajunge de-a dreptul bordel.

Camille e pe cale de a strânge declaraţiile martorilor, de a verifica informaţiile şi de a înţelege cum s-a terminat totul.

Aşadar, Anne a dat buzna din pasajul Monier în strada Georges-Flandrin, în dreptul numărului 34, complet debusolată, s-a întors la dreapta şi a luat-o în sus, spre intersecţie. După câţiva metri s-a izbit de coafeză, dar nu s-a oprit, şi-a continuat drumul pas cu pas, sprijinindu-se de maşinile parcate lângă trotuar, i s-au găsit urmele palmelor însângerate pe capote şi portiere. Pentru cei din afară, după exploziile care s-au auzit din galerie, apariţia femeii pline de sânge din cap până-n picioare a fost ceva absolut ieşit din comun. Aceasta mergea plutind parcă, se clătina, dar nu se putea opri, nu mai ştia ce face, unde se află, pur şi simplu mergea, gemea (uuuah, uuuah) ca beată, dar o ţinea tot înainte. Cei de pe trotuar se dădeau la o parte

din faţa ei. Totuşi, cineva a încercat un „Doamnă…”, dar l-a terminat sângele acela, chipul ei…

— Vă jur, domnule, că m-a speriat tânăra doamnă… N-am ştiut ce să fac.

E pe cale de descompunere. Un bătrân cu figură liniştită, cu gâtul înspăimântător de subţire, cu privirea uşor aburită – cataractă, îşi zice Camille, şi tatăl lui avusese către sfârşitul vieţii. La capătul fiecărei fraze, pare a aluneca în visare. Îl priveşte atent pe Camille, o perdea de ceaţă îi trece peste ochi şi, înainte de a-şi continua povestea, lasă să treacă o pauză. Îi pare rău, îşi desface braţele dezolat, braţe şi ele foarte slabe, iar Camille înghite în sec, bombardat de emoţia celor din preajmă.

Bătrânul strigă:

— Doamnă!

Însă nu îndrăzneşte să o atingă, se dă la o parte ca din faţa unei somnambule, şi Anne mai face câţiva paşi.

După care se întoarce la dreapta.

Nu încercaţi să aflaţi de ce. Nimeni nu ştie. Întrucât la dreapta începe strada Damiani. Pe unde, la două sau trei secunde după apariţia lui Anne, ţâşneşte în viteză nebună şi maşina bandiţilor.

Către ea.

Observându-şi victima la doar câţiva metri de el, individul care îi crăpase ţeasta şi o ratase de două ori ca ţintă nu rezistă la ideea de a pune încă o dată mâna pe puşcă. Pentru a-şi termina treaba. Când automobilul ajunge în dreptul ei, cu geamul coborât, arma o ia din nou în cătare, totul se desfăşoară extrem de repede, Anne vede puşca, însă nu mai este în stare să facă niciun gest.

— S-a uitat la maşină… povesteşte bătrânul, nu ştiu cum să vă zic… de parcă ar fi aşteptat-o.

Realizează enormitatea propriilor cuvinte. Camille pricepe. Vrea să spună că Anne era pătrunsă de o imensă lehamite. Acum, după tot ce i se întâmplase, era pregătită să moară. De altfel, toată lumea pare a se fi pus de acord în acest sens, Anne, trăgătorul, bătrânul domn, destinul, toată lumea. Până şi micuţa coafeză:

— Am văzut ţeava puştii ieşind pe geam. Şi doamna a văzut-o. Toţi ne uitam la ea, doar că doamna, dacă mă înţelegeţi, era chiar în faţa ei.

Camille îşi ţine respiraţia. Prin urmare, toată lumea este de acord. Cu excepţia şoferului. După părerea lui Camille, care s-a gândit multă vreme la acest aspect al problemei, şoferul nu ştie prea bine până unde a ajuns carnajul. Încă de când, din automobil, supraveghea împrejurimile, auzise focurile de armă şi constatase că timpul prevăzut pentru încheierea loviturii fusese de mult depăşit. Deja îşi pierduse răbdarea şi, îngrijorat, bătea cu palmele în volan, poate chiar se gândea să fugă când, în sfârşit, îşi văzuse complicii apărând, împingându-se unul pe altul spre maşină. Să se fi lăsat cu morţi? s-a întrebat. Cu câţi? Până la urmă, ceilalţi doi s-au urcat la bord. Sub presiunea evenimentului, şoferul demarează şi uite că la colţ – parcurseseră, cât să fi fost? două sute de metri? vehiculul încetineşte considerabil pentru a putea face manevra din intersecţie – descoperă pe trotuar o femeie plină de sânge, care abia se mai ţine pe picioare. Zărind-o, trăgătorul îi urlă, fără îndoială, să calce mai bine frâna, coboară rapid geamul, poate că îi scapă chiar un strigăt victorios, acum e ultima şansă, aşa ceva nu se refuză, aproape că destinul este vocea care îl cheamă, e de parcă, pe neaşteptate, şi-ar fi întâlnit sufletul pereche, nu mai credea să se poată şi uite-acuma! Ia puşca, fixează patul în umăr şi ţinteşte.

Cât despre şofer, într-o fracţiune de secundă, acesta se şi vede complice la o crimă comisă aproape cu ţeava lipită de victimă, în faţa unei duzini şi mai bine de martori, pentru a nu mai pune la socoteală ceea ce se petrecuse în galerie, despre care nu ştie nimic, dar la care, fără îndoială, poate fi considerat complice. Lovitura s-a transformat în catastrofă. Or, nu aşa văzuse el lucrurile…

— Maşina a frânat brusc, zice coafeza. Şi-au făcut frânele un zgomot de…

Prelevarea urmelor de cauciuc de pe asfalt a permis determinarea mărcii vehiculului: un Porsche Cayenne.

În interior, toată lumea vine claie peste grămadă, cu tot cu trăgător. Focul armei găureşte ambele portiere şi

face ţăndări geamurile laterale ale automobilului staţionat lângă trotuar, alături de care Anne a încremenit, gata să moară. Pe stradă toată lumea s-a aruncat pe burtă, cu excepţia bătrânului domn care nu are timp nici măcar să mai schiţeze vreun gest. Anne se prăbuşeşte, şoferul striveşte pedala de acceleraţie, maşina face un salt, pneurile scârţâie încă o dată pe asfalt. Ridicându-se, coafeza îl vede pe bătrânul domn ţinându-se cu o mână de perete şi cu cealaltă de inimă.

Cât despre Anne, aceasta este întinsă pe trotuar, cu un braţ în rigolă şi un picior sub maşina parcată. „Scânteietoare", va adăuga bătrânul şi chiar aşa şi era, căci fusese acoperită de cioburile de la geamurile automobilului de alături.

— Parcă fusese ninsă…

Ora 10:40

Turcii nu sunt mulţumiţi.

Deloc nu sunt mulţumiţi.

Grasul, cu aerul lui şovăitor, conduce prudent, traversează piaţa Étoile şi coboară pe bulevardul Grande-Armée strângând palmele pe volan. Se încruntă. Face totul demonstrativ. Doar e o dovadă de cultură să îşi manifeste aşa emoţiile.

Cel mai înfierbântat este frăţiorul. Un arţăgos. Incredibil de negricios, cu mutră brutală dincolo de care se simte caracterul irascibil. Altfel foarte comunicativ, ameninţă cu arătătorul fluturat în aer, lucru destul de obositor. Nu înţeleg nimic din ce zice – eu, spaniolul… –, dar nu e greu de ghicit: am fost trimişi pentru o lovitură rapidă, din care să ne umplem de bani, şi ne-am trezit în mijlocul unui şir de împuşcături care nu se mai termină. Îşi desface larg braţele: adică, dacă nu te-aş fi ţinut? O tăcere cam grea se lasă în maşină. Pune întrebarea cu o insistenţă vizibilă, cu siguranţă interesându-se ce s-ar fi întâmplat dacă fata aia ar fi murit. Dintr-odată, ceva mai puternic decât el îl umple de furie: doar plecaseră să dea o lovitură, nu să măcelărească lume şi altele la fel.

Pe bune că e obositor. Noroc că sunt eu om calm. Păi, dacă m-aş fi enervat, lucrurile ar fi luat-o razna la marea repezeală.

Nu c-ar avea vreo importanţă, dar e supărător. Băiatul ăsta îşi epuizează energia beştelindu-ne, dar mai bine-ar face să şi-o păstreze, fiindcă sigur va avea nevoie de reflexe mai încolo.

Treaba nu a mers chiar conform planului, însă, în mare, obiectivul a fost atins şi asta e esenţialul. Pe podeaua automobilului sunt doi saci. Lipsa de griji a zilei de mâine. Şi ăsta nu este decât începutul fiindcă, dacă totul merge bine, o vom ţine pe firul apei înainte şi-o să mai luăm după noi şi alţi saci plini. Turcul trage şi el cu ochiul spre saci, îi zice ceva fratelui lui, par să se pună de acord, şoferul face semn că e de aceeaşi părere. Îşi spală rufele în familie, de parcă nu ar mai fi şi altcineva de faţă, socotind, pesemne, cât au dreptul să ceară. Să ceară… ăştia chiar visează. Din când în când, cel mai mic se întrerupe pentru a mi se adresa înfuriat. Două-trei cuvinte tot se înţeleg: „biştari", „împărţeală". Stai şi te întrebi de unde le-or fi învăţat, că în Franţa nu au ajuns decât de douăzeci şi patru de ore… Cine să mai ştie, or avea turcii un talent special pentru limbile străine. La drept vorbind, nici nu contează. Deocamdată, ajunge să am un aer încurcat, să las un pic de la mine, să aprob din cap cu o mutră mâhnită, doar am ajuns de acum la Saint-Ouen şi, dacă totul merge uns, nici că vor fi probleme.

Mahalaua defilează pe lângă noi. Incredibil ce scandal poate să facă otomanul ăsta! Ţinând-o tot într-o urlătoare, când ajung în faţa garajului atmosfera din maşină e deja de nerespirat, se simte că se apropie clipa Marii Explicaţii finale. Cel mai mic pune de mai multe ori, ţipând, aceeaşi întrebare şi, pentru a arăta cât e de jignit, agită în aer arătătorul şi bate cu el în pumnul strâns al celeilalte mâini. Gestul are, probabil, o semnificaţie clară la Izmir, însă la Saint-Ouen e problematic să fie priceput. Totuşi, în mare, intenţia se poate înţelege, e ceva între revendicare şi ameninţare, e suficient deci să faci semn de aprobare din cap, să se vadă că nu ai nimic împotrivă. Nici nu ar fi tocmai o

minciună, fiindcă se vor pune de acord extrem de repede.

În acest timp, şoferul a coborât din automobil, dar degeaba se tot chinuie să descuie garajul, broasca oblonului de fier nu se lasă convinsă. Încearcă să învârtă cheia în toate direcţiile, e uluit, se întoarce către maşină, se vede că îşi pune nişte întrebări, doar atunci când a mai încercat totul a mers strună, transpiră în timp ce motorul toarce în continuare. Nu e niciun risc să dea cineva de noi, suntem într-o fundătură adâncă, într-o ţară a nimănui parcă, dar nu ţin să rămân o veşnicie pe aici.

Pentru ei nu este decât un eveniment neprevăzut. Încă unul. Deja prea mult. De data asta, cel mai mic este la limita apoplexiei. Nimic nu e conform planului, se simte înşelat, trădat, „Franţuji de căcat”, trebuie să par şi eu pus pe gânduri, intrigat de povestea asta a uşii care nu se descuie, doar trebuia să meargă unsă, nu am încercat-o ieri cu toţii? Ies calm din maşină, mirat şi încurcat.

În încărcătorul Mossbergului 500 intră cinci cartuşe. În loc să ragă ca nişte hiene, incaşii ăştia mai bine ar fi numărat câte focuri am tras. Uite-aşa or să afle că, atunci când nu te pricepi la lăcătuşerie, ar fi bine s-o faci măcar la aritmetică, fiindcă, odată în picioare şi cu portiera deschisă, îmi este de ajuns să mă duc până lângă oblonul din fier, să-l dau uşor la o parte – ia lasă-mă pe mine – şi, când mă întorc, sunt deja în poziţia ideală. Îmi rămâne loc exact cât să iau şoferul în cătarea puştii şi să-l lipesc de peretele de beton, descărcându-i arma drept în piept. Cât despre cel mic, întorc foarte puţin ţeava şi-o să fie o adevărată relaxare să-i fac ţăndări căpăţâna prin parbriz. O jerbă fulgerătoare. Parbrizul explodează, geamurile laterale se umplu de sânge şi nu se mai vede nimic. Trebuie să te apropii pentru a descoperi rezultatul, capul care a zburat transformat fărâme, în rest nimic-nimic, doar gâtul şi, sub el, corpul care se bâţâie, cum fac puii când îi tai, iar ei continuă să fugă. Şi cu turcii e cam la fel.

Face el, Mossbergul, ceva zgomot, dar, apoi, câtă linişte!

Bun, să n-o mai lungim. Cei doi saci se lasă de-o parte, se scoate cheia potrivită a boxei, se trage fratele cel mare în garaj, se bagă şi vehiculul cu fratele cel mic înăuntru, bine tranşat – trebuie să trec peste corpul lui, însă nu e grav, oricum nu-mi mai poate purta pică –, se încuie uşa şi jocul e încheiat.

E suficient să iau sacii, să mă duc până în capul fundăturii şi să urc în automobilul închiriat. La drept vorbind, nu este chiar totul încheiat. Dacă stai şi te uiţi mai bine, suntem abia la început. Trebuie încheiate conturile. E de scos telefonul mobil şi de format numărul celuilalt aparat, care declanşează bomba a cărei detonare se simte până aici. Deşi mă aflu destul de departe, maşina închiriată se cutremură sub efectul suflului. La mai bine de patruzeci de metri. Asta da explozie! Pe turci asta o să-i ducă direct în Gradina Plăcerilor, unde-or să poată pipăi toate fecioarele, fraierii. O jerbă de fum negru urcă peste acoperişurile atelierelor. Cam totul e închis pe aici, iar municipalitatea expropriază pentru a reconstrui. Până la urmă, am dat o mână de ajutor colectivităţii. Şi uite-aşa poţi să fii şi tâlhar, şi în serviciu public. În treizeci de secunde, pompierii vor fi pe drum. Nu e timp de pierdut.

Cei doi saci cu bijuterii trebuie lăsaţi într-o casetă, la Gara de Nord. O să trimită mijlocitorul pe cineva să îi ia. Cheia se pune într-o cutie de scrisori, pe bulevardul Magenta.

Acum să cântărim lucrurile. Se pare că toţi criminalii se întorc acolo unde au comis crimele.

Să respectăm tradiţia.

Ora 11:45

Cu două ceasuri înainte de a se duce la înmormântarea lui Armand, cineva l-a întrebat, la telefon, pe Camille dacă o cunoaşte pe o anume Anne Forestier. Numărul lui, aflat în fruntea listei mobilului, fusese ultimul pe care femeia îl formase. Apelul îi dăduse fiori reci pe şira spinării, căci în acest mod le era adusă la cunoştinţă moartea celor apropiaţi.

Anne nu este însă moartă.

A fost victima unei agresiuni şi tocmai a fost internată în spital.

După tonul funcţionarei, Camille înţelege pe loc că Anne e într-o stare deosebit de gravă.

La drept vorbind, Anne este într-o stare cu totul şi cu totul gravă. Extrem de slăbită pentru a putea fi interogată. Poliţiştii însărcinaţi cu anchetarea cazului au spus că vor suna şi se vor întoarce să o vadă imediat ce va fi posibil. Lui Camille îi sunt necesare mai multe minute de negociere cu infirmiera de pe etaj, o femeie de vreo treizeci de ani, cu buze cam groase şi un tic la ochiul drept, pentru a obţine dreptul de a intra în camera ei. Cu condiţia de a nu rămâne prea mult.

Împinge uşa şi rămâne o clipă în prag. Îl dărâmă faptul de a o descoperi în starea asta.

La început nu îi vede decât capul, în întregime bandajat. Ai putea jura că a trecut un camion peste ea. Jumătatea dreaptă a feţei nu mai este decât un imens hematom albastru-negru, atât de umflată încât ochii i-au dispărut ca înfundaţi în cap. Jumătatea stângă lasă să se vadă o rană lungă de vreo zece centimetri, cu marginile roşii şi galbene, închise prin puncte de sutură. Buzele sunt tăiate, tumefiate, pleoapele învineţite şi groaznic de inflamate. Nasul, rupt, şi-a triplat volumul. Maxilarul inferior este atins în două locuri, iar Anne ţine gura întredeschisă, lăsând să curgă în permanenţă un firişor de salivă. Parc-ar fi o babă. Peste pătură i se odihnesc braţele bandajate până la degete, la capătul cărora se pot zări atelele. Mâna dreaptă e pansată mai uşor, aşa că se poate ghici o rană adâncă, cusută şi ea.

Când sesizează prezenţa lui Camille, încearcă să îi întindă mâna, ochii i se umplu de lacrimi, pe urmă energia pare să o părăsească, coboară pleoapele, le ridică iarăşi. Ochi ceţoşi, înrouraţi, care par a-şi fi pierdut minunatul lor verde-deschis.

Cu capul lăsat într-o parte, încearcă să se exprime cu voce răguşită. Limba îi e grea şi o doare, şi-a muşcat-o profund, abia de se înţelege ce vrea să zică, sunetele labiale nu au cum se forma.

— Mi-e rău…

Camille rămâne fără glas. Anne încearcă să vorbească, iar el îşi lasă palma pe cearşaf pentru a o linişti, neîndrăznind nici măcar să o atingă. Dintr-odată, Anne devine agitată, extrem de nervoasă, ar vrea să facă ceva pentru ea, însă nu ştie ce. Să cheme pe cineva? Privirea lui Anne e febrilă, ţine neapărat să exprime ceva anume, şi asta urgent.

— … ită… are…

Rapiditatea evenimentelor îşi păstra încă amprenta de stupoare asupra ei, de parcă abia ce se produseseră.

Aplecat spre ea, Camille o ascultă cu atenţie, prefăcându-se că o înţelege, încercând să zâmbească. Ai zice că Anne mestecă fără încetare un piure fierbinte. Prinde silabe teribil de deformate, însă, concentrându-se, după câteva minute începe să ghicească vorbele şi să deducă sensurile… Traduce în minte. E aiuritor cât de repede se poate adapta omul. La orice. Uneori, chestia asta e chiar deprimantă.

„Prinsă", pricepe, „lovită", „tare".

Sprâncenele lui Anne se ridică, ochii i se măresc de groază, de parcă bărbatul acela s-ar afla iarăşi în faţa ei, pregătindu-se să o piseze cu lovituri date cu patul armei. Camille întinde mâna şi o lasă pe umărul ei, dar Anne tresare violent şi ţipă.

— Camille…

Întoarce capul de la dreapta la stânga şi vocea aproape că nu i se mai aude. Dinţii lipsă o fac să şuiere, fiindcă şi despre asta este vorba, trei dinţi sunt sparţi, incisivii din partea stângă, de sus şi de jos. Când deschide gura, Anne are cu treizeci de ani mai mult, o Fantine[1] din *Mizerabilii* în cea mai deprimantă versiune. O rugase pe infirmieră, însă nimeni nu fusese de acord să i se aducă o oglindă.

De altfel, chiar dacă îi este greu, încearcă să îşi ascundă gura când vorbeşte. Cu dosul palmei. Cel mai adesea nu reuşeşte, iar gura îi este ca o gaură mărginită de buzele moi şi vinete.

— … mă… opereze?…

Cam asta crede Camille că a înţeles. Lacrimile revin, ai zice că sunt independente de ceea ce spune femeia, că ţâşnesc şi curg fără vreo logică aparentă.

Chipul lui Anne nu exprimă nimic altceva decât o imensă stupoare fără cuvinte.

— Nu se ştie… Linişteşte-te, răspunde foarte încet Camille. O să fie bine…

Gândurile lui Anne, însă, sunt deja în altă parte. Îşi întoarce capul, de parcă i s-ar fi făcut ruşine. Şi ceea ce spune se aude încă şi mai greu. Camille crede că pricepe un „Nu aşa…", de parcă pacienta şi-ar dori să nu o vadă nimeni în starea în care se află. Reuşeşte să se întoarcă cu totul. Camille îi lasă din nou mâna pe umăr, dar Anne nu reacţionează, poziţia de acum fiind parcă un refuz manifest, din spate putându-i-se percepe doar suspinele mute.

— Vrei să rămân cu tine? o întreabă.

Niciun răspuns. Rămâne totuşi, neştiind ce altceva să facă. După o clipă interminabilă, Anne face semn din cap că nu, un nu adresat nu se ştie cui ori faţă de ce, poate întregii întâmplări, oricărui lucru care se poate petrece sau care deja s-a petrecut, absurdului care pune stăpânire pe vieţile noastre fără a ne preveni, nedreptăţii căreia victimele nu se pot împiedica să nu îi dea o semnificaţie personală. Este imposibil de dialogat cu ea. E prea devreme. Nu locuiesc încă în acelaşi timp. Şi tac amândoi.

Poate a adormit. Cine poate şti? Se întoarce încet pe spate, cu ochii închişi. Nu mai mişcă.

Cam asta este situaţia.

Camille o priveşte cu palma lăsată peste a ei, îi ascultă înfrigurat respiraţia, încercând să îi compare ritmul cu acela din somn, pe care i-l ştie mai bine decât oricine. Ore în şir se uitase la ea cum doarme. La început, se trezea noaptea pentru a o putea observa mai bine şi pentru a-i desena profilul care seamănă cu acela al unei înotătoare, întrucât în timpul zilei nu reuşea niciodată să regăsească magia exactă a chipului ei. Şi astfel a realizat sute de schiţe şi a petrecut un timp nesfârşit pentru a traduce ce îi spuneau buzele, pleoapele, puritatea. Ori pentru a trasa crochiuri ale trupului ei surprins sub duş. Splendidele eşecuri în domeniu l-au făcut să înţeleagă cât de importantă e Anne: dacă, după doar câteva minute, reuşea să reproducă trăsăturile oricui altcuiva cu o exactitate

aproape fotografică, Anne deţine ceva ireductibil, insesizabil, care scapă privirii, experienţei, spiritului lui de observaţie. Or, femeia întinsă aici, tumefiată, bandajată, mumificată parcă, nu mai are nicio umbră de magie, nu a mai rămas din ea decât învelişul, un corp urât, teribil de prozaic.

Acesta şi este motivul pentru care, odată cu scurgerea minutelor, pe Camille îl cuprinde furia.

Uneori, Anne se trezeşte brusc, ţipă scurt, se uită împrejur, iar Camille descoperă şi la ea ceea ce observase şi la Armand, în săptămâna dinaintea morţii acestuia: expresii necunoscute, cu totul noi, care exprimă stupoarea de a fi acolo, neînţelegerea. Nedreptatea.

Nici nu apucase să îşi revină din suferinţa aceea. Apare şi infirmiera care îl anunţă că s-a scurs timpul pentru vizită. Este discretă, însă nu părăseşte încăperea până când nu îl vede plecat. Pe ecuson îi citeşte numele: Florence. Stă cu mâinile la spate, într-o poziţie care îmbină insistenţa şi respectul, cu un surâs plin de înţelegere, pe care colagenul ori acidul hialuronic îl transformă în ceva cu totul artificial. Camille îşi doreşte să mai rămână până când Anne va fi în stare să îi povestească, întrucât este groaznic de nerăbdător să ştie cum şi ce s-a întâmplat. Deocamdată, însă, nu are altceva de făcut decât să aştepte. Şi să iasă. Anne trebuie să se odihnească. Drept care, Camille chiar iese.

Pentru a înţelege tot ce s-a întâmplat, va trebui să aştepte douăzeci şi patru de ore.

Or, douăzeci şi patru de ore sunt cu mult mai mult decât îi este necesar unui om precum Camille pentru a scormoni şi a da peste cap întreaga planetă.

La plecare nu dispune decât de câteva informaţii care i-au fost furnizate la telefon şi aici, la spital. În realitate, cu excepţia unor chestiuni generale, nimeni nu ştie nimic, e încă imposibil să se traseze cu precizie firul evenimentelor. Camille nu este decât posesorul imaginii înfricoşătoare a lui Anne cea desfigurată, ceea ce este mult pentru un bărbat oricum extrem de permeabil în faţa senzaţiilor tari. Spectacolul nu a

făcut altceva decât să îi încurajeze predispoziţia naturală pentru furie.

De cum iese pe uşa de la urgenţe, începe să fiarbă.

Vrea să afle totul, imediat, să fie cel dintâi care să ştie adevărul, vrea…

Să ne înţelegem bine: Camille nu are nimic dintr-o fire răzbunătoare. Sigur, are şi el, ca oricine, ranchiunele lui, dar, pentru a da un singur exemplu, să-l luăm pe Buisson, cel care i-a omorât prima soţie cu patru ani mai înainte[2]. Ei bine, acesta trăieşte în continuare, iar Camille nu a ţinut niciodată să pună să fie ucis în închisoare, deşi, ţinând cont de relaţiile pe care le are în mediul respectiv, nu ar fi fost prea complicat.

Nici acum, cu Anne (care nu e cea de-a doua soţie a lui, dar nici nu ştie ce cuvânt ar trebui să întrebuinţeze pentru a desemna legătura lor), aşadar, nici cu Anne nu este vorba despre răzbunare, nu acesta ar fi termenul potrivit.

Mai degrabă este de parcă propria lui viaţă ar fi ameninţată de evenimentul petrecut în galeria Monier.

Are nevoie să acţioneze fiindcă nu este în stare să îşi închipuie consecinţele unui act care a adus atingere relaţiei lui cu Anne, unicul lucru care, de la moartea lui Irène, a oferit iarăşi un rost vieţii lui.

Dacă vi se pare că acestea sunt vorbe mari, asta se întâmplă fiindcă nu sunteţi răspunzător de moartea unei fiinţe dragi. Lucru ce reprezintă o imensă diferenţă, vă rog să mă credeţi.

În timp ce coboară grăbit scara spitalului, Camille revede chipul lui Anne, ochii ei cu cearcăne gălbui, culoarea mizerabilă a hematoamelor, carnea tumefiată.

Tocmai a văzut-o moartă.

Habar nu are cum şi nici din ce cauză, însă cineva a vrut să o ucidă.

Repetându-şi gândul, intră în stare de alarmă. După asasinarea lui Irène… Sigur, împrejurările, în cele două cazuri, nu au nimic de-a face unele cu altele. Irène era vizată personal de criminal, Anne pur şi simplu îşi încrucişase paşii cu omul nepotrivit în cel mai prost moment, numai că, în clipa de faţă, Camille

nu mai stă să îşi analizeze şi nici să îşi aleagă propriile emoţii.

Pur şi simplu nu poate lăsa lucrurile să meargă înainte fără a acţiona.

Fără a încerca să acţioneze.

De altfel, făcuse deja un prim pas fără să îşi dea seama, din instinct, încă de la conversaţia telefonică de dimineaţă. Anne fusese „rănită” în timpul unui atac cu mână armată, din Arondismentul 8, şi „molestată”, îi comunicase funcţionara de la Administraţia Centrală a Poliţiei. Camille moare după cuvântul „a molesta”. Aşa e el, cuvântul ăsta, adorat de către cei care lucrează în poliţie. Ar mai intra aici „individ” şi „a stipula”, dar „a molesta” e cu mult mai sus, cele trei silabe ale lui acoperă o gamă largă, mergând de la o simplă burduşeală până la tăbăcirea pielii, interlocutorul pricepe ce vrea el, deci nimic nu poate fi mai practic.

— Cum aşa, „molestată”?

Funcţionara nu ştia mai mult, probabil că pur şi simplu citea de pe o hârtie, de te-ai fi întrebat dacă înţelege ce spune:

— Tâlhărie cu mână armată. S-au tras focuri de armă. Doamna Forestier nu a fost atinsă, dar a fost molestată. Şi transportată la urgenţă.

Adică a tras cineva? În Anne? În timpul unui atac cu mână armată? Astfel prezentate evenimentele, nu e simplu să le prinzi din zbor, să ţi le imaginezi. Anne şi „mâna armată” sunt două noţiuni atât de îndepărtate una de cealaltă, încât…

Fata i-a explicat că Anne nu avea niciun document de identitate la ea, nici vreo geantă, însă îi fuseseră descoperite numele şi adresa în agenda telefonului mobil.

— S-a sunat acasă, dar nu a răspuns nimeni.

Drept care hotărâseră să încerce numărul de telefon cel mai utilizat, cel al lui Camille, aflat în capul listei de contacte. În consecinţă, l-a întrebat cum se numeşte, pentru a-şi redacta raportul. Cum pronunţase *verveine*[3], Camille a corectat-o, precizând pronunţia corectă: Verhoeven. După un moment de tăcere, funcţionara l-a rugat să-şi spună numele pe litere. A

fost momentul declicului, pentru Camille, chestie de reflex.

Fiindcă, dacă Verhoeven nu este în general un nume prea utilizat, în orice caz printre caralii e pe bune rar de tot. Fără a dori să insistăm asupra subiectului, Camille chiar face parte dintre acei comisari ai poliţiei de care chiar îşi aduce omul aminte. Şi nu numai din cauza înălţimii, a vieţii personale, a reputaţiei, a lui Irène, a cazului cu bombele[4], a tuturor acestora la un loc. Pentru cei mai mulţi, poartă marca „Văzut la televizor", fiindcă a avut câteva apariţii remarcabile pe sticlă, cameramanilor plăcându-le să îl prindă în plonjeu, cu privirea lui de vultur şi craniul strălucind. Atâta doar că funcţionara din serviciul auxiliar nu a făcut legătura cu numele Verhoeven, cu poliţistul de pe ecranul televizorului, cu toate alea-alea, şi l-a pus să îşi zică numele pe litere.

Dând timpul înapoi, furia îi şopteşte la ureche lui Camille faptul că dovada de ignoranţă s-ar putea să fie prima veste bună a unei zile în care altceva la fel nici că va mai exista.

— Aţi spus Ferven? a insistat fata.

Camille i-a răspuns:

— Da, asta este, Ferven.

Şi i-a repetat-o pe litere.

Ora 14:00

Aşa e făcută omenirea asta: e de ajuns un accident, că se şi apleacă fiecare peste balustradă. Cât va mai rămâne un singur girofar ori o dâră de sânge, se va găsi cineva care să se uite la ele. De data asta, chiar se găsesc destui. Vă daţi seama despre ce este vorba? O tâlhărie şi focuri de armă în buricul Parisului. Pe lângă asta, Bâlciul Tronului[5] nu e decât o glumită.

Teoretic, strada este închisă, ceea ce nu împiedică pietonii să treacă pe acolo. Sigur, consemnul este de a nu lăsa liberă decât intrarea riveranilor, pariu pierdut, căci toată lumea a ajuns să locuiască în zonă, întrucât toată lumea ţine să ştie care e treaba. De acum liniştea s-a reîntors, dar dacă e să tragi cu urechea la comentarii, pe la sfârşitul dimineţii a fost debandada

de pe lume. Maşini de poliţie, camionete, tehnicieni, motociclete, toate strânse în partea de jos a bulevardului Champs-Elysées, după care balamucul a ajuns până la celălalt capăt şi, în două ceasuri, totul părea blocat între pieţele Concorde şi Étoile, între bulevardul Malesherbes şi palatul Tokio. Să m-apuce ameţeala, nu altceva, dacă stau şi mă gândesc că autorul acestei extraordinare efervescenţe sunt eu şi numai eu.

După ce ai tras de mai multe ori într-o fată plină de sânge din cap până-n picioare şi-ai zburat cu un 4 x 4, în scrâşnet de pneuri, cu cincizeci de mii de euro în bijuterii după tine, să te întorci în locurile cu pricina are, inevitabil, ceva din efectul madlenei lui Proust. Ceea ce, la drept vorbind, nici nu ar avea cum să fie neplăcut. Când îţi merg bine afacerile, nu ai cum să nu te simţi uşurat. Pe strada Georges-Flandrin, chiar la ieşirea din pasajul Monier, există o cafenea foarte bine aşezată. Brasseur. Şi încă mai e o agitaţie!… Şi discuţii la obiect. Treaba e simplă: toată lumea a văzut totul, a auzit totul, ştie totul.

Mă aşez discret, departe de intrare, rămân într-un colţ al barului, acolo unde e cea mai mare aglomeraţie, mă pierd în mulţime şi ascult.

Dată naibii haita asta de imbecili!

Ora 14:15

Ai zice că bolta asta cerească de toamnă a fost pictată special pentru cimitir. Şi e multă lume. Avantajul funcţionarilor care încă nu au ieşit la pensie este că deplasările le fac numai în delegaţie, iar lumea se adună pe dată.

Încă de departe, Camille zăreşte apropiaţii lui Armand: nevasta, copiii, fraţii, surorile. Toţi arată la fel, stând drept, trişti, serioşi. Nu îşi dă seama cu ce seamănă exact tabloul, însă grupul te duce cu gândul la o familie de quakeri.

Moartea lui Armand, de acum patru zile, l-a îndurerat profund pe Camille. Dar l-a şi eliberat. Săptămâni de-a rândul a tot venit să îl vadă, să îi ţină mâinile în mâinile lui, să îi vorbească până şi atunci

când nimeni nu ar mai fi putut afirma că mai înţelegea ceva, cât de cât. Se mulţumeşte să îi facă soţiei prietenului, de la depărtare, un semn din cap. După nesfârşita agonie, toate cuvintele de spus acesteia şi copiilor, Camille le spusese, de acum nu i-a mai rămas nicio vorbă pentru ei, ar fi putut chiar nici să nu vină, tot ceea ce putuse da pentru Armand, dăduse deja.

Erau multe lucruri care îi legaseră pe Armand şi pe el. în primul rând faptul că intraseră în profesie împreună, o legătură de tinereţe cu atât mai preţioasă cu cât nici unul, nici celălalt nu fuseseră cu adevărat tineri vreodată.

Pe urmă, avariţia patologică a lui Armand, domeniu în care nimeni nu putea bănui de ce era în stare. Se angajase într-o luptă pe viaţă şi pe moarte împotriva risipei şi, până la urmă, împotriva banilor. Camille nu se poate opri să nu îi conceapă moartea ca pe o victorie a capitalismului. Sigur, nu avariţia îi unea, însă fiecare dintre ei avea ceva înspăimântător de mărunt în fire şi obligaţia de a o putea duce împreună cu acel ceva mai puternic decât sine. Dacă vreţi, era vorba despre un soi de solidaritate a handicapaţilor.

Agonia a confirmat-o: Camille s-a dovedit cel mai bun prieten al lui Armand.

O legătură extraordinar de puternică, ar fi zis ceilalţi, fiindcă, iată, dintre cei patru membri istorici ai echipei, Camille este unicul în viaţă prezent la cimitir, chestiune pe care cu greu ar putea-o explica.

Louis Mariani, adjunctul lui, nu a sosit încă. Lucrul acesta însă nu îl nelinişteşte, Louis are simţul datoriei, aşa că va apărea în timp util, întrucât, pentru el, a lipsi de la o înmormântare este la fel de neconceput ca a râgâi la masă.

Evident, şi Armand are o scuză, nimic de zis: cancerul de esofag…

Ar mai rămâne Maleval, pe care Camille nu l-a mai văzut de ani de zile. Recrut sclipitor, până la urmă fusese dat afară din poliţie. El şi Louis erau prieteni buni, în pofida diferenţei de clasă socială, erau cam de aceeaşi vârstă şi se completau eficient. Până la seism: Maleval fusese cel care îi oferise informaţiile necesare celui care o ucisese pe Irène, soţia lui Camille. Bun,

nu o făcuse conştient, dar tot o făcuse. În clipa respectivă, Camille l-ar fi omorât cu mâinile lui, se trecuse la două degete de o tragedie ca la carte, povestea Atrizilor în varianta Brigăzii criminale. După moartea lui Irène, praful se alesese de curajul lui Camille, îl covârşise depresia, iar acum, chiar nu ar mai fi avut niciun sens răzbunarea.

Armand îi lipseşte mai mult decât oricine altcineva. Odată cu el, brigada Verhoeven dispare din peisaj. Înmormântarea de acum deschide un al treilea capitol al unei istorii pe scheletul căreia Camille încearcă să îşi reconstruiască viaţa. Teribilă fragilitate.

La apariţia lui Louis, familia lui Armand începuse deja să intre în clădirea crematoriului. Costum Hugo Boss deosebit de elegant. „Bună, Louis.” Cel salutat nu are voie să răspundă „Bună ziua, patroane”, Camille i-a interzis, explicându-i că nu sunt într-un serial TV.

Întrebarea pe care Camille şi-o pune deseori este cu atât mai justificată pentru adjunct: ce Dumnezeu caută individul ăsta în poliţie? Este înfiorător de bogat şi, pentru a spune întregul adevăr, dotat cu o inteligenţă care i-a deschis porţile celor mai bune şcoli la care s-ar putea cineva gândi. După care, inexplicabil, a intrat în poliţie pentru o leafă de învăţător. În fond, Louis este un romantic.

— Totul e-n ordine?

Camille îi face semn că da, deşi, bineînţeles, gândurile îi sunt în altă parte. Cea mai mare parte din el a rămas în camera de spital în care Anne, pe jumătate inconştientă ca urmare a analgezicelor, aşteaptă să facă radiografii, să intre la tomograf…

Louis îşi priveşte şeful o clipă mai mult decât s-ar cuveni, clatină din cap şi lasă să-i scape un „Hmmm!”. Cum e un băiat extrem de bine educat, acest „Hmmm!” al lui are valoare de limbaj relevant, ca atunci când îţi aranjezi vreo şuviţă rebelă anume cu mâna dreaptă ori cu cea stângă. Aşadar, respectivul „Hmmm!” vrea să zică limpede: asta nu e faţa dumneavoastră de înmormântare, prin urmare despre altceva este vorba.

Or, pentru ziua de azi, ceva care să ocupe mai mult spaţiu în mintea lui Camille decât moartea lui Armand nu poate fi decât un lucru extrem de important…

— O să ne ocupăm de o lovitură dată de dimineaţă, în arondismentul 8…

Louis se întreabă dacă acesta este răspunsul la întrebarea lui.

— Victime?

Camille dă din cap: da, nu.

— O femeie…

— Moartă?

Da, nu, nu chiar, Camille se uită în gol, înainte, ca prin ceaţă, încruntându-se.

— Nu… Mă rog, nu încă…

Louis e destul de mirat. Nu e genul de problemă de care se ocupă în mod obişnuit unitatea lor, tâlhăria cu mână armată nu e specialitatea comisarului-şef Verhoeven. În acelaşi timp, pare a-şi spune Louis, de ce nu, însă a lucrat destul împreună cu Camille pentru a simţi că lucrurile nu merg aşa cum trebuie. Expresia surprinderii este o privire îndreptată către pantofi (Crockett & Jones perfect lustruiţi), însoţită de o tuse seacă, destul de greu de auzit. Cam aceasta ar fi, pentru Louis, dovada supremă a emoţiei.

Camille face semn către cimitir şi intrarea în capelă.

— Cum se termină toată chestia asta, m-aş bucura dacă ai putea obţine ceva informaţii. Discret… Cum să zic, încă nu e cazul nostru…

În sfârşit, Camille îşi întoarce privirea spre adjunct.

— Ca să mai câştigăm timp, înţelegi?

Îl caută cu privirea, în mulţime, pe Le Guen şi îl descoperă fără greutate. Nici nu s-ar fi putut altfel, doar e de-a dreptul un mastodont.

— Bun, de-acum trebuie să mergem.

Când Le Guen mai era chestor-şef adjunct, lui Camille îi era de ajuns să ridice un deget pentru a obţine ce îşi dorea, însă acum e mai dificil. Chiar alături de chestorul-şef Le Guen îşi bâţâia fundul comisarul-şef adjunct Michard, de-ai fi putut jura că e o gâscă, nu o poliţistă.

Ora 14:20

Cafeneaua Brasseur trăieşte unul dintre momentele de vârf ale existenţei sale. Opinia unanimă este că o asemenea lovitură nu poate avea loc de două ori într-un secol. Până şi cei care nu au văzut nimic sunt de acord cu asta. Martorii oculari sunt pe cai mari. Se observase o fată, uneori două, sau o femeie, înarmată, neînarmată, cu mâinile goale şi care ţipa. Nu era proprietara magazinului de bijuterii? Nu, nu, fata ei! Pe bune? Nu ştiam că are o fată, chiar sunteţi sigur? Aha, tâlhărie cu maşină… Ce fel de maşină? Părerile acoperă aproape întreaga gamă de automobile străine vândute în Franţa.

Personal, îmi sorb liniştit cafeaua. E primul meu moment de odihnă dintr-o zi suficient de lungă.

Patronul, un individ de-a dreptul agasant, estimează că prada se ridică la cinci milioane de euro. Niciun cent mai puţin. Nu se ştie de unde a scos cifra, dar e categoric. Mai că-ţi vine să-i pui în mână un Mossberg încărcat şi să-l împingi pe uşa primului magazin de bijuterii care-ţi iese în cale pe aici, prin cartier. După ce va doborî la pământ întregul personal şi se va întoarce la el la cârciumă, îşi va putea număra captura şi, dacă va găsi măcar a treia parte din ce a sperat, nu are decât să iasă la pensie, jigodia, fiindcă mai mult de atât nici nu ar avea cum.

Dar maşina în care au tras?! În care? În aia! Ai zice că s-a ciocnit cu un bivol în goană. Păi, cu ce naiba au atacat-o, cu o bazooka? Şi aici comentariile balistice seamănă cu cele referitoare la automobile: toate calibrele ies la iveală, de-ţi vine să tragi un foc în aer pentru a face linişte. Sau să tragi la grămadă pentru un pic de pace.

Umflându-se în pene, patronul declară peremptoriu:

— Carabină de douăzeci şi doi.

Şi închide ochii, sigur de priceperea de care dă dovadă.

Mi-l închipui, ca pe unul dintre turci, decapitat de arma mea de calibru 12, ceea ce îmi ridică moralul. Carabină de douăzeci şi doi sau altceva, clientela aprobă fiindcă nimeni nu se pricepe în domeniu. Cu asemenea martori, curcanii or să se distreze la greu.

Ora 14:45

— Păi… de ce vrei chestia asta? îl întreabă chestorul-şef adjunct întorcându-se.

Se învârte amplu în jurul axei principale: curul titanic, babilonian. Dincolo de orice proporţie posibil de conceput. Chestorul-şef adjunct Michard are, să zicem, vreo patruzeci şi cinci de ani, faţă pe care au fost tipărite cândva promisiuni niciodată ţinute, păr extrem de negru şi deci, fără îndoială, destul de alb în stare naturală, dinţi mari, de iepure, în faţă şi, deasupra lor, ochelari pătraţi care anunţă de departe că este o femeie autoritară, dură. Caracter înflăcărat (în traducere = o pisăloagă), inteligenţă vie (altfel zis, o însutită putere de a stresa), dar, înainte de orice, lucrul ei cel mai spectaculos, curul monumental. De un volum halucinant, că te şi întrebi cum de reuşesc să-l ţină picioarele. Curios lucru, chestorul-şef adjunct Michard (cu un asemenea nume[6] oricine îşi poate închipui fără greutate bancurile care, pe măsură ce ajungeai să o cunoşti mai bine, coborau în obscenitate până la sordid) are o mutră de fraieră, care contrazice tot ceea ce se ştie despre ea: că este de o indiscutabilă competenţă, cu un simţ al strategiei ieşit din comun, cu fapte de arme remarcabile în bună măsură, genul de conducător care munceşte de zece ori mai mult decât subordonaţii, felicitându-se pentru că poate fi un adevărat şef. Asistând la numirea ei în funcţie, Camille a înţeles că, dacă prin Doudouche (pisica lui pe care o adoră, proprietară a unui caracter isteric) avea pe cineva care să-l calce pe nervi acasă, de acum va mai avea pe cineva la fel şi la birou.

Deci „de ce vrei chestia asta?”

În faţa anumitor fiinţe este greu să rămâi calm. Chestorul-şef adjunct Michard se apropie foarte tare de Camille. Mereu îi vorbeşte aşa. Fizicul ei de fotoliu imperial în faţa lui Verhoeven care parcă stă să se dizolve, ai zice că eşti la un casting pentru o comedie americană, însă femeia asta este cu totul lipsită de simţul ridicolului.

Stau amândoi faţa în faţă, încurcând drumul spre crematoriu, chiar dacă sunt printre ultimii. Camille a manevrat cu greu lucrurile pentru a se afla exact acolo şi exact în acel moment. Căci, în clipa în care adresează cererea, pe lângă ei trece chestorul-şef Le Guen, prietenul lui cel mai bun, cel care i-a luat-o înainte chestorului-şef adjunct (conform principiului jocului scaunelor muzicale, unul a ajuns şef, celălalt şef-adjunct). Or, toată lumea o ştie, Camille şi Le Guen sunt prieteni la cataramă, ba chiar Camille este martorul tuturor căsătoriilor amicului său, ocupaţie foarte solicitantă, întrucât Le Guen tocmai s-a căsătorit pentru a şasea oară, recăsătorindu-se cu cea de-a doua nevastă.

Chestorul-şef adjunct Michard, care tocmai a fost unsă în funcţie, trebuie deocamdată „să împace capra cu varza” (moare după expresii stereotipe cărora se face luntre şi punte pentru a le reda prospeţimea), prin urmare trebuie să analizeze bine miza înainte de a se apuca să facă valuri. Or, când prietenul cel mai bun al şefului îţi cere ceva, e bine să reflectezi asupra răspunsului. Mai ales că doar ei trei mai sunt de intrat. Răspunsul ar trebui lăsat să se mai coacă, dar Michard este vestită pentru spiritul viu şi se mândreşte cu faptul că poate lua rapid hotărâri. Maestrul de ceremonii îi priveşte fix de la intrarea în sală, trebuie să înceapă, e îmbrăcat într-un costum la două rânduri, e blond spălăcit, seamănă mai degrabă a fotbalist. Nici funcţionarii de la pompele funebre nu mai sunt ce au fost…

Numai pentru respectiva întrebare – de ce ţine Verhoeven să se ocupe de un asemenea caz? – a avut timp Camille să se pregătească, fiind şi singura care i s-ar putea pune.

Lovitura a fost dată înainte de zece dimineaţa, iar acum nu s-a făcut încă trei după-amiaza. La faţa locului, în pasajul Monier, colegii de la criminalistică au prelevat probele, ceilalţi au interogat cei dintâi martori, însă cazul nu a fost încă distribuit cuiva anume.

— Fiindcă am eu un informator, încearcă Verhoeven. Foarte bine plasat…

— Adică erai la curent cu lovitura?

Michard cască ochii teatral, iar pe Camille gândul îl duce imediat la privirile furibunde ale samurailor din iconografia japoneză. Chestorul-şef adjunct ar da să zică: asta-i ori prea mult, ori prea puţin, genul de expresii de-a gata după care se dă în vânt, convinsă că le redă ca nimeni altcineva.

— Sigur că nu, cum să ştiu! strigă Camille.

Având timpul necesar pentru a se convinge de rolul pe care urma să îl joace în scenetă, lasă impresia că într-adevăr crede în ceea ce spune.

— Nici vorbă, însă informatorul nu aş fi chiar convins că nu a mirosit ceva-ceva… Oricum, acum e de strâns, cât e cald, jar nu altceva!

Verhoeven e sigur că foloseşte genul de imagini după care Michard se dă în vânt.

— În clipa asta e foarte cooperant şi ar fi păcat să nu profităm.

E de ajuns o privire pentru ca dialogul să se transforme dintr-unul tehnic în altul absolut tactic. Camille îşi îndreaptă privirea spre fundul cimitirului, în aşa fel încât figura tutelară a chestorului-şef să poată arunca o umbră asupra dialogului. Tăcere. Chestorul-şef adjunct zâmbeşte, semn că a priceput şi e de acord. Formal, Camille adaugă:

— Nu e vorba numai despre un jaf cu mână armată, dar şi despre o tentativă de crimă agravată şi…

Chestorul-şef adjunct îl priveşte ciudat, după care clatină din cap încet, de parcă, dincolo de cuvintele comisarului-şef, manevră destul de greoaie, la drept vorbind, ar ghici o luminiţă greu de definit şi ar încerca să înţeleagă ceva din toată povestea. Ori chiar ar înţelege. Sau ar fi pe punctul de a o face. Camille ştie cât de sensibilă este femeia asta şi că, imediat ce apare vreo neregulă, seismograful începe să-i sune alarma de-ţi sparge urechile. Aşa că ia din nou iniţiativa cu cel mai convingător ton de care dispune, vorbind grăbit:

— Să vă explic: omul meu l-a cunoscut pe un altul care făcea parte dintr-o bandă… E o poveste de anul trecut, nu are nicio legătură directă, dar s-ar putea…

Chestorul-şef adjunct Michard îl întrerupe cu un gest care ar vrea să însemne că, oricum, are şi ea destule pe cap. Că a înţeles. Că, oricum, e de prea puţină vreme în funcţie pentru a se băga la mijloc, între şef şi un subordonat.

— De acord, domnule comisar-şef. Voi vorbi cu judecătorul Pereira.

Camille nu o arată, însă este exact ceea ce şi-a dorit, fiindcă, dacă nu ar fi obţinut o capitulare atât de rapidă, nu avea nici cea mai mică idee de cum şi-ar fi putut încheia pledoaria.

Ora 15:15

Louis a plecat imediat. Camille, prizonier al propriei funcţii, este nevoit să aştepte până la capăt. Ceremonia este lungă, extrem de lungă şi se limitează la a arăta de ce este fiecare în stare în materie de discursuri. Îndată ce se poate, Camille o şterge discret.

În drum spre maşină, ascultă mesajul care abia i-a sosit. E Louis. A dat deja câteva telefoane şi deţine esenţialul:

— Mossbergul 500 nu a mai fost întâlnit într-un jaf cu mână armată decât o sigură dată, pe 17 ianuarie. Asemănarea nu lasă loc de dubii. Şi nu e un caz oarecare… Mă sunaţi?

Camille o face.

— În ianuarie, îi explică Louis, a fost mai rău. Lovitură cvadruplă! Un mort. Şeful bandei este cunoscut: Vincent Hafner. Din ianuarie nu s-a mai aflat nimic despre el şi acum îşi semnează întoarcerea cu surle şi trâmbiţe…

Ora 15:20

Agitaţie subită la Brasseur.

Conversaţia este întreruptă de sirene, toată lumea aleargă pe terasă şi se apleacă peste balustradă, până şi girofarurile ai zice că luminează mai tare. Patronul e categoric: a venit şi ministrul de Interne. Unii caută să îşi aducă aminte cum îl cheamă, dar degeaba, dacă ar fi fost un prezentator de la vreo televiziune, lucrurile

s-ar fi dovedit mai simple. Reîncep discuţiile. Unii consideră că totul se datorează apariţiei unei noutăţi, probabil a fost descoperit un cadavru sau ceva de felul ăsta, însă patronul închide încă o dată ochii, plin de el. A-şi contrazice clienţii este de-a dreptul un omagiu adus erudiţiei sale.

— Dacă vă zic eu că e ministrul de Interne!…

Şterge paharele liniştit, cu un vag zâmbet pe buze, fără ca măcar să tragă cu ochiul spre terasă, pentru a-şi sublinia convingerea asupra diagnosticului.

Şi toţi aşteaptă excitaţi, ţinându-şi respiraţia, de parcă ar fi la o etapă a Turului Franţei.

Ora 15:30

Are senzaţia că i-a fost umplut capul cu vată hidrofilă strânsă în chingile unor vene groase ca pe mână, care se izbesc unele de altele şi bat necontenit darabana.

Anne deschide ochii. Camera. Spitalul.

Încearcă să îşi mişte picioarele, înţepenită, ca o bătrână anchilozată de reumatism. Deşi este o încercare dureroasă, ridică mai întâi un genunchi, apoi pe celălalt, iar picioarele îndoite îi aduc o clipă de linişte. Îşi mişcă încet capul, pentru a regăsi senzaţii cunoscute, dar acesta cântăreşte de acum o tonă, iar degetele acoperite de bandaje par nişte cleşti de crab, pe deasupra şi murdari. Imaginile sunt cam voalate: uşa de la toaleta din galeria comercială, o pânză de sânge, focuri de armă, sirena înnebunitoare a ambulanţei, faţa radiologului şi, de undeva, din spatele lui, vocea unei infirmiere care spune: „Ce-i facem?” O invadează iarăşi emoţia, dar îşi opreşte lacrimile, respiră profund, încearcă să se stăpânească, să nu se lase dusă de val, să nu abandoneze.

Şi pentru asta se va ridica, va trăi.

Cu o singură mişcare dă pătura la o parte şi îşi coboară un picior, apoi celălalt. I se întunecă o clipă privirea şi rămâne în echilibru pe marginea patului, îşi împinge apoi iarăşi picioarele, se ridică. E obligată să se aşeze la loc, abia acum resimte cu adevărat durerea, peste tot, precisă, în spate, în umeri, în claviculă, doar

a fost pisată, zdrobită, încearcă să îşi regleze respiraţia, se ridică din nou, în sfârşit e pe picioare, dacă se poate spune asta din moment ce este obligată să se sprijine de noptieră.

În faţa ei este baia. De parcă ar fi în plină escaladă, trece de la un punct de sprijin la altul, de la sulul de căpătâi la noptieră, apoi la clanţa uşii, la chiuvetă şi iat-o, în sfârşit, la oglindă. Doamne-Dumnezeule, ea să fie!?

De data asta chiar nu mai are ce le face lacrimilor care îi năvălesc în ochi. Obrajii ăştia vineţi, echimozele, dinţii sparţi… Plus plaga de pe obrazul stâng, pometul făcut zob, lungul şir de puncte de sutură…

Ce i-au făcut?!

Anne se ţine de marginea chiuvetei să nu cadă.

— Ce e cu dumneavoastră în picioare?

Anne se întoarce, dar o cuprinde leşinul, infirmiera nu mai are timp decât să pună mâna pe ea, aşa că acum e întinsă pe jos, cea care a încercat să o susţină se ridică şi scoate rapid capul pe uşă:

— Florence, vino să mă ajuţi!

Ora 15:40

Camille înaintează încordat, cu paşi mari, şi Louis alături, la doar câţiva centimetri în spatele şefului, măsura exactă a distanţei pe care o menţine faţă de Verhoeven fiind rezultatul unei savante ştiinţe a dozării respectului şi a familiarităţii, combinaţie foarte delicată pe care numai el ştie să o realizeze.

Cât despre Camille, degeaba e el grăbit şi îngrijorat, tot nu se poate abţine să nu-şi ridice privirea către imobilele care mărginesc strada Flandrin. Nimeni nu mai are ochi pentru arhitectura haussmanniană, înnegrită de fum, de care e plin cartierul, doar retina lui înregistrând din zbor linia balcoanelor sprijinite la capete de câte doi atlanţi monumentali, a căror cârpă din jurul şoldurilor e umflată de protuberanţe de dimensiuni excepţionale şi, la mijloc, de cariatide cu sâni insolent de generoşi, care se uită spre cer. Adică sânii se uită spre cer, nu cariatidele, căci ele au

privirea dulceagă, de mironosiţe prefăcute, sigure de virtuţile trupurilor lor. Mergând înainte, Camille clatină admirativ din cap.

— René Parrain, cred…

Tăcere. Camille îşi coboară privirea în aşteptarea replicii.

— Chassavieux, mai degrabă, nu?

De fiecare dată, la fel: Louis, deşi are cu douăzeci de ani mai puţin decât el, ştie de douăzeci de mii de ori mai multe chestii. Cel mai nasol e că nu se înşală niciodată. Aproape niciodată. Camille a tot încercat să-l păcălească, şi-a încercat, şi-a încercat, dar nu e nimic de făcut, omul e o adevărată enciclopedie.

— Mdaa, probabil, conchide.

Apropiindu-se de pasajul Monier, Camille dă peste vehiculul a cărui parte dreaptă a fost făcută praf de arma de calibru 12 şi care este acum încărcat pe platforma unei maşini de depanare. Urmează să afle că, de partea cealaltă, Anne fusese ţinta şi ar fi trebuit să primească încărcătura în plin.

Vasăzică, ăla micu' e şeful. Uite că şi la caralii, în ziua de azi, e fix ca în politică: funcţia cea mare e invers proporţională cu înălţimea ocupantului. Iar pe sticletele ăsta chiar că-l cunoaşte toată lumea. Acuma, cu un fizic ca al lui… Ajunge să-l vezi o dată, că sigur îl vei ţine minte, în schimb, în privinţa numelui, în cafenea opiniile variază. Unii îşi amintesc că e unul străin. German, danez, olandez? Cineva afirmă că e rus, altul spune: „Da, Verhoeven", asta e, hohote de râs, păi nu asta am spus? deci are dreptate şi dreptul de a fi mulţumit.

Şi uite-l proţăpindu-se la intrarea în pasaj. Nu este cazul să îşi mai prezinte legitimaţia, sub un metru cincizeci eşti scutit. Dincolo de geamul terasei toată lumea îşi ţine respiraţia, însă fiecărei senzaţii îi vine rândul să fie înlocuită de o alta – ce zi minunată! –, căci în bar intră o fată cu tenul măsliniu. Patronul o salută în gura mare şi toată suflarea întoarce capul. E coafeza de alături, care comandă patru cafele fiindcă aparatul lor s-a stricat. Fata ştie tot, surâde cu modestie şi aşteaptă să fie servită. Şi întrebată. Zice că

nu are timp, dar se înroşeşte de plăcere, nici c-ar fi loc de mai bine.

Acum chiar vor afla cu toţii tot ce e de ştiut.

Ora 15:50

Louis le strânge mâna colegilor. Camille ţine să vadă înregistrarea video. Imediat. Louis se miră. Cunoaşte foarte bine minimumul respect dovedit de Camille faţă de uzanţe şi protocoale, dar chiar o asemenea lipsă de metodă este surprinzătoare din partea unui om de nivelul şi cu experienţa şefului. Louis îşi trece palma stângă peste şuviţa rebelă, dar îl urmează în încăperea din spate a librăriei, rechiziţionată pe post de cartier general provizoriu. Fără a se opri, Camille îi strânge neatent mâna vânzătoarei care arată ca un pom de Crăciun şi fumează din ţigara pe care o lasă în scrumiera de fildeş, obiect din care greu mai dai de un veac încoace.

Tehnicienii au recuperat înregistrările făcute de cele două camere video. De cum se aşază în faţa laptopului, Camille se întoarce către adjunctul său.

— Bun, eu o să mă uit la chestiile astea, iar tu vei analiza elementele pe care le deţinem.

Face un gest în direcţia camerei de alături, altfel zis îi arată uşa şi, fără a mai aştepta, se aşază în faţa ecranului, aruncându-le o privire tuturor celor din preajmă. Ai putea jura că îşi doreşte să rămână singur pentru a se uita la un film porno.

Louis preferă să adopte tactica celui căruia totul i se pare absolut logic, cam ca un majordom.

— Haideţi, zice împingându-i pe ceilalţi, ne instalăm dincolo.

Înregistrarea care îl interesează pe Camille este cea făcută de camera video aşezată deasupra intrării în magazinul de bijuterii.

Peste douăzeci de minute, în timp ce Louis priveşte şi el înregistrarea, comparând imaginile cu primele declaraţii ale martorilor, concepând ipoteze iniţiale de lucru, Camille se duce pe aleea centrală şi se aşază aproape exact pe locul unde stătuse trăgătorul.

Prelevarea de probe s-a încheiat, specialiştii au plecat, cioburile de sticlă au fost adunate, perimetrul securizat cu bandă autocolantă, sunt aşteptaţi experţii şi reprezentanţii firmelor de asigurare, după care se va strânge totul, vor fi solicitate firmele specializate şi, în două luni, totul va fi ca nou, aşa încât un alt tâlhar dement îşi va putea face apariţia pentru a alinia clienţii, la ora deschiderii magazinelor.

Paza e asigurată de un agent înalt, slab, cu privirea obosită, prognatic, cu cearcăne cât geamantanele sub ochi. Camille îl recunoaşte imediat, l-a mai întâlnit de o sută de ori la locul comiterii unor crime, parcă ar fi un actor de roluri secundare al cărui nume nu îl vei şti niciodată. Îşi fac un mic semn din mână.

Camille se uită la magazinul devastat şi la vitrinele sparte. La bijuterii nu se pricepe nicidecum, evident nu este genul de magazin pe care şi l-ar fi ales pentru o spargere. Ştie însă că asta este o impresie cu totul înşelătoare. Te uiţi la o agenţie bancară care nu arată cine ştie ce, însă dacă o cureţi de tot ce găseşti prin ea te-ai cam scoate.

Camille încearcă să îşi păstreze calmul, dar nu îşi scoate mâinile din buzunarele paltonului fiindcă îi tremură neîncetat de când a văzut înregistrările video la care siderat, distrus, s-a uitat iar şi iar, cât i-a permis timpul.

Îşi scutură capul de parcă i-ar fi intrat apă în urechi, de parcă ar vrea să şi-l golească de preaplinul emoţional, să-şi regăsească distanţarea necesară, dar, ce tot spui tu acolo?, urmele acelea ca nişte aureole, de pe jos, sunt de la sângele lui Anne, fusese uite-aici, ghemuită pe pavaj, individul trebuie că stătuse colo, Camille face câţiva paşi, iar poliţistul cel înalt, lăsat de pază, îl priveşte îngrijorat. Camille se întoarce brusc, ţine lipită de şold o puşcă imaginară, poliţistul deşirat pune mâna pe staţia walkie-talkie, comisarul înaintează trei paşi, priveşte când spre locul în care stătuse trăgătorul, când spre ieşirea din galerie şi, dintr-odată, o ia la fugă. De data asta, nu mai e nicio îndoială, agentul apucă aparatul de emisie-recepţie, dar Camille se opreşte brusc, iar celălalt îşi lasă gestul la jumătate. Neliniştit, cu un deget la buze, Camille se

întoarce pe propriile urme, ridică privirea care i se încrucişează cu cea a agentului, îşi zâmbesc temător, de parcă şi-ar dori să simpatizeze, cu toate că nu vorbesc aceeaşi limbă.

Ce să se fi întâmplat aici, în realitate?

Camille se uită la dreapta, la stânga, îşi ridică privirea spre arhitrava distrusă de focul de armă, înaintează şi uite-l ajuns la ieşirea din galerie, pe strada Georges-Flandrin. Nu ştie ce caută – un semn, un detaliu, un declic –, iar memoria lui aproape fotografică, reţinând locuri şi persoane, aşază din nou totul într-o ordine diferită.

Inexplicabil, are acum senzaţia că se află pe un drum greşit. Că nu are nimic de văzut pe aici. Că nu a început rezolvarea cazului de la capătul potrivit.

Drept care se întoarce şi reîncepe interogatoriile.

Colegilor care au notat cele dintâi depoziţii le explică faptul că vrea să îşi facă şi singur o idee, aşa că stă de vorbă cu vânzătoarele de la librărie şi de la anticariat, apoi, pe trotuar, cu fata de la salonul de coafură. Patroana magazinului de bijuterii a fost dusă la spital, cât despre ucenica ei, aceasta, pe tot parcursul loviturii, a stat cu nasul în pământ şi cu capul prins în mâini. Pur şi simplu ţi se face milă de copilul ăsta şters, insignifiant. Camille o sfătuieşte să se ducă acasă, o întreabă dacă este nevoie să fie condusă, fata îi răspunde că prietenul o aşteaptă în cafeneaua Brasseur pe care i-o arată de cealaltă parte a străzii, cu terasa plină de oameni care stau şi cască ochii la ei doi. Comisarul îi zice:

— Bine, gata, şterge-o!

Apoi, încă o dată, ascultă declaraţiile martorilor şi se uită atent la înregistrările video.

Încăpăţânarea asta de a o ucide pe Anne are drept cauză mai întâi electrizarea, tensiunea groaznică care domneşte în timpul unei asemenea lovituri şi, apoi, înlănţuirea împrejurărilor. Angrenajului.

Totuşi, o astfel de obstinaţie, de ferocitate…

Judecătorul a fost anunţat şi va ajunge dintr-o clipă în alta. Aşteptându-l, se face istoricul cazului care

seamănă ca două picături de apă cu un altul, petrecut în ianuarie.

— Aşa este, nu? întreabă Camille.

— Cu certitudine, confirmă Louis. Doar scara e alta: astăzi au dat doar o lovitură, în ianuarie, patru. Patru magazine de bijuterii sparte în mai puţin de şase ore…

Lui Camille îi scapă un şuierat admirativ.

— S-a folosit aceeaşi metodă ca şi azi: trei bărbaţi – unul a deschis seifurile şi le-a curăţat de bijuterii, al doilea l-a acoperit înarmat cu un Mossberg cu ţeava retezată, iar al treilea a condus maşina.

— Zici că în ianuarie s-a consemnat şi un mort?

Louis se uită pe însemnări.

— În ziua respectivă, prima ţintă s-a situat în arondismentul 15, la ora deschiderii magazinului. Şi-au făcut treaba în zece minute pe ceas şi a fost lovitura cea mai curată a zilei, întrucât, pe la zece şi jumătate, au dat buzna într-un magazin de bijuterii de pe strada Rennes, dar, la plecare, au lăsat pe jos un angajat care a întârziat cu deschiderea seifului din încăperea din spate – traumatism cranian, patru zile în comă, în fine, băiatul s-a înzdrăvenit, dar cu sechele, şi acum se luptă cu administraţia pentru a obţine o pensie de invaliditate parţială.

Camille ascultă încordat, deosebit de atent. Iată de la ce a scăpat Anne ca prin miracol. Are nervii întinşi la maximum, e obligat să respire adânc, se străduieşte să îşi relaxeze muşchii, de pildă „sterno… claudio…” ei, căcat!

— În jurul orei paisprezece, continuă Louis, la redeschiderea de după pauza de prânz, banda aterizează într-un al treilea magazin, în galeria Louvre des Antiquaires. Nu-şi pierd vremea cu nimicuri, deja au antrenament. În zece minute pleacă, lăsând pe trotuar corpul unui client care a ridicat cam prea sus o mână… Deşi nu tot atât de grav ca angajatul de dimineaţă, la spital starea lui a fost considerată destul de serioasă.

— Tensiunea începuse să dea pe afară, îşi continuă Camille construcţia logică de mai devreme.

— Da şi nu, răspunde Louis. Indivizii nu şi-au pierdut capul, doar şi-au exercitat meseria în felul lor.

— Totuşi, au avut o zi al dracului de grea…

— Cu siguranţă.

Fie şi pentru o echipă experimentată, pregătită şi motivată, patru lovituri în doar şase ceasuri înseamnă un randament de excepţie. Vrând-nevrând, după o vreme oboseala sfârşeşte prin a pune stăpânire pe tine. Hold-up-ul e ca proba de coborâre la schi: accidentul survine întotdeauna la sfârşitul zilei şi ultimul efort duce la cele mai multe pierderi.

— Directorul magazinului de bijuterii de pe strada Sèvres a vrut să joace rolul celui care se poate împotrivi, explică Louis. În momentul în care banda se pregătea să plece, şi-a închipuit că îi poate întârzia, aşa că l-a apucat de mânecă pe cel care avea în sarcină curăţarea seifurilor, şi a încercat să-l pună la pământ. Până să aibă timp cel cu Mossbergul să îl ia în bătaia puştii, cel prins de mânecă i-a şi trimis două gloanţe de 9 milimetri direct în piept.

Nu se va afla niciodată dacă oricum aşa li s-ar fi încheiat ziua sau dacă nu cumva mai aveau şi alte planuri pe care moartea bijutierului le anulase, punându-i pe fugă.

— Dacă nu punem la socoteală numărul de buticuri sparte în aceeaşi zi, modul de operare e absolut clasic. Ăştia tinereii, nou-intraţi în meserie, urlă, gesticulează, trag în aer, sar peste tejghea, aleg arme cum au văzut ei pe la paintball sau alte chestii de genul ăsta, cu totul supradimensionate, deşi simţi că se scapă pe ei de frică. Pe când cei cu care avem de-a face sunt hotărâţi, bine organizaţi, nu se fâţâie de colo-colo. Dacă nu ar fi dat peste un aspirant la eroism, ar fi plecat lăsând după ei doar ceva pagube colaterale şi nimic altceva.

— Cât au furat în ianuarie? întreabă Camille.

— Şase sute optzeci de mii de euro, precizează Louis. Sumă declarată…

Camille ridică o sprânceană. Nu că s-ar mira, bijutierii nu îşi declară niciodată totalitatea pierderilor, dispunând şi de suficiente valori nedeclarate, comisarul ţine însă pur şi simplu să afle adevărul:

— Mai bine de un milion. Cam şase sute de mii la o vânzare rapidă la negru. Poate chiar şase sute cincizeci. Frumos rezultat.

— Se bănuieşte pe ce circuit?

Pentru o astfel de pradă, în egală măsură mare şi foarte diversificată, apar pierderi masive la revânzare şi nu există prea mulţi tăinuitori calificaţi în Paris.

— Se pare că firul trece pe la Neuilly, însă…

Evident. Ar fi fost cea mai bună alegere. Umblă vorba că tăinuitorul ar fi un răspopit. Camille nu a verificat, dar nici că s-ar mira, cele două meserii părându-i-se destul de asemănătoare.

— Trimite pe cineva să dea o raită.

Louis îşi notează ordinul fiindcă, în cea mai mare parte dintre cazuri, el este cel care distribuie sarcinile.

În acest timp îşi face apariţia şi judecătorul Pereira. Ochi albaştri, nas cam lung, urechi de câine. Îngrijorat, aferat îi strânge din mers mâna lui Camille:

— Bună ziua, domnule comisar-şef.

În spatele lui, grefiera, o bombă de treizeci de ani, toată numai ţâţe. Tocurile de o înălţime ameţitoare răsună pe ciment. Ar trebui să îi spună cineva că e prea de tot… Judecătorul e conştient de zarva imposibilă, dar, deşi femeia merge la trei paşi în urma lui, sare în ochi cine conduce dansul. Dacă i s-ar pune pata, grefiera s-ar putea chiar fâţâi cum ar tăia-o capul prin galerie, făcând baloane din guma de mestecat pe care o tot molfăie. Camille îşi zice că Lolita, la treizeci de ani, s-a transformat de-a dreptul în curvă.

Se apropie toţi cei prezenţi: Camille, Louis şi încă doi colegi care abia au apărut. Louis e cel care oficiază, sintetic, precis, metodic, informat (nu demult reuşise la examenul de admitere la Şcoala Naţională de Administraţie, însă preferase Ştiinţele Politice). Judecătorul îl ascultă cu atenţie. Este vorba despre accentul din estul Europei. Intră în discuţie bande de sârbi ori de bosniaci, oameni extrem de violenţi, cunoscute fiind destule cazuri în care s-a tras, deşi descărcarea armelor ar fi putut fi evitată. Apoi Vincent Hafner ale cărui fapte de arme sunt rapid trecute în revistă. Judecătorul dă din cap. Hafner şi bosniacii,

ăsta da amestec exploziv, de mirare că pagubele nu sunt mai mari, doar este vorba despre nişte indivizi extrem de nocivi, constată judecătorul şi are dreptate.

Se interesează apoi despre depoziţiile martorilor. De obicei, la ora deschiderii magazinului, în afara administratoarei şi a ucenicei mai este încă o angajată care, în dimineaţa aceasta, a întârziat. Ajunsă pe câmpul de bătaie, a mai apucat doar să audă ultimul foc de armă. Or, în clipa în care un angajat scapă ca prin minune dintr-o asemenea lovitură, fie ea dată la un magazin de bijuterii sau la o bancă, poliţiştii devin pe dată bănuitori.

— A fost reţinută, precizează unul dintre poliţişti, fără prea mare convingere. Mai facem săpături, dar pare curată.

Grefiera se plictiseşte groaznic. Se tot răsuceşte pe catalige, dansând parcă de pe un picior pe altul şi privind ostentativ spre ieşire. Unghiile îi sunt lăcuite cu un roşu foarte închis, iar sânii îi sunt strânşi într-o cămaşă descheiată la primii doi nasturi, de parcă aceştia nu ar mai fi rezistat presiunii, lăsând la vedere o vale albă şi incredibil de adâncă. Cei din preajmă pândesc încordaţi al treilea nasture, în jurul căruia materialul se întinde periculos de tare, ca un surâs carnasier. Camille o priveşte şi o desenează în minte: da, e de efect, dar în linii mari. Luată la bani mărunţi, lucrurile se schimbă: picioare groase, nas prea scurt, trăsături cam grosolane, buci revărsate, dar, e drept, tare sus cocoţate. Cur bun pentru un alpinist. Şi se dă şi cu un parfum… Cu damf de iod. De parc-ai sta la taclale lângă o plasă de stridii.

— Bine, şopteşte judecătorul trăgându-l deoparte pe Camille. Doamna chestor-şef adjunct mi-a spus că aveţi un indiciu anume…

A pronunţat cu voce aferată „doamna”, de parcă s-ar fi pregătit să spună „domnul ministru”. Numai că grefiera detestă aparteurile şi oftează zgomotos.

— Da, confirmă Camille, mâine voi şti ceva mai mult.

— Deci n-ar trebui să se întindă prea mult.

— N-ar trebui…

Judecătorul este satisfăcut. Nu e el chestor-şef, dar îi plac statisticile favorabile. Hotărăşte să ridice şedinţa, aruncând o privire severă grefierei:

— Domnişoară?

Ton autoritar. Zdrobitor.

După figura pe care o face Lolita, o să-l coste scump.

Ora 16:00

Nu e rea mărturia coafezei ăsteia mici. Repetă ceea ce le-a spus şi gaborilor, coborându-şi pleoapele ca o fată abia măritată. E cel mai limpede lucru din toate câte am auzit. Ba chiar precis. Cu astfel de oameni nu ai cum regreta că ţi-ai pus cagula. Ţinând cont de agitaţia de afară, stau cât mai departe de terasă, lângă bar, şi mai comand o cafea.

Femeia aia n-a murit. Arma s-a descărcat în maşina din faţa ei. Şi a luat-o ambulanţa.

Acum e la spital. La urgenţă. Până când o fi să iasă ori să o transfere.

Mai întâi să ne facem plinul. Sunt de băgat şapte cartuşe în Mossberg.

Focurile de artificii abia încep.

Să vezi ce-o să mai schimbăm noi scenografia…

Ora 18:00

În pofida tensiunii, Camille nu are cum să bată toba în volan. În maşina lui, toate comenzile sunt centralizate, nici nu e altă soluţie când picioarele ţi se bălăngăne la mai mulţi centimetri de podea şi mai ai şi braţele scurte. Or, într-o maşină aranjată pentru persoane cu handicap, trebuie să ai grijă unde pui fiecare deget, fiindcă orice gest prea grăbit te poate face să te trezeşti direct în decor. De adăugat că, printre alte defecte, Camille nu e nici prea abil în chestiunile manuale, ba, cu excepţia desenului, s-ar putea zice că e de-a dreptul stângaci.

Opreşte, coboară din maşină, traversează parcarea spitalului repetându-şi cuvintele destinate medicului, genul acela de fraze bine cizelate, pe care le tot

şlefuieşti minute în şir şi le uiţi imediat ce trebuie să le spui. Dimineaţă, când la primiri era o viermuiala imposibilă, urcase direct în camera lui Anne. De data aceasta se opreşte lângă recepţie, blatul mobilierului ajungându-i la înălţimea ochilor (un metru şi cinci centimetri, după părerea lui Camille care, în domeniu, rar se înşală cu mai mult de unul sau doi centimetri). Ocoleşte şi împinge autoritar portiţa batantă pe care este lipit un afiş cu măsura prohibitivă de rigoare: „Intrarea interzisă”.

— Hei! urlă angajata, nu ştiţi să citiţi?!

Camille îşi prezintă legitimaţia.

— Dar dumneavoastră?

Fata râde şi ridică arătătorul în aer:

— Excelent!

Are simţul umorului. E neagră, slabă, cu privirea vie, pieptul plat, umerii osoşi, la vreo patruzeci de ani. Antileză. Pe legitimaţie scrie „Ophelia”. Este îmbrăcată într-o cămaşă cu jabou, de o urâţenie ameţitoare, ochelari mari, albi, hollywoodieni, în formă de fluture, şi trăsneşte a tutun de-ţi mută nasul. Desface palma larg spre Camille, pentru a-i da de înţeles să aştepte, răspunde la telefon, expediază scurt conlocutorul, închide, după care se întoarce şi îl priveşte admirativ.

— Ce micuţ sunteţi! Pentru un poliţist, vreau să zic…Păi nu se cere o înălţime minimă la intrarea în poliţie?

Deşi numai de amuzament nu-i arde, Camille totuşi surâde.

— Am fost primit cu dispensă, răspunde comisarul.

— Cu vreo pilă, mdaaa!

În cinci minute, bunăvoinţa va da în dezinvoltură şi, poliţist nepoliţist, se vor bate camaradereşte pe umăr.

Camille retează scurt avântul şi cere să stea de vorbă cu medicul care se ocupă de Anne Forestier.

— La ora asta, pe rezidentul de pe etaj trebuie să-l căutaţi.

Camille face semn că a înţeles şi se îndreaptă către ascensor. Se opreşte şi se întoarce.

— A sunat-o cineva?

— După câte ştiu, nu…

— Sigur?

— Credeţi-mă. Mai ales că, pe aici, rar sunt în stare pacienţii să răspundă la telefon…

Camille o ia din nou spre ascensor.

— Hei! Hei!

Funcţionara flutură o foaie de hârtie galbenă, de parcă s-ar chinui să facă vânt unei persoane mult mai înalte decât ea. Camille se mai întoarce o dată. Femeia îl cuprinde într-o privire lacomă.

— Un bileţel de amor… murmură.

Este un formular administrativ. Camille îl strecoară în buzunar, urcă la etaj, întreabă de medic şi este nevoit să aştepte.

La urgenţe, parcarea este plină-ochi. Ascunzătoare ideală: nimănui nu are cum să îi sară în ochi o maşină înfiptă aici, cu condiţia să îi mai schimbi din când în când poziţia. E de ajuns să rămâi vigilent, discret. Mobil.

Şi să ţii Mossbergul încărcat, pe scaunul din dreapta, sub un ziar. La caz că…

E, de acum, momentul de a se lăsa în voia gândurilor, văzându-se în viitor.

O primă opţiune ar fi să aştepte până când femeia va ieşi din spital. E chiar mai simplu aşa. A deschide focul asupra unei ambulanţe este contrar convenţiei de la Geneva, numai dacă nu ţi se rupe cu totul de documentul în chestie. Camerele de supraveghere de deasupra holului de la intrare nu folosesc la nimic, sunt montate acolo numai pentru a mai tăia elanul celor care ar da să intre şi, apoi, nimic nu îl împiedică să le pună pe liber cu un foc al carabinei de 12 milimetri, înainte de a trece la treabă. Din punct de vedere moral, nimic nu e insurmontabil. Din punct de vedere tehnic, nimic nu e imposibil.

Ba nu, pentru această soluţie, partea spinoasă este mai degrabă logistica, altfel spus, ieşirea. Înghite în sec. Sigur, paznicului îi poţi lua oricând piuitul, pentru a forţa bariera, convenţia de la Geneva nu prevede nimic în legătură cu paznicii, dar nu e cea mai practică variantă.

Altă soluţie: dincolo de barieră. Locul ar putea conduce la un moment propice întrucât, la ieşirea din spital, ambulanţele sunt obligate să o ia spre dreapta şi să aştepte lumina verde a semaforului cu vreo patruzeci de metri mai departe. La sosire sunt grăbite, doar transportă pachete incomode, în schimb, la plecare apele s-au liniştit. Când ambulanţa opreşte la semafor, un puşcaş bine motivat soseşte calm, deschide uşa din spate într-o secundă, mai adăugaţi una pentru ridicat arma şi încă una pentru tras şi, dacă luaţi în considerare stupoarea pe care o astfel de situaţie o generează şi pentru şofer, şi pentru eventualii spectatori, rămâne timp suficient pentru a te urca la loc în maşina ta şi pentru a demara pe contrasens, parcurgând cei patruzeci de metri, după care eşti liber pe bulevardul cu două benzi pe sens şi, ulterior, pe autostrada de centură. Tacticos. Ca orice om cu treburile rezolvate. După care mecanismul se pune iarăşi în funcţiune şi o nouă pradă se apropie văzând cu ochii.

În ambele cazuri, este necesar ca femeia să iasă, să se întoarcă acasă ori să fie transferată la un alt spital.

Dacă nu apare oportunitatea asta, problema chiar trebuie studiată aprofundat.

Rămâne eventualitatea livrării la domiciliu. Ca un florar. Ori un patiser. Urci în cameră, baţi politicos la uşă, intri, laşi macaroanele şi pleci. Trebuie să te comporţi absolut precis. Sau, invers, să bagi scandal cât încape. Două tactici diferite, fiecare cu calităţile ei. Cea dintâi, cea cu tirul cu ţintă precisă cere mai multă pricepere şi aduce mai multă satisfacţie, numai că este o metodă mai narcisică, te gândeşti mai mult la tine decât la celălalt, e cam lipsită de generozitate. Cea de-a doua, cea a împrăştiatului altruist al gloanţelor, este un mod de abordare indiscutabil mai generos, mai mărinimos, filantropic aproape.

În realitate, cel mai adesea evenimentele sunt cele care hotărăsc pentru noi. De unde şi necesitatea de a ne calcula paşii. De a anticipa. Asta le lipsea, de pildă, turcilor: organizaţi erau, dar, cinstit vorbind, la capitolul anticipare erau nuli. Când pleci de la tine, din fundul provinciei, pentru a da o lovitură într-o

capitală europeană a crimei, ar cam trebui să prevezi ce urmează! Ăştia, însă, nici gând, au apărut în aeroport la Roissy încruntând din sprâncenele groase şi negre pentru a se face bine înţeleşi cum că sunt terorişti adevăraţi… Ce să-ţi spun, verii unei curve de la poarta Chapelle, toată dovada lor de consecvenţă în meserie fiind tâlhărirea unei băcănii de la marginea Ankarei şi a unei benzinării de la Keskin… Sigur, în vederea rolului pe care aveau să îl joace în istorie nu era nevoie să fie recrutaţi din cine ştie ce înalte sfere, dar, oricum, să angajezi asemenea idioţi, chiar dacă e mai practic, e aproape umilitor.

Deh, mai bine s-o lăsăm aşa. Cel puţin apucaseră să vadă Parisul înainte să moară. Ar fi putut zice şi ei un mulţumesc.

Răbdarea este întotdeauna răsplătită. Uite-l şi pe caraliul nostru traversând parcarea cu pasul lui mic grăbit şi intrând la urgenţe. Am trei lungimi în faţa lui şi ţin să îmi păstrez avantajul până la capăt. De unde mă aflu, îl văd cum se proţăpeşte în faţa tejghelei de la recepţie. Fata din spate nu-i vede, pesemne, decât smocul de păr de pe creştet, ca în *Fălci.* Poliţistul ăsta e un mic nervos, ia uite-l cum tropăie pe loc. De altfel, ocoleşte imediat mobilierul.

Mic, dar autoritar.

Nu e grav, o să-i servesc la domiciliu ditamai contradicţia.

Ies din maşină şi plec în cercetare. Important este să fac totul repede şi să închei definitiv afacerea asta.

Ora 18:15

Anne a adormit. Bandajele din jurul capului îi sunt pătate de substanţe cauterizante, de un galben murdar, care îi colorează tenul într-un soi de alb lăptos. Pleoapele închise par umflate cu heliu şi gura… Camille încearcă să le graveze forma în minte, linia aceasta pe care va trebui să o regăsească atunci când se va apuca să o deseneze, însă este întrerupt, se deschide uşa, o privire se îndreaptă spre el, este chemat şi iese pe coridor.

Rezidentul este un indian serios, cu ochelari mici şi, pe ecuson, un nume de familie de şaizeci de litere. Camille este nevoit să îşi scoată iarăşi legitimaţia pe care tânărul medic o studiază fără grabă, încercând să îşi dea seama care este atitudinea optimă în astfel de situaţii. Prezenţa poliţiştilor la urgenţe este un lucru frecvent, dar apariţia cuiva de la Brigada Criminală rar se întâmplă.

— Vreau să ştiu în ce stare este doamna Forestier, spune Camille arătând spre uşa camerei. Judecătorul va trebui să o interogheze…

După părerea rezidentului, problema este de competenţa şefului de serviciu, care va decide ce se poate face şi ce nu.

— Hmmm… Şi care e starea… în ce stare se găseşte pacienta? întreabă Camille.

Doctorul ţine în mână radiografiile şi paginile cu concluzii, dar nu are nevoie să îşi mai arunce ochii peste ele, cunoaşte dosarul pe de rost: o fractură nazală („curată”, subliniază, care nu va necesita niciun fel de intervenţie), o claviculă fisurată, două coaste rupte, două luxaţii (la încheietura palmei stângi şi la piciorul stâng), două degete rupte, şi ele tot la mâna stângă, un număr incalculabil de tăieturi pe mâini, braţe, picioare, pântece, o tăietură adâncă la mâna dreaptă, fără a fi fost atins vreun nerv, cu toate acestea un oarecare program de refacere tot va trebui urmat, în privinţa rănii lungi de la nivelul feţei, aceasta pune ceva mai multe probleme şi persistenţa unei cicatrici nu este cu totul imposibilă. Nu mai punem la socoteală echimozele. Totuşi, radiografiile sunt limpezi:

— Recunosc că imaginea e spectaculoasă, însă comoţia nu a provocat perturbări neuropsihologice sau neurovegetative. Nici vorbă de fractură craniană, sigur, va fi nevoie de chirurgie dentară, poate şi de un pic de ghips… Nici măcar asta nu e sigur. Vom vedea în funcţie de rezultatul tomografiei. Mâine.

— Suferă? Vă întreb asta, adaugă grăbit Camille, în vederea dialogului pe care va trebui să îl poarte cu judecătorul, mă înţelegeţi…

— Suferă cât mai puţin cu putinţă. Avem o anumită experienţă în domeniu.

Camille reuşeşte să schiţeze un zâmbet şi să bâlbâie un mulţumesc. Rezidentul îl priveşte adânc în ochi, straniu. Ce-o fi cu poliţistul ăsta atât de emoţionat? Pare a se întreba. De parcă nu i s-ar fi părut prea profesionist comportamentul lui Camille, de parcă i-ar veni să-i mai ceară o dată legitimaţia. Preferă însă să mai scormonească prin rezerva de compasiune, întrucât adaugă:

— Va fi nevoie de timp pentru ca totul să fie iarăşi la locul lui, hematoamele se vor resorbi, vor mai rămâne ceva cicatrici pe ici, pe colo, dar doamna… (îi caută numele în dosar) Forestier nu mai este în pericol şi nu suferă de leziuni ireversibile. Aş zice că problema principală a pacientei nu mai este tratamentul, ci şocul la care a fost supusă. O vom ţine sub observaţie o zi sau două, după care… s-ar putea să aibă nevoie de ajutor.

Camille mulţumeşte încă o dată. Trebuie să plece, nu mai are ce face aici, dar asta nici nu intră în discuţie. Nu e în stare să se urnească.

Nimic de folos pe latura dreaptă a clădirii. În schimb, pe cea stângă e mult mai bine. O ieşire de urgenţă. Deja suntem pe teren cunoscut: uşa este aproape la fel cu aceea de la toaleta din pasajul Monier, dublă, genul anti-incendiu, prevăzută cu o bară groasă, orizontală, pe dinăuntru, din cele care se deschid extrem de uşor de afară cu o placă elastică din metal, de chiar stai şi te întrebi dacă nu cumva inginerii au inventat-o special pentru a veni în ajutorul spărgătorilor.

Trag cu urechea, dar nu mă ajută la nimic, fiindcă uşa este mult prea groasă. Cu atât mai rău, mă uit împrejur, strecor plăcuţa de metal între cele două uşi, deschid şi ajung pe un culoar. La capăt, un altul pe care îl parcurg cu paşi siguri, ba chiar cu ceva zgomot la caz că dau de cineva şi… iată-mă în fundul holului, chiar în spatele biroului pentru primiri. S-ar spune că spitalele nu au fost concepute şi pentru cazuri de crimă.

Pe dreapta e afişat planul de evacuare a etajului. Clădirea e complicată, rod al mai multor adaosuri, reparaţii, modernizări, o adevărată bătaie de cap pentru cei de la pază. Mai ales că nimeni nu bagă niciodată în seamă planurile astea agăţate pe pereţi, ar trebui încercat, într-o bună zi, un pic de incendiu, mulţi ar regreta că nu le-au studiat, deşi, când vezi aşa, la rece… şi, mai ales, într-un spital, ai senzaţia, cât de ocupat ar fi personalul, că tot eşti pe mâini bune. Cu toate astea, o perfectă cunoaştere a planului de evacuare, când e să te trezeşti faţă în faţă cu un om hotărât şi înarmat cu un Mossberg, ar fi tare utilă.

Nu contează.

Scot telefonul mobil şi pozez planul de evacuare. Toate etajele sunt asemănătoare din cauza ascensoarelor şi a reţelei de apă. Vrând-nevrând, arhitectul a fost prizonierul unei anumite configuraţii.

Înapoi la maşină. Să ne gândim. Riscul prost calculat este exact motivul care poate genera eşecul la doar câţiva centimetri de ţintă.

Ora 18:45

Ajuns în camera lui Anne, Camille nu aprinde lumina, ci se aşază pe scaun, în penumbră (în spitale, scaunele sunt foarte înalte), şi încearcă să îşi revină. Totul s-a desfăşurat extraordinar de rapid.

Anne sforăie. Mereu e aşa, nu prea tare, depinde de poziţie. E tare încurcată când realizează că i s-a întâmplat. Acum e plină de vânătăi, dar, de obicei, când roşeşte e tare drăguţă, pielea îi este cumva ca de roşcată, cu mici pete foarte deschise ca nuanţă, care nu apar decât în caz de emoţie şi în alte câteva circumstanţe. Deseori, Camille îi spune:

— Nu sforăi, doar respiri puternic, nu e nicio legătură.

Ea se îmbujorează şi îşi trece mâna prin păr pentru a-şi păstra stăpânirea de sine.

— În ziua în care îmi vei considera defectele într-adevăr defecte, va fi timpul să tragem cortina.

Pentru ea era ceva obişnuit să se refere la clipa când se vor despărţi. Povestea fără deosebire despre

momentele în care sunt împreună şi despre cele când nu vor mai fi, de parcă diferenţa nu ar fi decât o chestiune de nuanţă.

Pe Camille îl liniştea acest mod de a pune problema. Reflex de văduv, de depresiv. Nu prea ştie dacă mai este depresiv, dar văduv tot rămâne. De când a cunoscut-o pe Anne, lucrurile nu mai sunt atât de evidente, de clare. Merg împreună înainte pe calea unei durate despre care nu ştiu nimic, discontinuă, nesigură, ca un contract care totuşi se poate reînnoi.

— Îmi pare rău, Camille…

Anne a deschis ochii. Articulează fiecare cuvânt, ca o dovadă de voinţă. În pofida labialelor grele, a dentalelor şuierate, a mâinii puse la gură, Camille înţelege totul, imediat.

— De ce să îţi pară rău, dragoste?

Dintr-un semn, Anne îşi arată trupul întins, camera, gest care îl cuprinde şi pe Camille, şi spitalul, viaţa lor, lumea-ntreagă.

— Toate astea…

Privirea pierdută îi dă aerul acela de supravieţuitor care poate fi observat la cei care au trecut prin atentate. O ia de mână şi degetele îi ating atelele. Trebuie să te odihneşti, nu ţi se poate întâmpla nimic rău, sunt aici. De parcă asta ar schimba ceva. Deşi bombardate de senzaţii teribil de personale, reflexele profesionale ies la suprafaţă. Gândul care nu îi dă pace este perseverenţa cu care trăgătorul din pasajul Monier şi-a dorit să o ucidă. În asemenea măsură încât a luat-o de la capăt de patru ori. Sigur, tensiunea loviturii, contextul, şi totuşi…

— Ai văzut sau ai auzit ceva deosebit acolo, la magazinul de bijuterii? o întreabă.

Anne nu e sigură că a înţeles bine întrebarea, aşa că îngaimă:

— Ceva deosebit… faţă de ce?

Nu, nimic. Camille încearcă să zâmbească, dar nu prea convingător, aşa că îi aşază palma pe braţ. Acum o va lăsa să doarmă. Va trebui însă ca ea să îi explice, şi asta cât mai repede cu putinţă. Să îi povestească totul, în detaliu, poate că este ceva care lui i-a scăpat. Să afle ce anume, fiindcă aici e cheia.

— Camille…

Poliţistul se apleacă.

— Îmi pare rău…

— Păi… ia mai termină tu cu asta, îi răspunde el tandru.

Aşa, cu bandajele înfăşurând-o, cu carnea tumefiată care îi înnegreşte chipul, cu gura spartă şi în semiîntunericul încăperii, Anne este de o urâţenie groaznică. Camille vede timpul defilându-i parcă pe dinaintea ochilor şi hematoamele, carnea teribil de umflată trecând pe nesimţite de la negru la albastru, cu nuanţe de violet şi de gălbui. Vrea ori nu, chiar trebuie să plece. Cel mai rău îi fac lacrimile lui Anne, care curg ca din izvor. Până şi când doarme.

Se ridică. De data asta e hotărât să iasă.

Aici, oricum ai lua-o, nu se mai poate face nimic. Închide uşa cu grijă, de parcă ar fi de la dormitorul unui copil.

Ora 18:50

De cele mai multe ori, funcţionara de la primiri nu îşi vede capul de treabă. Când ritmul se mai linişteşte, preferă să se bucure de ţigări. Normal, doar în spitale cancerul este considerat coleg de birou. Aşa că fumează fără chef, cu braţele încrucişate.

Ocazia visată. Se strecoară de-a lungul clădirii, deschide uşa de urgenţă, aruncă o privire pentru a verifica dacă femeia s-a întors la post, dar nu, o vede din spate acolo, în holul de la intrare.

Trei paşi. Mai rămâne doar de întins braţul şi de apucat condica de intrări-ieşiri.

Aici, medicamentele sunt ţinute sub cheie, însă fişele personale ale pacienţilor sunt la îndemâna oricui. Când eşti infirmieră îţi închipui, pe bună dreptate, că pericolul vine dinspre boli şi medicamente, nu te duce gândul că ar putea da o raită prin spital şi ceva tâlhari înarmaţi.

Prov: Pasaj Monier – Paris 8
Int: SAMU LR-453
Ora *sosirii:* 10:44

Nume: Forestier Anne
Camera: 224
Data naşterii: necunoscută
Adresa: Strada Fontaine-au-Roi numărul 26
Transfer: –
Programare tomograf
O va prelua: în aşteptare
Intervenţie: Gd-11.5

Întoarcere în parcare. Fata de la recepţie îşi mai aprinde o ţigară, aşa că am timp să fotografiez tot caietul.

Camera 224. Etajul doi.

Când intru în automobil, trag Mossbergul pe genunchi şi îl mângâi ca pe un animal de companie. Sperasem să aflu dacă pacienta va fi transferată la un serviciu specializat sau va rămâne aici, dar am bătut drumul de pomană.

Dacă mai sunt pe undeva bani puşi la păstrare, atunci sigur mai sunt destui. Treaba e ori, ori. Cu tot cu pregătirile necesare, nu pot să risc să dau totul peste cap tocmai acum, şi asta din lipsă de concentrare.

Imaginea planului de evacuare prinsă de telefonul mobil confirmă realitatea că nimeni nu are o idee globală în legătură cu acest edificiu, un fel de stea cu câteva dintre raze strâmbe, deşi dacă îl priveşti dintr-o parte ai un poligon, dacă îl întorci, ca în desenele acelea pentru copii în care se caută lupul, descoperi un cap de mort. Cam nedelicat pentru un stabiliment spitalicesc.

Dar nu asta este important. Dacă deducţiile mele sunt corecte, atunci pot urca în camera 224 pe scară şi, odată ajuns la etaj, uşa va fi la mai puţin de zece metri. Pentru plecare, trebuie optat pentru un traseu mai complex, pentru ştergerea urmelor, deci voi urca încă un etaj, voi traversa coridorul, apoi încă un etaj şi, pe lângă secţia de neurochirurgie, trecând prin trei rânduri de uşi batante, se coboară la primiri cu liftul din partea opusă, la douăzeci de paşi de ieşirea de urgenţă, după care prin parcare până la maşină. După

ce ţi-ai dat proba talentelor, ca să te caute cineva pe-aici chiar trebuie să se scoale cu noaptea-n cap…

Mai rămâne posibilitatea transferului. În care caz, e mai bine să aştept aici. Cum ştiu numele pacientei, cel mai sigur ar fi să obţin din când în când veşti despre ea.

Caut, apoi formez numărul spitalului.

Tasta 1, tasta 2 – ce mizerie! Mossbergul e mai rapid.

Ora 19:30

Cum nu a pus toată ziua piciorul prin birou, Camille îl sună pe Louis pentru a-i da raportul cazurilor în lucru. În momentul de faţă au un travestit gâtuit, un tânăr turist german care, fără nicio îndoială, s-a sinucis, un automobilist înjunghiat de alt automobilist, un individ fără locuinţă golit de sânge în subsolul unui gimnaziu, un drogat tânăr pescuit dintr-un canal din arondismentul 13 şi o crimă pasională al cărei vinovat tocmai făcuse mărturisiri complete, la cei şaptezeci şi unu de ani ai lui. Camille ascultă, dă instrucţiuni, aprobă măsuri, dar gândul nu îi e tocmai la ceea ce discută. Din fericire, Louis continuă să aibă grijă de treburile zilnice.

Când acesta îşi încheie raportul, Camille constată că nu a reţinut nimic.

Făcând bilanţul, concluzia se impune de la sine: pagube incredibile!

Luându-şi distanţa necesară, încearcă să cântărească situaţia. Şi-a băgat degetul într-un mecanism greu de stăpânit. A înşelat chestorul-şef adjunct pretextând că are un informator inventat, şi-a minţit superiorii, a dat un nume fals la Administraţia Centrală a Poliţiei pentru ca, ulterior, să-i fie repartizat un caz faţă de care are legături personale…

Mai rău, e amantul victimei principale, considerat martor-cheie al unui caz dur de tâlhărie, caz la rândul lui legat de lovituri anterioare soldate cu morţi…

Îl consternează ideea acestui lanţ de împrejurări, acestei serii catastrofice de decizii idioate, care nu se potrivesc nici cu el, nici cu experienţa lui. Se simte

propriul său prizonier. Prizonierul propriilor nervi. E o tâmpenie magistrală întrucât a acţionat de parcă nu ar avea încredere în nimeni şi asta tocmai el care în primul rând în el însuşi nu mai are încredere. În fond, incapabil de a-şi depăşi impulsurile, a fost redus la a nu face altceva decât ceea ce ştie să facă. Intuiţia, deseori calitatea care îl face să iasă în evidenţă, s-a preschimbat acum în pasiune, în lipsă de măsură, în orbire.

Atitudinea îi e cu atât mai stupidă cu cât cazul nu e prea greu de conceput. Nişte indivizi dau buzna în pasaj pentru o spargere şi nimeresc peste Anne care le vede feţele. O lovesc şi o târăsc până în faţa magazinului de bijuterii, pentru eventualitatea că i-ar veni proasta idee de a o lua la fugă. Ceea ce, până la urmă, chiar îi dă prin cap să facă. Cel rămas la pândă trage spre ea, dar, luat pe nepregătite, ratează ţinta şi, când vrea s-o dea gata, intervine complicele. Prada e la el, deci e timpul să spele putina. Mai apare o ultimă şansă în strada Flandrin, dar iar îşi bagă nasul complicii, ceea ce îi salvează viaţa lui Anne.

Obstinaţia individului e înspăimântătoare, dar evident e copleşit de încordarea momentului, iar de tras trage în Anne fiindcă tot îi apare în bătaia puştii.

De acum, treaba e gata.

Tâlharii pesemne că au ajuns departe. Îţi vine greu să ţi-i închipui prin preajmă. Cu o asemenea pradă se pot duce oriunde, nu au decât de ales.

Arestarea lor se sprijină pe capacitatea lui Anne de a-l recunoaşte măcar pe unul dintre ei. Urmarea e clasică: cu mijloacele de care poliţia dispune acum şi din cauza cazurilor care se acumulează cu fiecare zi ce trece, există o şansă din treizeci de a-i prinde rapid, una dintr-o sută de a pune mâna pe ei într-un răstimp rezonabil şi una dintr-o mie să dai cândva de ei din întâmplare sau ca prin minune. Oricum ar fi, într-un sens treaba s-a cam răcit. În prezent se dau atâtea lovituri cu mână armată, încât, dacă autorii nu sunt prinşi rapid şi dacă mai sunt şi profesionişti, au toate şansele să nu fie găsiţi.

Drept pentru care, îşi spune Camille, trebuie să fie totul gata înainte ca povestea să treacă mai sus de Le

Guen care încă mai poate aranja lucrurile fără probleme. Încă o mică minciună nu ar însemna nimic pentru el, chestor-şef cum e, dar dacă lucrurile merg mai departe nu mai e nimic de făcut. Camille o să-i explice, Le Guen îi va şopti cumva adjunctei Michard care va fi încântată să câştige astfel nişte puncte în faţa şefului, credit care îi va fi de folos într-o bună zi, ba chiar îl va considera un soi de investire în următoarea funcţie. Hotărât lucru: Camille trebuie să încheie cazul înainte ca judecătorul Pereira să intre la idei.

Comisarul va da vina pe ispită, furie, orbire, rătăcire, doar nu e nimeni care să nu îi recunoască toate aceste calităţi.

Decizia îl calmează.

Deci, totul trebuie încheiat acum.

Altcineva trebuie să se ocupe de găsirea tâlharilor, doar are colegi absolut competenţi în domeniu. Iar el îşi va consacra timpul îngrijirii lui Anne, fiindcă de ajutorul lui va avea ea cea mai mare nevoie. De altfel, ce ar putea face el mai bine decât alţii?

— Ia fiţi atent aici!…

Camille se apropie de funcţionara de la primiri.

— Două chestii ar fi, zice femeia. Formularul de preluare a pacientului l-aţi băgat în buzunar şi acolo a rămas. După mine vi se fâlfâie pe bune, numai că pe la noi administraţia e mai cu sprâncenele-ncruntate, dacă înţelegeţi ce vreau să zic…

Camille dezgroapă formularul din fundul buzunarului. În lipsa CNP-ului, formularul nu putuse fi completat. Femeia îndreaptă degetul către un afiş cam şters, ale cărui colţuri, lipite cu scotch pe geam, sunt pe jumătate rupte, şi declamă sloganul:

— „În spital, identitatea este cheia dosarului”. Am urmat chiar cursuri de formare în acest sens, aşa că vă daţi seama cât de importantă e şmecheria. Lipsa datelor a covârşit spitalul, se pare că este vorba despre milioane…

Camille îi face semn că pricepe, dar acum trebuie să urce până la Anne. Aprobă cu o mişcare a capului, fiindcă îl scot din pepeni groaznic chestiile astea…

— Şi a doua, nu se lasă funcţionara, luându-şi un aer seducător, de fetiţă ieşită la agăţat, intenţie, de altfel, total ratată. Nu aţi putea interveni pentru o contravenţie, sau vă cer prea mult?

S-o bagi în mă-sa de meserie! Epuizat, fatalist, Camille întinde mâna. Femeii nu îi ia mai mult de trei secunde. Trage sertarul unde s-au îngrămădit pe puţin vreo patruzeci de procese-verbale. Îi surâde poliţistului de parcă i-ar prezenta panoplia cu trofee, ocazie pentru acesta de a realiza că infirmiera nu are nici măcar doi dinţi de aceeaşi dimensiune.

— Aşa, zice femeia tandru, fac deci gărzi de noapte… dar nu în fiecare zi.

— Am notat, răspunde Camille.

S-o bagi în mă-sa de meserie!

Procesele-verbale de contravenţie nu intră toate într-un singur buzunar, aşa că le împarte jumătate în stângul, jumătate în dreptul. De fiecare dată când uşile de sticlă se deschid, aerul rece de afară îi biciuie obrajii, dar abia de poate să-l ţină treaz, într-atât este de obosit.

Nu este prevăzut niciun transfer. Fata care a răspuns la telefon a precizat că nu se pune problema pentru o zi sau două de acum încolo. Doar n-o să înţepenesc aşteptând două zile în parcarea asta. Doar aştept şi aşa de atâta timp.

S-a făcut aproape opt seara. Ciudat program pentru un caraliu. Tocmai se pregătea să iasă, când a căzut deodată pe gânduri şi încă atât de adânc încât se uita la uşile de sticlă de parcă acestea nici nu ar exista. Oricum, peste câteva clipe va părăsi perimetrul.

A sosit clipa.

Demarez şi plec să garez de partea cealaltă, unde n-o face nimeni fiindcă este prea departe de intrarea principală, chiar lângă zidul care înconjoară spitalul, la doi paşi de uşa de urgenţă pe unde voi ieşi şi eu dac-o să vrea Dumnezeu. Şi are tot interesul să vrea, fiindcă nu prea sunt în apele mele…

Mă strecor afară din maşină, traversez încă o dată parcarea adăpostit de vehiculele staţionate aici şi

ajung rapid la ieşirea de urgenţă. Uite şi culoarul. Nu e nimeni prin preajmă.

În trecere, zăresc de la depărtare silueta piticaniei de sticlete care încă îşi mai rumegă gândurile. În curând o să aibă şi alte ocazii de a medita, o să-l propulsez eu direct în stratosfera, nu mai e mult.

Ora 19:45

Împingând uşa de sticlă pentru a ajunge în parcare, Camille se mai gândeşte o dată la telefonul primit de la Administraţia Centrală a Poliţiei şi realizează dintr-odată că hazardul l-a desemnat pe el, şi nu pe altcineva drept fiinţa cea mai apropiată de Anne. Evident, nu e aşa, numai că el a fost cel anunţat şi lui îi revine sarcina de a le transmite vestea celorlalţi.

Dar care „celorlalţi”? se întreabă. Degeaba scotoceşte, tot nu-i cunoaşte pe „ceilalţi” din viaţa lui Anne. Le cunoscuse accidental pe unele dintre colegele ei, îi revine în faţa ochilor mai ales chipul unei femei cam de patruzeci de ani, cu părul cam prea abundent, cu ochi mari şi obosiţi, mergând cu pas măsurat şi care aveai impresia că dârdâie tot timpul. „O colegă…”, i-o prezentase Anne. Camille încearcă să îşi amintească numele. Charras, Charron… Charroi, asta este! Tocmai traversau bulevardul când paşii li s-au încrucişat, femeia purta un mantou albastru, şi-au făcut un semn discret de salut, şi-au zâmbit, pe Camille l-a impresionat. Anne a întors capul: „O scorpie, nu altceva…”, i-a şoptit surâzătoare.

Pe Anne o sună întotdeauna pe mobil, aşa că, înainte de a ieşi din spital, caută numărul telefonului ei fix de la serviciu. O fi trecut de opt, dar nu se ştie niciodată.

Răspunde o voce feminină:

— Wertig & Schwindel, bună ziua. Birourile noastre…

Camille simte cum îi creşte brusc adrenalina. Pentru o clipă i s-a părut că era vocea lui Anne. E răvăşit, fiindcă a mai trăit aşa ceva, dar cu Irène. La o lună după moartea ei a format, din greşeală, propriul număr de fix şi i-a răspuns vocea acesteia: „Bună ziua, aţi

sunat la Camille şi Irène Verhoeven. Pentru moment nu suntem aici…” Fulgerat de durere, a izbucnit în lacrimi.

Să lase un mesaj. Se bâlbâie: vă sun în legătură cu Anne Forestier, a fost spitalizată şi nu va putea să… (să ce?) se întoarcă la serviciu… prea repede, a fost un accident… nimic grav, în sfârşit, ba da (cum să zic?), vă va suna rapid… dacă va putea. Stângace şi încâlcită prestaţie, închide.

Enervarea faţă de sine însuşi creşte cu viteza unei maree galopante.

Se întoarce. Funcţionara de la recepţie îl priveşte amuzată.

Ora 20:00

Uite şi etajul doi.

Scara e la dreapta. Cum toată lumea preferă ascensorul, n-ai să vezi pe nimeni luând-o pe trepte. Mai ales în spitale, unde fiecare are grijă de el.

Mossbergul este echipat cu ţeava de patruzeci şi cinci de centimetri şi muniţie. Graţie suportului pentru mână, poate fi ţinut fără greutate în încăpătorul buzunar interior al impermeabilului. Lucrul acesta te obligă însă să mergi un pic cam ţeapăn, cam rigid, ca un robot, întrucât ţeava stă lipită de coapsă, dar altfel nu se poate, trebuie să fii mereu gata să tragi ori să fugi. Sau amândouă. Oricum ar fi, important este să fii sigur pe tine. Şi motivat.

Piticotul ăla de gabor a coborât, aşa că ea e acum singură în cameră. Dacă nu a ieşit încă din spital, va auzi zgomotul de jos şi îşi va da tot interesul să se pună în mişcare, altfel ar comite o gravă greşeală profesională. Drept care n-aş prea paria pe ce-i va rezerva viitorul…

Am ajuns la etajul unu. Culoarul, traversarea, scara din partea opusă. Urcarea încă o dată la etajul doi.

Avantajul serviciilor publice: au atâta de lucru încât nimeni nu te bagă în seamă. Pe coridor dai de familii speriate, de prieteni nerăbdători, se intră şi se iese din saloane în vârful picioarelor, ca într-o capelă, te

întâlneşti cu infirmiere preocupate, cărora nu îndrăzneşti să te adresezi.

Coridorul este gol. Un adevărat bulevard.

Camera 224 se află la celălalt capăt, ideal situată pentru odihnă maximă. În acest sens voi da imediat o mână de ajutor.

Primii paşi în direcţia încăperii.

Uşa trebuie deschisă cu grijă, fiindcă o armă cu ţeava retezată, căzând dintr-odată pe podeaua unui culoar de spital, atrage pe loc atenţia, întrucât oamenii nu au răbdarea de a înţelege despre ce poate fi vorba. Mânerul se lasă cu o uşurinţă îngerească, piciorul drept se strecoară deja, Mossbergul trece dintr-o mână în cealaltă, pulpanele impermeabilului se desfac larg, o văd întinsă pe pat, îi zăresc din prag picioarele ca de moartă, nemişcate, abandonate şi, aplecându-mă puţin, tot corpul ei îmi sare în ochi…

Ce căpăţână, fir-ar să fie!

Chiar c-am aranjat-o-ntr-un fel!

Doarme cu capul într-o parte, saliva i se scurge pe pernă, pleoapele îi sunt umflate ca nişte burdufuri, nu e deloc genul de gagică pe care ţi-ar da prin cap s-o suceşti. Îmi vine în minte expresia „a-i face cuiva capul mare”. Absolut exact. Imagine perfectă. Căpăţâna îi este ca un bloc de piatră, ca o ladă pentru încălţăminte, evident din cauza bandajelor, dar şi dacă te uiţi numai la culoarea pielii şi tot e impresionant. Pergamentoasă. Ca o prelată. Buhăită. Dacă are de gând să iasă la plimbare, ar trebui s-o lase pe mai târziu.

Mai bine rămân în prag şi scot puşca la vedere.

Doar n-am venit în vizită cu mâinile goale.

Chiar dacă am deschis uşa larg, tot doarme. Păi d-aia m-am obosit eu să vin până aici, ca să fiu primit în halul ăsta? Mulţumesc frumos! De obicei, marii răniţi se aseamănă un pic cu animalele, sunt mai sensibili. O să se trezească ea, e chestie de secunde. O va aduce în fire instinctul de conservare. Şi ochii or să-i cadă pe ţeava puştii, doar se cunosc bine ei doi, aproape că s-au împrietenit.

Şi, de cum ne va vedea, pe mine şi pe Mossberg, pe loc o va cuprinde groaza. Obligatoriu. Va deveni

agitată, va încerca să se ridice de pe pernă, capul i se va zbate spre stânga şi spre dreapta.

Va începe să zbiere.

În mod normal, cu câte a luat în mestecătoare, urletele nu ar trebui să ajungă chiar un discurs bine construit. Tot ce ar putea gângavi ar fi un „thuuu", poate chiar „tuuhuu", mă rog, ceva de genul ăsta, un urlet ca un hohot, care va atrage întregul personal. Dacă se va întâmpla aşa, înainte de a trece la lucrurile serioase îi voi face semn să tacă, sssst! cu degetul lipit de buze, sssst! Dar ea tot va continua să urle ca toţi dracii. Ssssst! doar suntem într-un spital, las-o dracului!

— Doriţi ceva, domnule?

O voce venind destul de departe, de pe coridor, din spatele meu.

Nu trebuie să mă întorc, ci să rămân drept, ţeapăn.

— Căutaţi pe cineva…?

Pe aici, nimeni nu dă atenţie nimănui, dar dacă iei ceva la ţintă cu o puşcă de vânătoare, imediat te trezeşti în spate cu o funcţionară plină de zel.

Ridic ochii către numărul camerei, ca un om care tocmai realizează că a greşit uşa, fiindcă deja infirmiera nu mai este departe. Şi, fără a mă întoarce, bâlbâindu-mă, articulez:

— Am greşit…

Sângele-rece, asta este cheia în orice împrejurare. Fie că dai o lovitură, fie că vizitezi o prietenă la urgenţe, sângele-rece este esenţial. Revăd în minte planul de evacuare. O iei pe scară, urci la etaj, după care vine pe stânga. Mai bine grăbesc pasul fiindcă, dacă mă întorc în acest moment, trebuie să scot puşca la vedere, să trag şi să privez spitalul de o infirmieră, de parcă instituţia ar avea suficient personal. Nu, mai bine mă grăbesc. Dar, înainte, armez puşca. Nu se ştie niciodată. Dar, pentru a o face, trebuie să aduc ambele mâini în faţă. Plus că o armă ca asta face şi un zgomot special, pregnant metalic. Ceea ce pe un culoar de spital poate răsuna tare neliniştitor.

— Lifturile sunt în direcţia aceea…

Zgomotul produs de armare face glasul să se întrerupă, lăsând loc unei tăceri speriate. Un glas

tânăr, proaspăt, dar tulburat, prins parcă de-o aripă în plin zbor.

— Domnule!

Acum, că puşca e pregătită, este suficient să nu mă grăbesc, să fac totul metodic. Important este să rămân cu spatele. Impermeabilul lasă să se ghicească arma, de parcă aş avea un picior de lemn. Înaintez trei paşi, impermeabilul se desface puţin, pentru o fracţiune de secundă, lăsând să se întrevadă vârful ţevii, dar asta se întâmplă incredibil de repede, ca o rază fulgurantă de lumină ori o sclipire a soarelui într-un ciob de sticlă. Nimic, aproape, ceva de nedefinit, iar atunci când nu ai văzut arme de loc decât la cinema, este foarte greu să faci vreo legătură cu ceea ce tocmai ţi s-a părut că zăreşti. Cu toate că ţi-a sărit ţie în ochi ceva, dar eziţi să recunoşti că, da, cam asta s-ar fi putut să fie, ei, ba nu, imposibil, deşi, până la urmă, totuşi…

I-ar rămâne timp infirmierei pentru a-şi da seama…

Numai că domnul se întoarce, ţine fruntea în pământ, zice că s-a încurcat, îşi strânge impermeabilul şi o ia pe scări… În loc să coboare, urcă… Nu, nu, nu fuge, dacă ar fi aşa, ar coborî. Dar de ce îi e piciorul atât de rigid?… Bizar. E dificil să fii sigur de răspuns. Ce să fie? Ai zice că ar putea fi vorba despre o puşcă. Aici? În spital? Nu… Nu crede. Ar mai fi timp să dea o fugă până la scări…

— Domnule… Domnule!?

Ora 20:10

E timpul să plece. Fiind un poliţist în misiune, Camille nu se poate comporta ca un îndrăgostit oarecare. Îşi poate imagina cineva anchetatorul petrecându-şi noaptea la căpătâiul victimei? A făcut suficiente prostii pentru ziua de azi.

Chiar aşa: telefonul mobil vibrează – e chestorul-şef adjunct Michard. Bagă aparatul cât mai adânc în buzunar, se întoarce spre recepţioneră şi ridică mâna în semn de la revedere. Femeia îi face cu ochiul şi, cu arătătorul, îl invită să se apropie. Camille ezită, se preface că nu pricepe, dar până la urmă dă curs invitaţiei, mai degrabă plictisit decât capabil să opună

rezistenţă. Ce-o să-i mai ceară acum, după figura cu procesele-verbale de contravenţie?

— Gata, ne luăm zborul? Păi, ia ziceţi-mi, chiar aşa devreme bagă lumea cornu-n pernă pe la poliţie?…

Un subînţeles tot o fi, dacă infirmiera îi zâmbeşte scoţând la vedere toţi dinţii ei inegali. Uite cu ce a ajuns să îşi piardă el vremea! Expiră lung, schiţează un surâs, are limpede nevoie să doarmă. Apucă să facă trei paşi, când aude:

— A fost un apel, mi-am zis că aţi fi mulţumit să aflaţi…

— Când?

— Adineauri… Aproape de şapte.

Şi, înainte de a interveni Camille:

— Fratele ei.

Nathan. Camille nu l-a văzut niciodată, i-a auzit vocea, în schimb, de mai multe ori, pe robotul telefonului fix al lui Anne, o voce febrilă, grăbită, tânără, între ei fiind mai bine de cincisprezece ani diferenţă. Anne a avut o grijă deosebită şi este foarte mândră de el, a ajuns cercetător într-un domeniu impenetrabil, fotonică, nanoştiinţă, cam aşa ceva, genul de disciplină din care Camille nu înţelege nici măcar numele.

— Cam nepoliticos, pentru un frate. Când îl auzi, nu-ţi mai pare rău că eşti singură la părinţi.

Concluzia face explozie în creierul lui Camille: de unde să afle fratele ei că Anne a fost internată? Ca sărind din somn, se repede spre uşile batante, le împinge şi trece în spatele recepţiei, unde infirmiera nu mai are nevoie să fie întrebată pentru a-i ieşi în întâmpinare cu răspunsul:

— Voce de bărbat şi… (Ophélia îşi roteşte ochii mari) mai degrabă directă! „Forestier… Mdaaa, şi cum se scrie? Cu doi F? (Infirmiera trece la un ton autoritar, neplăcut.) Şi ce ziceţi că are? Ce spun doctorii? (Imitaţia ajunge până la grosolănie.) Ce e aia nu se ştie? (Voce indignată, aproape scandalizată.) ”

—Accent străin?

Funcţionara face semn că nu. Camille se uită împrejur. Concluzia va apărea de la sine, ştie asta

foarte bine, aşteaptă doar să se efectueze conexiunile neuronale, e doar o problemă de secunde…

— Voce tânără?

Femeia se încruntă.

— Nu chiar-chiar… Pe la patruzeci, aş zice. După părerea mea…

Camille nu mai stă să audă continuarea, ci o ia imediat la fugă, dând peste cei care îi apar în drum. O ia pe scări, deschizând dintr-o mişcare uşa care se trânteşte puternic în urma lui, şi urcă pe cât de repede îi permite dimensiunea picioarelor.

Ora 20:15

După zgomotul paşilor, bărbatul a urcat un etaj, îşi zice infirmiera. Are douăzeci şi doi de ani, ţeasta aproape rasă şi cercel în buza de jos, pare provocatoare, dar, pe dinăuntru, nici vorbă de aşa ceva, din contră, totul stă să se dizolve, este chiar exagerat de înţeleaptă şi de o amabilitate incredibilă. Aude uşa pocnind, stă o clipă pe gânduri, ezită, bărbatul acela poate fi oriunde, pe culoar, la etajul de deasupra, poate să şi coboare sau, dimpotrivă, să traverseze secţia de neurochirurgie şi, apoi, ca să mai dai de el…

Ce e de făcut? mai întâi, trebuie să fie sigură, nu declanşezi alarma pentru nimic, vreau să zic, când nu eşti sigură de ceva… Se întoarce spre camera infirmierelor. Nu, nu se poate, nu intră nimeni în spital cu puşca! Despre ce ar fi putut fi vorba? O proteză? Unii vizitatori vin cu buchete de gladiole lungi cât un braţ. Să fie oare sezonul gladiolelor? A încurcat camerele, aşa zisese.

Nu-i prea vine să creadă. La şcoală a făcut un opţional despre femeile bătute şi ştie că soţii sunt luptători încăpăţânaţi, capabili să îşi urmărească nevestele inclusiv în spital. Se întoarce şi aruncă o privire în camera 224. Pacienta nu face altceva decât să plângă tot timpul, aşa o vede de fiecare dată când intră în camera ei, plângând, şi îşi tot trece degetele peste faţă, urmărind linia buzelor, iar de vorbit vorbeşte acoperindu-şi gura cu palma. De două ori a

fost găsită în faţa oglinzii din baie, deşi abia de se ţine pe picioare.

Totuşi, îşi zice ieşind (fiindcă într-adevăr subiectul o îngrijorează), ce ar fi putut ţine sub impermeabil bărbatul acela? Parcă ar fi fost o coadă de mătură şi, când, pentru o clipă, impermeabilul s-a desfăcut… parcă ar fi fost ceva din inox, din metal. Ce ar mai putea semăna cu o ţeava de puşcă? Îi vine în minte o cârjă.

Aici ajunge cu reflecţiile în momentul în care, de la celălalt capăt al culoarului, dă buzna poliţistul acela scund, cel pe care l-a găsit aici după prânz, care nu trece de un metru şaizeci, e chel, frumos, dar grav, fără umbră de zâmbet. Aleargă ca un dement, dă peste ea, aproape că o răstoarnă, deschide uşa camerei dintr-o lovitură şi năvăleşte spre pat de a-i zice că vrea să se arunce în el, strigând:

— Anne! Anne!…

Şi să mai înţelegi ceva… E poliţist, dar parcă i-ar fi şi bărbat. Pacienta este şi ea agitată. Întoarce capul ba la stânga, ba la dreapta şi, în faţa valului de întrebări, ridică o mână: gata cu ţipetele. Poliţistul repetă:

— Eşti bine? Eşti bine?

Chiar trebuie să-l rog să se calmeze. Pacienta lasă braţul pe cearşaf şi se uită la mine. E OK…

— Ai văzut pe cineva pe aici? o întreabă. A intrat cineva? L-ai văzut?

Vocea îi este joasă, speriată. Se întoarce spre mine.

— A intrat cineva aici?

Ar fi să răspund da, mai degrabă nu chiar, nu…

— Cineva a încurcat etajele, un domn care a deschis uşa…

Nu aşteaptă răspunsul, ci se întoarce din nou spre pacientă, o scrutează, aceasta dă din cap şi ai zice că îşi pierde şirul gândurilor. Nu spune nimic, doar neagă din cap. Pe nimeni nu a văzut. Se lasă să alunece înapoi, pe pat, trage pătura până sub bărbie şi plânge. E limpede că poliţistul ăsta mic o sperie cu întrebările lui. Deloc n-are stare. Intervin.

— Domnule, sunteţi într-un spital!

Îmi face semn că mă aprobă, dar se vede bine că e cu gândul în altă parte.

— De altfel, timpul pentru vizită s-a încheiat.

Se îndreaptă:

— Pe unde a plecat bărbatul acela?

Cum nu răspund destul de repede, continuă:

— Omul acela despre care ziceaţi că a încurcat camerele, pe unde a luat-o?

Iau pulsul pacientei:

— Pe scări, pe acolo…

Vreţi să spuneţi că de-acum mi se rupe, însă ceea ce mă interesează în primul rând este starea pacientei. Starea de soţ gelos este o altă meserie.

Nici nu îmi termin bine cuvintele că şi ţâşneşte ca un iepure. Îl aud cum se repede pe culoar spre uşă şi ajunge la scări. Îmi ascut auzul, însă nu reuşesc să îmi dau seama dacă urcă ori coboară.

Dar chestia aia cu puşca am visat-o sau nu?

Pe scara de beton neşlefuit, paşii răsună ca într-o catedrală. Camille se sprijină de balustradă şi coboară primele trepte. Se opreşte.

Nu. În locul lui, el ar fi urcat.

Întoarcere. Treptele nu sunt de dimensiune normală, trebuie să fie cam cu jumătate de centimetru mai înalte decât standardul. La zece trepte ai obosit, la douăzeci eşti epuizat. Mai ales Camille, cu picioarele lui scurte.

Ajunge la etajul următor cu sufletul la gură. În locul individului, ar mai urca unul. Nu? Sau da? Se concentrează. Ba nu, ar ieşi chiar aici, pe acest palier. Pe culoar, Camille se loveşte de un medic, care strigă imediat:

— Ei, drăcie!

Abia de apucă să îl vadă bine, un bărbat fără vârstă, cu bluza călcată (se mai văd totuşi cutele) şi părul complet alb, care se opreşte cu mâinile în buzunare, aparent speriat de întâlnirea neaşteptată cu un individ atât de aţâţat.

— V-aţi întâlnit cumva cu cineva? urlă Camille.

Medicul respiră adânc şi adoptă o atitudine demnă, pregătindu-se pentru o replică tăioasă.

— Cu vreun bărbat, ce mă-sa! strigă Camille. N-aţi observat cumva un bărbat, în trecere?

— Nu… că…

Lui Camille răspunsul îi este mai mult decât suficient, se întoarce, deschide uşa de parcă ar vrea să o smulgă din ţâţâni, o ia din nou pe scară, apoi pe culoar, după care la stânga, abia răsuflând, dar nu e nimeni niciunde, se întoarce, aleargă, ceva îi spune (oboseala, poate) că e pe un drum greşit, or, atunci când ajungi să îţi spui aşa ceva, începi să alergi mai încet, de altfel i-ar fi fost imposibil să mai accelereze, în consecinţă iată-l pe Camille la capătul coridorului, acolo unde acesta face unghi drept, lovindu-se de un perete în care e încastrat un panou electric încuiat, a cărui uşă înaltă de doi metri este acoperită cu simboluri indicând toate „Pericol de moarte". Mulţumiri pentru informaţie…

Marea artă constă în a ieşi de undeva exact aşa cum ai intrat.

Este cel mai greu lucru, pentru aşa ceva îţi trebuie putere, concentrare, vigilenţă, luciditate, calităţi rare, toate adunate, la un singur bărbat. În privinţa jafurilor cu mână armată, este cam la fel, pe la sfârşitul acţiunii lucrurile riscă să o ia razna, tu te prezinţi cu cele mai paşnice intenţii, întâlneşti rezistenţă şi, dacă îţi lipseşte calmul, te trezeşti că faci mulţimii un duş de plumb cu o armă de calibrul 12 şi că laşi în urmă un întreg carnaj, totul din cauza unei secunde în care ţi-ai pierdut sângele-rece.

De data aceasta, drumul este liber până la capăt. Nu e nimeni, cu excepţia unui vraci înfipt pe scară, de te şi întrebi ce l-o fi frecând grija pe-acolo, dar pe care îl ocolesc fără probleme.

La parter, ies cu paşi grăbiţi. Pe aici, oamenii degeaba s-ar grăbi, spitalul nu e un loc propice alergărilor, dacă o faci îţi atragi privirile altora, numai că ajung afară înainte să aibă cineva timp să reacţioneze. De altfel, să reacţioneze la ce?

Şi acum, fix la dreapta, în parcare. Aerul rece îmi face bine. Doar a fost necesar să ţin Mossbergul perfect vertical sub impermeabil şi să nu mă apuc să înspăimânt pacienţii, mai ales că la urgenţe oricum au ei deja necazurile lor. Şi-apoi, aici, afară, atmosfera este destul de liniştită.

Sus, însă, la etaj, atmosfera trebuie că e încinsă. Avortonul adulmecă, pesemne, cu trufa-n aer, ca un câine de prerie, încercând să priceapă ce se petrece.

Infirmiera aia mica nici ea trebuie că nu e prea sigură. Ce să fi fost, puşcă… ori ce altceva?

Stă de vorbă cu colegele, şi ele: faci mişto? Puşcă? Zi, eşti sigură că n-a fost un tun de 70? Şi dă-i drumul la bancuri: hai, bagă, cum ai tras în timpul serviciului, pe goarnă sau pe nară? O alta: totuşi, ar trebui să stai de vorbă cu…

Toate astea îmi lasă timp mai mult decât suficient pentru a traversa parcarea, a urca în automobil, a porni liniştit şi a mă ţine după coloana de maşini care părăsesc spitalul. În trei minute ajung în stradă, fac dreapta şi ajung la semafor.

Şi aici ar mai apărea o ocazie de a deschide focul.

Dacă nu, după.

Când eşti motivat…

Camille se simte învins, însă tot grăbeşte pasul. De data asta alege ascensorul, pentru a-şi putea trage răsuflarea. Cum o să rămână singur, o să şi tragă câţiva pumni în peretele liftului, ca să se mai descarce. Se mulţumeşte doar să respire adânc.

Ieşind vijelios în holul de la primiri, analiza situaţiei i se confirmă. Sala de aşteptare este plină, pacienţii şi personalul medical al spitalului ori de la ambulanţă intră şi ies permanent, spre dreapta un coridor dă către ieşirea de urgenţă, un altul, spre stânga, în parcare.

Şi asta nu este decât una dintre cele şapte sau opt posibilităţi de a părăsi clădirea fără a fi observat.

Pe cine să interoghezi? Cum să obţii depoziţii, mărturii? Şi de la cine? Până să convoci echipa, două treimi dintre pacienţi vor fi deja înlocuiţi de alţii.

Să-ţi tragi palme, nu alta…

Cu toate acestea, urcă iarăşi la etaj şi se proţăpeşte în faţa camerei infirmierelor. Fata cu buzele groase, Florence, este aplecată deasupra unui registru. Colega ei unde e? Nu ştie. O zice ea fără a ridica ochii. Observând insistenţa lui Camille, răspunde:

— Avem mult de lucru pe aici.

— Cu atât mai mult, prea departe, deci, nu poate fi…

Fata dă să-i răspundă, însă poliţistul deja a dispărut din cadrul uşii şi se învârte în sus şi-n jos pe coridor, întoarce capul de fiecare dată când se deschide uşa vreunui salon, la nevoie va intra şi în toaleta femeilor, în starea în care se găseşte nimic nu l-ar putea opri, dar nu mai este nevoie fiindcă uite-o că îşi face apariţia. Vizibil contrariată, îşi trece palma peste ţeasta rasă, iar Camille o desenează în gând: trăsăturile sunt regulate şi lipsa părului îi dă chipului un aspect fragil, ai zice că e uşor impresionabilă, dar e o senzaţie înşelătoare, de fapt este o persoană stăpână pe ea. O confirmă şi primul răspuns. Vorbeşte în mers, iar Camille este obligat aproape să alerge pe lângă ea:

— Domnul respectiv a încurcat camerele, şi-a cerut scuze…

— I-aţi auzit vocea?

— Nu chiar, abia de l-am auzit scuzându-se…

Lui Camille îi sare muştarul, fiind pus în situaţia de a fugi astfel după tânăra infirmieră, pe culoarele spitalului, pentru a încerca să obţină nişte informaţii de care are neapărat nevoie pentru a salva viaţa femeii pe care o iubeşte. Drept care o prinde de braţ, obligând-o să se oprească şi să se uite în jos pentru a-i intercepta privirea în care poate citi o hotărâre de neclintit, cu atât mai mult cu cât poliţistul i se adresează pe un ton calm, sumbru, în care ghiceşti însă furtuna:

— Domnişoară, v-aş ruga să vă concentraţi…

Camille citeşte numele de pe ecuson: „Cynthia”. Vasăzică, are părinţi hrăniţi din greu cu seriale TV.

— Haide să ne concentrăm, Cynthia, fiindcă am neapărat nevoie să aflu…

Fata povesteşte: bărbatul din faţa uşii s-a întors cu fruntea în pământ, fără îndoială jenat de confuzie, era îmbrăcat cu un impermeabil şi părea că se deplasează cam ţeapăn, dar, în sfârşit… Pe urmă a luat-o pe scări, însă un om care ar fugi ar coborî, nu ar urca, e evident, nu? Camille oftează şi nu o contrazice: da, desigur, e evident.

— Vine şi ea…

Responsabilului cu securitatea nu-i place deloc ce e pus să facă. În primul rând că, deşi e târziu, e nevoit să se îmbrace. Şi asta în zi de meci. E un fost jandarm plin de el, burtos, fără gât, nervos şi zdravăn ca un taur bine hrănit. Păi, uite cum stăm: pentru vizionarea înregistrărilor camerelor video trebuie autorizaţie semnată de judecător, conform legii.

— La telefon mi-aţi spus că îl aveţi…

— Nici vorbă, răspunde Camille sigur pe el, v-am spus că îl voi obţine.

— Nu asta am înţeles eu…

Un căpos. În general, cu astfel de personaje, Camille negociază, numai că, de data aceasta, nu are nici chef şi nici timp.

— Atunci ce aţi înţeles?

— Păăăi, că aţi avea o comi…

— Ba nu, îl întrerupe scurt Camille, nu m-am referit la nicio comisie rogatorie, ci la individul care v-a intrat în spital cu o puşcă de vânătoare, înţelegeţi? Şi mai înţelegeţi că a urcat până la etajul doi cu scopul de a ucide o pacientă? Şi că, dacă i-ar mai fi ieşit şi alţii în drum, ar fi tras la grămadă? Şi că dacă se întoarce şi se lasă cu masacru, clar vă treziţi cu capu-n laţ, trimis direct la schimbare de regim alimentar?

Oricum, ieşirea de urgenţă este acoperită de camerele video şi sunt puţine şanse ca bărbatul respectiv, dacă există, s-o fi luat exact prin faţa lor, ar fi fost o soluţie de-a dreptul idioată. Dacă există.

De altfel, în intervalul orar în care individul ar fi putut intra, nu se observă nimic deosebit. Camille mai verifică o dată. Responsabilul cu securitatea se lasă când pe un picior, când pe altul respirând zgomotos pentru a-şi manifesta exasperarea. Camille se apleacă spre ecran: valul de ambulanţe, de vehicule de la SAMU[17], sau particulare, oameni care intră şi ies, răniţi ori nu, mergând normal sau alergând. Nimic care să iasă în evidenţă, nimic care să îl poată ajuta pe Camille.

Se ridică şi pleacă. Se întoarce, apasă pe buton, scoate DVD-ul şi pleacă de-a binelea.

— Mă luaţi de prost? zbiară fostul jandarm. Şi procesul-verbal?

Camille face un gest care ar vrea să însemne: las' că vedem noi mai târziu.

Se întoarce în parcare. Dacă aş fi fost în locul lui, îşi zice privind atent locul, aş fi trecut pe lateral. Pe la ieşirea de urgenţă. Se apropie de uşă pentru a o analiza mai îndeaproape. E nevoit să îşi scoată ochelarii. Nici urmă de forţare.

— Când mergeţi să fumaţi afară, cine vă ţine locul?

Întrebarea este obligatorie. Camille se întoarce la primiri, se duce până în fundul holului şi, ca din întâmplare, dă de un coridor la capătul căruia se găseşte o ieşire de urgenţă. Ophélia zâmbeşte, scoţându-şi la iveală toţi dinţii îngălbeniţi.

— Nu avem noi înlocuitori nici pentru concediile de naştere, ce să mai vorbim despre micile pauze canceroase!

Aşadar: a venit ori n-a venit?

întors în maşină, îşi ascultă mesajele:

— Michard sunt! (Ton zdrobitor) Sună-mă! Nu contează la ce oră, n-am pauze. Spune-mi unde eşti. În orice caz, raport mâine-dimineaţă la prima oră, nu-i aşa?

Camille se simte singur. Foarte singur.

Ora 23:00

Nu e de ici, de colo noaptea în spitale. Până şi liniştea pare suspendată. La urgenţe târgile nu încetează să brăzdeze culoarele, auzi uneori, ca din depărtare, ţipete, voci izbucnind, percepi paşi grăbiţi şi sonerii.

Anne reuşeşte să adoarmă, dar somnul îi este agitat, plin de lovituri şi de sânge, încă mai simte sub palme cimentul din pasajul Monier, simte cu o exactitate hiperrealistă ploaia de cioburi abătându-se asupra ei, se revede izbindu-se de vitrină şi aude iar şi iar, din spate, detonările armei, gâfâie fără a se trezi, dar infirmierei cu inel în buza de jos parcă nu îi vine să o

trezească. De altfel nici nu ar fi nevoie, la sfârşitul filmului Anne se scoală de una singură tresărind, asaltată de una şi aceeaşi imagine care o face să sară în sus urlând. În faţa ei apare figura bărbatului care îşi trage cagula, urmată de aceea, în gros-plan, a patului puştii pregătindu-se să îi zdrobească obrazul.

Prin somn, cu vârfurile degetelor, Anne îşi atinge faţa, dând de punctele de sutură, apoi de buze, îşi caută dinţii, găseşte gingiile şi bucăţile rupte de dinţi, sesizabile ca nişte cioturi.

Vrusese să o omoare.

Şi se va întoarce. Fiindcă vrea să o omoare.

ZIUA 2

Ora 6:00

Nici vorbă despre somn în noaptea asta. Când este vorba despre prezenţa emoţiei în casă, Doudouche are antenele ei.

Aseară, Camille a trebuit să treacă şi pe la birou pentru a termina ceea ce nu avusese timp toată ziua, după care s-a întors acasă epuizat, s-a culcat îmbrăcat pe canapea, iar Doudouche a venit, s-a lipit de el şi nu s-au mai mişcat niciunul toată noaptea. A uitat să îi dea de mâncare, dar nici pisica nu a cerut, fiindcă i-a înţeles îngrijorarea. Acum toarce. Camille îi cunoaşte pe de rost toate nuanţele torsului.

Nu demult petrecea asemenea nopţi albe, încordate, deprimante în memoria lui Irène. Alături de ea. Revedea viaţa lor împreună, în minte revenindu-i imagini dureroase. Nu exista un subiect mai important decât moartea lui Irène. În definitiv, nu exista un altul.

Camille se întreabă ce îi face mai rău în acest moment, îngrijorarea provocată de Anne, spectacolul chipului ei, durerile pe care le resimte ori exact această alunecare a tuturor gândurilor lui către ea, pe nesimţite, zi după zi, săptămână după săptămână. Există un soi de vulgaritate în faptul de a trece astfel de la o femeie la alta. Se simte condamnat în felul ăsta la banalitate. Nu se gândise niciun moment să îşi refacă viaţa, numai că viaţa lui este pe cale de a se reface de una singură, aproape împotriva voinţei lui. Cu toate acestea, ceea ce rezistă cu tenacitate, poate că pentru totdeauna, sunt imaginile sfâşietoare ale lui Irène. Şi rezistă în faţa a orice, a timpului, a întâlnirii cu alte persoane. În sfârşit… întâlnirii, fiindcă pe altcineva nu mai cunoscuse.

Pe Anne o acceptase fiindcă ea declarase că nu este decât în trecere prin viaţa lui. Avea şi ea după ce purta doliu şi nu ţinea să îşi facă planuri de viitor. Atâta doar că, şi fără vreun plan, uite că era acum parcată în viaţa lui. Iar în veşnicul balans dintre cel care iubeşte şi cel

care este iubit, în această clipă Camille habar nu are ce loc ocupă.

S-au întâlnit în primăvară. Pe la începutul lui martie. O pierduse pe Irène cu patru ani mai înainte şi ieşise la suprafaţă din depresie de doi ani, nu cine ştie ce zglobiu, dar, oricum, viu. Ducea traiul lipsit de riscuri şi de dorinţe al bărbaţilor dedicaţi singurătăţii. Un bărbat de înălţimea lui nu găseşte prea uşor o femeie potrivită, dar nici nu conta, fiindcă nu asta îi lipsea.

Întâlnirile ţin întotdeauna, măcar un pic, şi de miracol.

Anne, care de felul ei nu este o colerică, nu a făcut scandal într-un restaurant decât o singură dată în viaţă (o jurase cu mâna pe inimă şi cu un surâs care te topea), şi evenimentul a trebuit să se producă exact în seara aceea, la Fernand, în momentul în care Camille tocmai îşi termina cina, la două mese depărtare, şi când vociferările s-au preschimbat în altercaţie violentă.

S-a lăsat cu pagube, înjurături, farfurii sparte, platouri răsturnate, snopuri de tacâmuri pe jos, clienţi sărind în picioare, cerându-şi paltoanele, s-a solicitat ajutorul poliţiei, patronul, Fernand, s-a pus pe ţipat, socotind pagubele la cifre astronomice. Cât despre Anne, aceasta s-a oprit dintr-odată din urlat şi, văzând scena, a apucat-o un râs nebunesc. Privirile i s-au întâlnit cu ale lui Camille care a închis pentru o clipă ochii, a tras adânc aer în piept, s-a ridicat fără grabă şi şi-a prezentat legitimaţia. Şi pe el însuşi: comisar-şef Verhoeven, de la Brigada Criminală.

Parcă ar fi ieşit din pământ poliţistul! Anne nu a mai râs, ci s-a uitat îngrijorată la el.

— La ţanc aţi picat! a început din nou să ţipe patronul.

După care l-au cuprins dubiile:

— Ăăă… adică cum de la Brigada Criminală?

Camille a clătinat din cap, ca dintr-odată cuprins de o oboseală teribilă, l-a luat de braţ pe patron şi l-a tras după el câţiva paşi.

Peste două minute, ieşea din restaurant alături de Anne care nu ştia dacă trebuie să râdă, să respire

uşurată, să îi mulţumească sau să fie îngrijorată. Era liberă şi, ca toată lumea, nu ştia ce are de făcut cu propria libertate. Camille ştie acum că, în clipele respective, ca oricare altă femeie, Anne se întreba cam cât avea să o coste scandalul din restaurant. Şi cum avea să plătească. Până la urmă, l-a întrebat:

— Ce i-aţi spus?

— Că sunteţi arestată.

Minţea. În realitate, îl ameninţase pe patron cu descinderi săptămânale ale poliţiei, până la închiderea definitivă a stabilimentului din lipsă de clientelă. Curat abuz de putere. I-a fost ruşine, nu-i vorbă, dar şi individul ăla putea să facă profiterolul măcar acceptabil la gust.

Anne a cam mirosit minciuna, însă i s-a părut haioasă.

În momentul în care, la colţul străzii, s-au întâlnit cu maşina echipajului de poliţie care se îndrepta în viteză spre restaurant, Anne a trimis la întâmpinare surâsul ei cel mai tare, cel capabil să facă ravagii, cu intenţiile lui de gropiţe aducând o umbră de riduri în jurul ochilor verzi… Dintr-odată, în mintea lui Camille, problema banilor pe care femeia urma să îi dea lui Fernand a început să atârne greu. Astfel că, ajunşi lângă staţia de metrou, a întrebat-o tranşant:

— Luaţi metroul?

Anne a stat o secundă pe gânduri.

— Aş prefera un taxi.

Soluţia i s-a părut perfectă lui Camille. Oricum ar fi fost, ar fi ales varianta inversă. Drept care s-a mulţumit să îi facă un simplu gest de la revedere din mână şi a coborât treptele cu o falsă lipsă de grabă, în realitate cât mai repede cu putinţă, dispărând din raza vederii ei.

Abia a doua zi au făcut dragoste.

Când Camille a încheiat programul la Brigadă, pe seară, Anne îl aştepta jos, pe trotuar. S-a prefăcut că nu o vede şi şi-a continuat drumul până la staţia de metrou, dar, întorcându-se, a observat-o stând în acelaşi loc, liniştită. Manevra l-a făcut să zâmbească. Nu mai avea pe unde-şi scoate cămaşa.

Au mers să ia cina împreună. O seară clasică. Dezamăgitoare chiar, dacă nu ar fi planat deasupra lor ambiguitatea problemei datoriei generate de pagubele aduse restaurantului lui Fernand, ceea ce oferea ocaziei un aer în egală măsură excitant şi dezolant. În rest, şi-au spus ceea ce îşi pot spune o femeie şi un bărbat de patruzeci şi cinci de ani atunci când se întâlnesc, încercând să îşi minimalizeze eşecurile, fără a le masca de-a binelea, amintind despre propriile răni fără a le exhiba şi încercând să detalieze cât mai puţin cu putinţă. Camille a povestit esenţialul, în trei cuvinte, despre Maud, mama sa…

— Aşa mă gândeam şi eu… a răspuns Anne.

Apoi, observând privirea întrebătoare a lui Camille:

— I-am văzut câteva pânze.

Şi ezitând:

— Montreal, de exemplu?…

Camille a fost surprins să constate că femeia cunoştea opera mamei sale.

Anne a amintit despre viaţa ei la Lyon, despre divorţ – lăsase acolo totul, dar era suficient să te uiţi mai bine la ea pentru a înţelege că nu încheiase tot ce ar fi avut de spus. Camille s-ar fi bucurat să afle mai multe: ce fel de bărbat fusese? Ce fel de soţ? Cum a fost povestea lor? Eterna curiozitate a bărbaţilor faţă de chestiunile intime ale femeilor.

Pe urmă a întrebat-o dacă ţinea neapărat să-i tragă mai întâi o pereche de palme patronului sau pot cere nota de plată. Cu certitudine râsul lui Anne a fost cel care a dat totul peste cap. Într-atât era de feminin.

Camille, care nu mai atinsese o femeie din vremuri imemoriale, nu a avut nimic de făcut, Anne s-a întins peste el şi restul a venit de la sine, fără un cuvânt, în acelaşi timp extrem de trist şi de fericit. Iubire, ce să mai vorbim.

Şi nu s-au mai revăzut. Bine, doar aşa, câte puţin, din când în când. De parcă s-ar fi atins doar din vârfurile degetelor. Anne este auditor şi îşi petrece cea mai mare pare a timpului inspectând agenţiile de turism şi verificându-le organizarea, conturile, toate chestiile astea din care Camille nu pricepe o iotă. Nu stă niciodată mai mult de două zile în Paris. Aceste

plecări, absenţe, întoarceri ale ei au dat întâlnirilor o aură haotică, imprevizibilă, lăsându-le impresia că se regăseau de fiecare dată absolut din întâmplare. Încă din momentele acelea habar nu aveau a ce le semăna povestea – se vedeau, ieşeau în oraş, cinau, făceau dragoste – însă dimensiunile ei creşteau, tot creşteau…

Camille se întreabă care să fi fost momentul în care a realizat locul ocupat de povestea lor de dragoste în viaţa sa. Nici vorbă de vreo amintire în acest sens. Atâta doar că apariţia lui Anne l-a făcut să ia o anumită distanţă faţă de moartea lui Irène, pagina incandescentă a propriei existenţe. Se mai întreabă dacă nu cumva a surprins intrarea lui Anne în sufletul lui în clipa în care a înţeles că poate fi în stare să trăiască şi fără Irène. Sigur, a uita este inevitabil. Dar a uita nu este sinonim cu a te vindeca.

Acum este extrem de impresionat de ceea ce i s-a întâmplat lui Anne. Ba nu, nu atât de ceea ce i s-a întâmplat, doar nici nu se simte răspunzător şi nici nu poate schimba ce a fost, ci de urmarea care depinde într-adevăr de el, de voinţa lui, de hotărârea şi de competenţa lui, lucru de-a dreptul zdrobitor.

Doudouche a încheiat torsul pentru a adormi de-a binelea. Camille se ridică, pisica alunecă într-o parte cu un oftat de nemulţumire, se duce până la secreter în care încă se mai găseşte unul dintre „carnetele lui Irène”, fuseseră o mulţime, dar numai acesta rămăsese, pe celelalte le-a aruncat într-o seară în care îl covârşiseră furia şi descurajarea. Un album plin de imagini ale ei: Irène la masă, ridicând surâzătoare paharul, adormită, gânditoare, Irène aici, Irène acolo… Pune albumul la loc. Cei patru ani fără ea au fost, fără îndoială, cei mai grei, cei mai nefericiţi din viaţa lui, dar, cu toate acestea, nu se poate împiedica să nu îi considere şi cei mai interesanţi, cei mai vibranţi. Nu reuşise să se îndepărteze de propriul trecut. În schimb, acelaşi trecut să fi ajuns (caută termenii potriviţi) mai nuanţat? Mai discret? Să fi amorţit? Ca restul într-o notă de plată încă neachitată? Anne nu are nicio legătură cu Irène, sunt două galaxii cu totul deosebite, aflate la ani-lumină una de cealaltă

şi totuşi convergente. Ceea ce le separă este faptul că Anne este aici, pe când Irène a plecat.

Camille îşi aduce aminte că şi Anne era cât pe ce să plece, numai că s-a întors. Asta s-a întâmplat prin august, într-o seară, foarte târziu. Femeia stătea în picioare, la fereastră, goală, gânditoare, cu braţele încrucişate şi, deodată, a zis:

— Gata, Camille, s-a terminat.

Nici măcar nu s-a întors către el. După care s-a îmbrăcat fără un cuvânt. Prin romane, întreaga tărăşenie are nevoie de cel puţin un minut. În realitate, o femeie goală puşcă, obligată să se îmbrace, înseamnă un timp înnebunitor, interminabil. Camille a rămas jos, nemişcat, ca un om surprins de furtună, resemnat.

Iar ea a plecat.

Camille a înţeles şi nu a schiţat niciun gest. Plecarea ei nu a provocat vreun cataclism, ci doar l-a sleit de puteri, inundându-l cu o durere surdă. Îi părea rău că a plecat, dar o înţelegea fiindcă mereu se gândise că aşa ceva era inevitabil. Din cauza înălţimii, îl cuprindea deseori complexul de inferioritate. Şi a rămas aşa multă vreme, după care s-a lăsat pe o parte, s-a întins pe canapea…

Poate să fi fost miezul nopţii.

Nu va afla niciodată ce s-a petrecut în clipele acelea.

Anne plecase de mai bine de un ceas când, dintr-odată, Camille s-a ridicat, s-a dus până la uşă şi, fără să ezite, împins de o inexplicabilă certitudine, a deschis-o. Anne era acolo, aşezată pe treapta cea mai de sus, cu spatele la el, cu braţele cuprinzându-şi genunchii.

După câteva secunde, s-a ridicat, l-a ocolit, a intrat în apartament, s-a întins îmbrăcată în pat şi s-a întors cu faţa la perete.

Plângând.

Lui Camille i se mai întâmplase lucrul acesta cu Irène.

Ora 6:45

Pe dinafară, imobilul nu arată prea rău, însă, de cum ai intrat, se simte că e pe cale de a fi părăsit. Rândul de cutii poştale din aluminiu, gata să îşi dea sufletul, pare inundat de dezolare. Pe cea din urmă cutie apare numele *Anne Forestier – etajul şase,* scris chiar de mâna proprietarei, cu scrisul ei seducător, la marginea etichetei literele e şi r înghesuindu-se una în alta, pentru a nu da pe de lături şi ajungând astfel ilizibile.

Camille ignoră ascensorul minuscul.

Nu e încă ora şapte când bate discret, de trei ori, la uşa de vizavi. Vecina deschide imediat, de parcă i-ar fi aşteptat sosirea cu mâna pe clanţă. Este doamna Roman, proprietara apartamentului. Îl recunoaşte pe loc pe Camille. Iată avantajul înălţimii lui: nimeni nu îl uită. Îi serveşte şi acestei femei aceeaşi minciună:

— Anne a fost nevoită să plece într-o asemenea grabă încât, fireşte, a uitat jumătate dintre lucruri.

Imită surâsul binevoitor al prietenului lucid, aflat în căutarea unei complicităţi. Termenul „fireşte”, foarte macho, îi place tare mult vecinei. Doamna Roman este o femeie singură, aproape de pensie, cu faţa rotundă, copilăroasă, un soi de plod îmbătrânit prematur. Şchioapătă uşor, rezultat probabil al unei afecţiuni a şoldului. Din puţinul pe care Camille îl observase, este o femeie îngrozitor de ordonată, urmărind metodic şi cel mai neînsemnat amănunt. Făcând ochii mici, cu subînţeles, se întoarce şi îi întinde cheia lui Camille:

— Sper că nu e nimic grav.

— Nu, nu, nu…

Îi surâde larg.

— Nimic grav.

Apoi, arătând spre cheie:

— O ţin până când se întoarce…

E imposibil de ştiut dacă este vorba despre o informaţie, o întrebare sau o rugăminte, vecina ezită şi Camille profită pentru a face un gest de mulţumire.

Chicineta este de o curăţenie izbitoare. În micul apartament nimic nu este lăsat la voia întâmplării. Fetele şi curăţenia, îşi zice Camille, o adevărată obsesie… A doua parte a salonului dublu foloseşte drept dormitor, iar canapeaua se transformă în pat

pentru două persoane, cu o scobitură mare la mijloc, o prăpastie căreia i se dă ocol toată noaptea pentru ca, până la urmă, să adoarmă tot acolo, unul peste altul. Numai inconveniente. În salon mai există şi o bibliotecă având vreo sută de volume format carte de buzunar, a căror alegere scapă oricărei logici, şi câteva bibelouri pe care Camille, de prima oară, le evaluase ca fiind destul de ieftine. Ansamblul lasă o impresie cam tristă.

— N-am prea avut bani. Însă nu mă plâng, i-a răspuns Anne atacată, iar el a dat să se scuze.

I-a tras scurt preşul de sub picioare:

— Ăsta a fost preţul divorţului.

Când spune lucruri grave, Anne te priveşte drept în ochi, sfidătoare aproape, de-ai zice că se pregăteşte să te-njure.

— Am lăsat totul acolo când am plecat din Lyon, iar aici am cumpărat cele necesare, mobilele, totul de ocazie. Nu mai voiam nimic de la nimeni. Nimic. Poate, mai târziu, se vor mai schimba lucrurile, însă acum mi-e foarte bine aşa.

Un loc de trecere. Acestea au fost cuvintele folosite de Anne. Apartamentul este unul de tranziţie, relaţia lor, la fel. Poate că din acest motiv se şi simt bine împreună. A adăugat:

— Cel mai mult timp după divorţ ţi-l ia să ştergi urmele…

Neîncetat, tema asta a curăţeniei.

Ţinuta albastră oferită de spitalul de urgenţă seamănă cu o cămaşă de noapte scurtă, drept care Camille s-a hotărât să îi ducă şi altceva de îmbrăcat, gândindu-se că asta îi va mai întări moralul. Îşi imaginează chiar, în condiţiile în care totul va merge cum trebuie, că va putea face câţiva paşi pe culoare şi va coborî la chioşcul de ziare de la parter.

Îşi alcătuise în minte o mică listă, însă, acum, ajuns în apartamentul ei, nu mai ţine minte nimic. Ba da, treningul violin. Dintr-odată, lucrurile încep să se înlănţuie. Tenişii, cei cu care aleargă, cei uzaţi, deşi încă mai au nisip pe tălpi. După care devine mai complicat. Ce ar mai fi de luat?

Camille deschide şifonierul liliputan, în care nu se află prea multe pentru ce te-ai aştepta de la o fată. Ce să iau, se întreabă, nişte blugi? Pune mâna pe o pereche. Urmează un tricou, un pulover… De aici, totul se complică. O lasă baltă, bagă ce a găsit într-o geantă de sport, cât despre lenjerie intimă, nu mai alege nimic.

Actele, acum.

Camille înaintează până lângă comodă. Deasupra acesteia, o oglindă fixată pe perete, foarte pătată, care datează probabil încă de pe vremea când a fost construită clădirea. Într-un colţ, Anne strecurase o fotografie a fratelui ei, Nathan, pe la vreo douăzeci şi cinci de ani, un băiat cu fizic banal, surâzător şi rezervat. Poate şi fiindcă ştie două-trei lucruri despre el, lui Camille figura i se pare cam lunatică, depăşită parcă de evenimente. Doar e om de ştiinţă. Se zice că este şi foarte împrăştiat, ba chiar că face datorii pe care i le plăteşte Anne. Ca o mamă. „De altfel, asta-i şi sunt", recunoaşte ea. De finanţat, oricum îl finanţează dintotdeauna. Zâmbeşte, când o spune, ca şi cum ar fi auzit un banc, dar simţi că este îngrijorată. Apartamentul, studiile, chiria – totul este suportat de către Anne şi e greu de aflat dacă asta o fericeşte sau o aduce la disperare. Nathan fusese fotografiat într-o piaţă, se pare din Italia, pe vreme însorită şi printre oameni îmbrăcaţi doar în cămaşă.

Camille deschide comoda. Sertarul din dreapta este gol. În cel din stânga, doar câteva plicuri desfăcute, una sau două facturi de la magazine de îmbrăcăminte, de la restaurante, mai ales pliante cu antetul agenţiei de turism la care lucrează, nimic însă din ceea ce caută, niciun fel de card de asigurări de sănătate. Probabil că rămăseseră în geantă. Dedesubt sunt hainele pentru sport. Revine la sertar, aşteptându-se să dea peste ceva bonuri de casă, extrase bancare, facturi de la apă, de la telefon… Nimic. Se întoarce. Privirea îi cade pe o statuetă, o lingură egipteană cosmetică a cărei coadă are forma unei femei care înoată, o tânără dăltuită în lemn de culoare închisă, întinsă pe burtă, purtând o perucă ale cărei şuviţe căzând peste urechi erau tăiate drept. Şi un cur antologic. El i-o făcuse

cadou. O cumpărase de la Luvru. Anne şi Camille se duseseră să admire tot ce se putea sub semnătura lui Da Vinci, iar el îi explicase fiecare lucrare, inepuizabil în domeniu, o adevărată enciclopedie şi, la buticul de la ieşire, dăduseră de tânăra rămasă intactă încă din vremea celei de-a optsprezecea dinastii egiptene, cu fundul ei cu profiluri mitologice.

— Anne, îţi jur că şi al tău e exact la fel.

I-a răspuns cu un surâs care ar fi vrut să zică: aş vrea eu, dar, oricum, e drăguţ din partea ta că o spui. Camille însă chiar era convins, pe când ea se întreba dacă este sincer ori o aruncase din complezenţă. Bărbatul se aplecase spre ea, insistând:

— Poţi să fii sigură!

Şi, până să mai zică ea ceva, o şi cumpărase. Seara trecuseră la comparare, el pe post de specialist avizat. Anne râsese mult la început, apoi gemuse, dacă mă-nţelegeţi. Fiindcă apoi, uneori, Anne plânge. După ce face dragoste. Camille se gândeşte că şi asta tot de obsesia curăţeniei ţine.

Sprijinită acolo, de perete, statueta pare pedepsită, un spaţiu oarecare despărţind-o de DVD-urile aranjate pe aceeaşi etajeră. Privirea lui Camille mătură camera în arc de cerc. Este un desenator excepţional şi din cauza excepţionalului său simţ de observaţie. Concluzia nu întârzie: cineva intrase în apartament.

Se întoarce la şifonierul din dreapta, gol acum. Evident fusese scotocit. Pe urmă se apleacă spre broasca uşii de la intrare. Nimic. Prin urmare ei erau. Descoperiseră adresa lui Anne şi cheia apartamentului în geanta pe care i-o luaseră când plecaseră din pasajul Monier.

Să fie, oare, acelaşi bărbat care îşi făcuse apariţia la spital ori sunt mai mulţi şi şi-au împărţit între ei sarcinile?

Proporţiile pe care le-a căpătat vânătoarea asta au în ele ceva absurd. Înverşunarea de a o ucide pe Anne pare lipsită de măsură prin comparaţie cu dimensiunile problemei. Ceva ne scapă, îşi repetă Camille. Ceva ce nu am văzut ori nu am înţeles.

Cu tot cu documentele personale pe care au pus mâna aici, ştiu probabil totul despre ea, unde o pot

găsi, unde se poate, eventual, adăposti în Lyon sau în Paris, locul de muncă, de unde vine, şi unde se poate duce pentru a le scăpa… Totul ştiu.

A o urmări şi a o regăsi devin un joc de copii.

A o omorî, un exerciţiu de stil.

La primul pas în afară, e ca şi moartă.

Nu îi poate vorbi chestorului-şef adjunct despre vizita la Anne. Ar fi să îşi mărturisească legătura intimă cu Anne şi deci faptul că, la începutul cazului, a minţit. Ieri, nimic altceva decât un dubiu. Azi, nimic altceva decât o suspiciune. În faţa şefilor, un asemenea comportament este lipsit de justificare. Chiar şi dacă ar solicita echipa de la criminalistică, după nişte infractori ca aceştia de acum tot nu se va descoperi nimic, nicio urmă, nimic-nimic.

Oricum, Camille a intrat în apartament fără comisie rogatorie, fără autorizare, a intrat pur şi simplu fiindcă a putut obţine fără greutate cheia, fiindcă Anne l-a rugat să îi caute documentele de la asigurări sociale, iar vecina poate depune mărturie că vine pe aici regulat şi încă de multă vreme…

Suma propriilor minciuni începe să capete dimensiuni periculoase. Însă nu asta îl sperie cel mai tare pe Camille, ci faptul că o ştie pe Anne sub urmărire, iar el e complet neputincios.

Ora 7:20

— Nu mă deranjaţi niciodată.

În cazul în care cineva împreună cu care lucraţi vă răspunde aşa ceva la telefon, la şapte dimineaţa, nu vă mai puneţi altă întrebare, fiţi doar convinşi că este vorba despre un pericol public. Mai ales când acest cineva este chestor-şef adjunct.

Camille începe povestea:

— Aţi redactat raportul? îl întrerupe şefa.

— Acum lucrez la el.

— Atunci…?

Camille o ia de la capăt, îşi caută cuvintele, încearcă să se arate cât se poate de tehnic. Martorul este spitalizat şi, după câte se pare, tâlharul s-a dus la spital, a urcat în salon şi a încercat să îl împuşte.

— Staţi aşa, domnul comisar-şef, nu pricep.

Îngroaşă fiecare cuvânt, de parcă inteligenţa i s-ar ciocni de un perete de netrecut.

— Martorul acesta, doamna Foresti…

— Forestier.

— Dacă ţineţi neapărat… A declarat că nu a văzut intrând pe nimeni, da?

Nu îi lasă timp să răspundă, doar nu a fost o întrebare, este?

— Infirmiera pretinde că ar fi văzut pe cineva, dar, până la urmă, nu e prea sigură… Şi atunci? Şi, în primul rând, cine este acest „cineva”? Chiar şi dacă ar fi infractorul, la urma urmelor a venit ori n-a venit?

Nu are ce regreta. Le Guen, în locul ei, tot aceeaşi reacţie ar fi avut-o. De când Camille a solicitat să i se repartizeze cazul, totul îi merge de-a-ndoaselea.

— Eu, insistă Camille, vă spun că a venit! Infirmiera a zărit arma.

— Vai! exclamă admirativ chestorul-şef adjunct. Formidabil! A „zărit”… Ia spuneţi-mi, în acest caz a depus spitalul vreo plângere?

Camille ştie încă de la începutul conversaţiei unde se va ajunge. Încearcă totuşi, deşi nu ţine neapărat să aibă prea mult de a face cu şefa care nu îşi datorează chiar întâmplării promovarea. Cât despre prietenia cu Le Guen, chiar dacă i-a folosit pentru a obţine cazul aproape prin efracţie, nu îl va proteja prea multă vreme, ba chiar s-ar putea să îl încurce la un moment dat. Simte înţepături în tâmple şi îl ia cu călduri.

— Nu, nu există nicio plângere.

Să nu ne enervăm, să fim răbdători şi echilibraţi, explicativi, convingători…

— Însă vă spun eu că individul chiar a venit. Şi nu i-a fost frică să intre cu o armă în spital. Infirmiera a sugerat o armă care ar putea semăna cu puştile cu aer comprimat utilizate în jafurile cu mână armată şi…

— „Care ar putea semăna”…

— De ce nu vreţi să mă credeţi?

— Fiindcă fără plângere, fără elemente palpabile, fără mărturii, fără dovezi, fără nimic concret îmi vine cam greu să îmi imaginez că un tâlhar oarecare apare pentru a asasina martorul în plin spital. De-asta!

— Un tâlhar „oarecare”? simte Camille că i se taie răsuflarea.

— Da, recunosc, termenul o fi părând destul de dur, dar…

— „Destul de dur”?

— Domnule comisar-şef, chiar aveţi de gând să repetaţi tot ceea ce spun, fie şi punând ghilimelele? Îmi solicitaţi protecţie pentru acest martor de parc-ar fi vorba despre cine ştie ce mare infractor pocăit, pornit spre tribunal pentru a mărturisi!

Camille deschide gura, dar e prea târziu:

— Vă las un agent. Pentru două zile!

Răspuns de o rară josnicie. Dacă nu i-ar fi dat pe nimeni, ar fi greşeala ei în caz de incident. Însă a trimite un agent oarecare pentru a opri un asasin profesionist este ca şi cum ţi-ai propune să opreşti un tsunami cu un paravan. Doar că, văzut din punctul ei de vedere, chestorul-şef adjunct are toată dreptatea.

— Domnule comisar-şef Verhoeven, ce pericol ar putea reprezenta doamna Forestier pentru indivizii aceia? După câte ştiu, a fost martora unui jaf, nu a unui atentat! Probabil făptaşii ştiu că au rănit-o, că nu au omorât-o şi, după părerea mea, trebuie să se şi felicite pentru asta.

Chestiune evidentă de la bun început. Ce scârţâie, totuşi?

— Până la urmă, informatorul pe cine indică?

Eternul mister: cum luam deciziile? Şi când conştientizăm ceea ce am decis? E greu de zis care este partea inconştientului în răspunsul lui Camille, dar o face pe nerăsuflate:

— Mouloud Faraoui.

Până şi el rămâne cu gura căscată. Resimte fizic, ca într-un carusel, pe ce traiectorie a pornit pronunţând respectivul nume, o curbă fulgerătoare care duce direct în zid.

— E liber?

Şi, înainte de a putea Camille să prindă mingea din zbor:

— Ce amestec are în chestia asta?

Bună întrebare. Gangsterii au fiecare specializarea lor. Tâlharii, dealerii, spărgătorii, falsificatorii,

escrocii, racheţii, fiecare se mişcă fix pe teritoriul lui. Mouloud Faroui are drept specializare proxenetismul şi e surprinzător să dai de numele lui într-un caz de jaf cu mână armată. Camille îl ştie vag şi e de calibru cam prea mare pentru nivelul unor informatori oarecare. Drumurile li se încrucişaseră în anumite împrejurări. Este vorba despre un individ de o violenţă ieşită din comun, care şi-a adjudecat teritoriul prin teroare şi căruia i se atribuie mai multe crime. Abil, înrăit, multă vreme nu au avut cum pune mâna pe el. Cel puţin până când a intrat într-o poveste cu care nu prea avea legătură, o capcană de doi bani: treizeci de kilograme de ecstasy găsite la el în maşină cu tot cu amprente. Şmecherie neiertătoare. Degeaba a susţinut că geanta de sport tocmai când mergea la sală o folosea, s-a trezit înfundat cu tot cu furia lui devastatoare.

— Poftim?

— Faraoui! V-am întrebat ce amestec are în cazul la care lucraţi? Şi, în primul rând, vă este văr? Nu ştiam că…

— Nu, nu este văr cu mine… E mai complicat, este vorba despre o chestie cu trei bande, vedeţi…

— Nu, tocmai că nu văd.

— Bine, mă ocup şi vă ţin la curent.

— Vă „ocupaţi”?

— Chiar aveţi de gând să repetaţi tot ceea ce spun, fie şi punând ghilimelele?

— Vă bateţi joc de mine?

Michard a strigat, apoi a acoperit microfonul cu palma, iar Camille a mai auzit un „Iartă-mă, iubito!” bâlbâit, spus în şoaptă, chestie care-l aruncă într-o prăpastie fără fund. Femeia asta are cumva copii? Şi de ce vârstă? O fată? După ton, nu unui copil părea să se adreseze. Chestorul-şef adjunct reia conversaţia cu un glas mai catifelat, dar în care enervarea se poate citi mult mai bine. După respiraţie, Camille înţelege că este pe cale să schimbe foaia. Până acum comisarul-şef doar o irita, în clipa de faţă ceva care a tot clocotit sub capac explodează în vocea ei, chiar dacă împrejurările o obligă doar să şoptească:

— Domnule comisar-şef, vă rog să îmi explicaţi cu exactitate în ce constă cazul acesta al dumneavoastră.

— În primul rând, nu este cazul „meu”. De asemenea şi pentru mine tot ora şapte dimineaţa este. Nici nu cer altceva decât să vă explic, numai că trebuie să îmi lăsaţi timpul de a…

— Domnule comisar-şef…

Linişte.

— Nu ştiu şi nici nu înţeleg ce faceţi.

Nici urmă de enervare, chestorul-şef adjunct a spus-o de parcă tocmai ar fi schimbat subiectul. Ceea ce ar cam fi cazul.

— Vreau însă raportul dumneavoastră diseară. Sper că am fost clară?!

— Nicio problemă.

Deşi încearcă să fie calm, Camille e leoarcă de transpiraţie, una deosebită, fierbinte şi îngheţată în acelaşi timp, care i se scurge pe şira spinării, cum nu i s-a mai întâmplat din ziua în care alerga pentru a da de Irène, din ziua în care aceasta a murit. Fiindcă în ziua aceea s-a încăpăţânat, s-a gândit că va acţiona mai bine decât oricine altcineva care… Ba nu, nici măcar nu s-a gândit. A acţionat de parcă ar fi fost singurul în stare să o facă şi a greşit. Când a găsit-o, era moartă.

Nu cumva şi Anne, acum?…

Se zice că bărbaţii care sunt părăsiţi de femei sunt părăsiţi de fiecare dată în acelaşi fel, iată de ce îi este frică.

Ora 8:00

Habar n-au turcii ce au ratat. Doi saci plini cu bijuterii şi grei, nu glumă. Chiar dacă tăinuitorul va lua jumătate, nici că mai contează. Tot pe drumul bun rămânem. Cu un pic de noroc, sper să mai adun încă un rând.

Dacă mai e cum.

Dacă nu, va curge ceva sânge.

Ca să aflu, trebuie să mă lămuresc şi, în primul rând, să acţionez metodic. Constant.

În aşteptare… să se aprindă lumina! Ia să citim!

Le Parisien. Pagina trei.

„Saint-Ouen: *Incendiu…”*

Extra! Traversarea străzii. Balto şi o cafea cât de amară. Plus ţigara. O cafea amară şi-o ţigară, viaţă ideală rară… Pe aici cafeaua este tare proastă, parc-aş fi în gară, dar nu e decât opt dimineaţa şi n-o dă fac exact acum fiţe.

Deschiderea ziarului. Merge banda!

SAINT-OUEN

Incendiu spectaculos şi misterios: doi morţi.

Un incendiu de proporţii s-a declanşat ieri, spre prânz, în zona Chartriers, ca urmare a unei explozii deosebit de puternice. Pompierii de la cazărmile din Saint-Ouen au fost imediat mobilizaţi şi au sosit rapid, însă incendiul tot a distrus mai multe ateliere şi garaje. Să nu uităm că zona, destinată construirii unui nou cartier, este acum aproape în totalitate dezafectată, motiv pentru care un incendiu de o asemenea amploare a fost imediat considerat drept unul misterios.

Printre ruinele unuia dintre atelierele distruse de foc, chiar în locul în care a avut loc explozia, anchetatorii au descoperit caroseria unui Porsche Cayenne 4X4 şi două corpuri carbonizate. Au mai fost găsite şi urmele unei mari încărcături de Semtex. Plecând de la fragmentele unor componente electronice depistate la locul faptei, specialiştii consideră că explozia ar fi putut fi comandată de la distanţă cu ajutorul unui telefon mobil.

Ţinând cont de dimensiunile incidentului, recunoaşterea celor două victime se anunţă deosebit de dificilă. Toate elementele converg spre ideea unui asasinat pregătit minuţios, astfel încât să fie făcută imposibilă identificarea. Anchetatorii încearcă în special să determine dacă victimele erau vii sau moarte în momentul exploziei…

Problemă rezolvată.

„Anchetatorii încearcă în special să determine…” Hai, că te-apucă râsul! Hai, nu mă-nnebuni! Dacă e să ajungă gaborii până la obscurii fraţi Yildiz care nu figurează în niciunul dintre fişierele lor, zău că le vărs partea la Orpheopolis.[18]

Se apropie ora. Autostrada de centură, ieşirea pe la poarta Maillot, aleea secundară, paralelă cu principala, în sfârşit, Neuilly-sur-Seine.

Tare frumos mai e pe la burghezii ăştia! Dacă ar fi şi mai puţin bătuţi în cap, chiar ţi-ar veni să faci parte dintre ei. Parchez la doi paşi de liceu. Fetele astea de treisprezece ani poartă haine de cel puţin trei ori mai scumpe decât venitul minim garantat. Din când în când parcă îţi pare rău că Mossbergul nu este recunoscut drept instrument al egalităţii sociale.

Trec apoi de liceu şi fac dreapta. Casa nu este atât de mare ca a vecinilor, parcul e mai modest şi totuşi prin mâinile proprietarului trec anual roade ale jafurilor şi spargerilor cu care ai putea să mai construieşti un bloc-turn în cartierul Défense. Gagiul e neîncrezător, alunecos şi îşi schimbă deseori hotărârile pe neaşteptate. Probabil că a luat deja, printr-un trimis, cei doi saci cu bijuterii din caseta de la Gara de Nord.

Într-un loc se-adună cocaina, într-altul se evaluează calitatea şi abia în al treilea se negociază.

Foarte scump costă şi siguranţa asta a tranzacţiei…

Ora 9:30

Camille arde de nerăbdare să o interogheze. Ce a văzut cu exactitate în pasajul Monier? Arătându-i însă cât este de îngrijorat, nu ar face altceva decât să-i demonstreze că este în pericol, să o sperie şi să adauge durerii şi angoasa.

Oricum, este obligat să se întoarcă la spital.

— Ce-ai vrea? ţipă Anne. Ce să fi văzut? Ce?

În privinţa odihnei, noaptea nu i-a folosit la nimic. E mai sfârşită decât aseară, extrem de nervoasă, sesizezi din ton că e continuu gata să izbucnească în lacrimi, dar se exprimă ceva mai limpede, silabele sunt articulate mai corect.

— Nu ştiu, răspunde Camille, orice-ar fi să fie.

— Ce?

Camille îşi desface braţele.

— Ceva care să ne facă să fim siguri, înţelegi?

Nu, Anne nu înţelege. Însă acceptă să caute şi apleacă puţin fruntea pentru a-l vedea pe Camille din

alt unghi.

Acesta închide ochii şi clatină din cap: haide, linişteşte-te şi ajută-mă.

— Nu i-ai auzit vorbind între ei?

Anne nu se mişcă. Nu e convins că i-a înţeles întrebarea. După care femeia face un gest evaziv, imposibil de interpretat, aşa că poliţistul se apleacă.

— Sârbeşte, cred că era…

Camille sare în sus:

— Cum adică „sârbeşte”? Ştii tu cuvinte sârbeşti?

Chiar e sceptic. Nu a fost niciodată în stare să facă diferenţa între limbile vorbite de sloveni, sârbi, bosniaci, croaţi, kosovari, deşi întâlneşte tot mai mulţi prin Paris de când sosesc aici valuri-valuri.

— Nu, nu sunt sigură…

Renunţă, abandonează şi este gata să adoarmă la loc.

— Stai, stai, insistă Camille, e important…

Anne deschide din nou ochii şi articulează cu greutate:

— *Kraj… cred*.

Camille nu-şi poate reveni. Parcă ar descoperi pe neaşteptate că grefiera judecătorului Pereira vorbeşte curent japoneza.

— *Kraj?* Şi-asta e sârbeşte?

Anne aprobă cu un semn, deşi nu pare prea sigură.

— Adică „stop”.

— Anne… Da’ de unde ştii?

Femeia închide ochii cu aerul că e de-a dreptul insuportabil să îi tot repete anumite chestii.

— Am lucrat cu Estul trei ani…

Chiar că e de neiertat. Doar i-a spus-o de o mie de ori. Are cincisprezece ani de experienţă în turismul internaţional. Înainte de a avea în sarcină gestionarea acestora, organiza sejururi aproape în toată lumea. Mai ales în ţările din Est, cu excepţia Rusiei. Din Polonia până în Albania.

— Toţi vorbeau sârbeşte?

Anne se mulţumeşte să-i facă semn că nu, însă pentru Camille mereu trebuie să tot explici.

— Nu am auzit decât o voce… La toaletă. Celălalt, nu ştiu…

Articulează greu, dar se înţelege bine.

— Nu sunt sigură, Camille…

Pentru poliţist însă configuraţia evenimentului se confirmă: cel care urla, cel care executa jaful propriu-zis şi îşi împingea complicele, acesta era sârb. Cel însărcinat cu supravegherea era Vincent Hafner. Acelaşi care o burduşise pe Anne, care sunase la spital, care urcase până în camera ei şi, fără îndoială, care intrase în apartament. Şi care nu avea accent.

Declaraţia centralistei era limpede.

Vincent Hafner.

Pentru a ajunge la tomograf, Anne solicită cârje. Pentru a înţelege însă ce doreşte, trebuie puţin timp. Camille traduce. Vrea să meargă pe propriile picioare. Infirmiera ridică privirea în tavan şi se pregăteşte să o ia pe sus fără prea multe menajamente, numai că pacienta urlă, se eliberează cu forţa şi se aşază pe pat cu braţele încrucişate. Dacă e nu, e nu!

De data asta, fără îndoială, toată lumea o înţelege. Apare şi infirmiera de etaj, Florence, cu buzele ei groase ca de peşte, sigură pe ea, haideţi, doamnă Forestier, nu e corect, veţi fi transportată până la computerul tomograf, un etaj mai jos, o să meargă foarte repede, după care pleacă fără a mai aştepta răspunsul, ca o demonstraţie a faptului că are de lucru până peste cap, doar n-o să se apuce o pacientă să o frece la cap cu puştisme de-astea… Atâta doar că, înainte de a apuca să iasă pe uşă, aude vocea lui Anne, uimitor de clară, silabele nu sunt ele decât nişte aproximări, dar sensul nu scapă nimănui: nici nu se pune problema, ori merg pe jos, ori rămân aici.

Infirmiera se întoarce, Camille încearcă să pledeze cauza lui Anne, infirmiera îl săgetează cu privirea: în primul rând, ăsta de aici, cine mai e şi el? Bărbatul dă înapoi, lipindu-se cu spatele de perete. După părerea lui, infirmiera tocmai a ratat ultima ei şansă de a găsi o cale de ieşire simplă şi paşnică. După cum se va vedea.

Etajul începe să vibreze, pe la uşi se ivesc capete, infirmierele încearcă să restabilească ordinea, poftiţi înapoi în saloane, nu e nimic de văzut, prin forţa

împrejurărilor îşi face apariţia şi rezidentul, indianul cu numele de optzeci de litere, e aici de seara până dimineaţa, trebuie să îşi facă serviciul la fel de lung ca patronimul, fiind plătit cât o femeie de serviciu, lucru absolut normal din moment ce este indian. Se apropie de Anne. O ascultă cu atenţie în timp ce se apleacă spre ea, privindu-i cercetător vânătăile, acum pacienta, în starea în care se află, e destul de urâţică, dar asta e nimic faţă de ce o aşteaptă peste câteva zile, evoluţia hematoamelor de felul acesta este de-a dreptul îngrozitoare. Încearcă să o calmeze, cu voce blândă. O ascultă cu stetoscopul, nimeni nu pricepe unde vrea să ajungă, scanerul nu stă după toanele pacienţilor, ora stabilită e ora stabilită şi gata cu discuţiile. Pe când rezidentul, din contră…

Infirmiera îşi pierde răbdarea, infirmierii îşi rod zăbala, rezidentul îşi încheie auscultaţia, îi zâmbeşte lui Anne şi cere cârjele. Ceilalţi au sentimentul că sunt trădaţi.

Camille se uită la Anne, prăbuşită parcă peste cârje şi ţinută de sub umeri de doi infirmieri. Înaintează încet, dar înaintează. Pe propriile picioare.

Ora 10:00

— Asta nu este o anexă a comisariatului, da?…

Un birou de o indescriptibilă lipsă de ordine. Omul este chirurg şi nu poţi decât să nădăjduieşti că lucrurile îi sunt mai bine puse la punct în creier.

Dainville Hubert, şeful serviciului traumatologie. Paşii li se încrucişaseră ieri, pe scara de serviciu, pe când Camille fugea după fantoma lui. Din fugă, păruse un bărbat fără vârstă. Astăzi, în schimb, are cincizeci de ani. Pe puţin. Părul alb, ondulat de la natură, se simte că este motivul lui de mândrie, emblema irezistibilă a virilităţii îmbătrâninde, nu mai este păr, pur şi simplu, ci o adevărată concepţie despre lume şi viaţă. Mâinile sunt îngrijite. Este genul de bărbat care poartă cămăşi albastre cu guler alb şi batistă la buzunarul hainei de la costum. Un bătrân frumos. Pesemne că s-a culcat cu jumătate din personal şi atribuie propriului farmec succese ce nu ţin

decât de statistică. Bluza îi este întotdeauna impecabil călcată şi nu mai pare zdrobit de oboseală ca ziua trecută, pe scări. Ba, din contră, aerul îi este autoritar. De altfel, i se adresează lui Camille în timp ce face altceva, ca şi cum problema ar fi deja pusă la punct şi nu ar mai avea vreme de pierdut.

— Nici eu, zice poliţistul.

— Poftiţi?

Doctorul Dainville ridică încruntat fruntea. Se simte rănit de fiecare dată când nu pricepe ceva. Nu este obişnuit cu astfel de situaţii. Se opreşte din răsfoit documentele de pe birou.

— Spun că nici eu nu am vreme de pierdut, repetă Camille. Văd că sunteţi foarte ocupat şi se întâmplă că şi eu am treabă până peste cap. După cum dumneavoastră aveţi responsabilităţile dumneavoastră, aşa le am şi eu pe ale mele.

Dainville se strâmbă. Argumentul nu îl prea convinge, aşa că se întoarce la chestiunile administrative. Şi, cum poliţistul cel scund tot nu a plecat din uşă, nu a priceput că întrevederea s-a încheiat, adaugă într-un târziu, privindu-l în ochi:

— Pacienta are nevoie de odihnă. A suferit un traumatism extrem de violent. Starea ei de acum tine de miracol, fiindcă ar fi putut fi în comă. Poate chiar moartă.

— Însă ar fi putut fi şi la ea acasă. Ori la serviciu. Ca să nu mai zic că şi-ar fi putut termina cumpărăturile. Problema este că a dat peste un individ care nici el nu avea timp de pierdut. Unul ca dumneavoastră. Care considera că motivaţia lui este deasupra motivaţiilor celorlalţi.

Dainville se uită din nou în ochii lui Verhoeven. Cu soiul ăsta de bărbaţi ajungi pe loc la rivalitate. Ce să-ţi spun: coamă albă cocoţată pe pinteni de cocoş!… Penibil. Dar pus pe bătaie. Îl măsoară pe Camille din cap până-n picioare.

— Ştiu că poliţia îşi închipuie că este peste tot acasă la ea, numai că saloanele noastre nu sunt săli de interogatoriu, domnule comisar-şef. Aici este spital, nu câmp de manevre militare. Goniţi pe culoare de parcă n-aţi mai avea splină, înnebuniţi personalul…

— Vă închipuiţi cumva că alerg pe culoare doar pentru a mă antrena?

Dainville se face că nu aude.

— Dacă pacienta reprezintă un pericol, pentru ea sau pentru instituţia noastră, atunci va trebui să o transferaţi într-un loc mai sigur. Dacă nu, vă rog să ne lăsaţi în pace, să ne putem face treaba.

— Câte locuri aveţi la morgă?

Surprins, Dainville face un semn scurt din cap: iar comportamentul ăsta de cocoş printre găinile lui!

— Vă întreb, precizează Camille, întrucât, atâta vreme cât femeia nu poate fi interogată, judecătorul nu are cum ordona transferul. Cum dumneavoastră nu operaţi fără a fi convins de necesitate, la fel se întâmplă şi la noi. Problemele noastre seamănă mult cu ale dumneavoastră. Cu cât intervenim mai târziu, cu atât daunele sunt mai mari.

— Domnule comisar-şef, nu înţeleg nimic din metaforele dumneavoastră.

— Să fiu mai limpede: există posibilitatea să fie urmărită de un criminal. Dacă mă împiedicaţi să îmi fac treaba, iar individul va sosi şi se va lăsa cu un adevărat masacru în spital, veţi avea o problemă dublă: pe de o parte, nu va mai fi suficient spaţiu la morgă şi, pe de alta, cum pacienta este în stare să răspundă la întrebări, veţi fi inculpat pentru obstrucţionarea activităţii poliţiei.

Ciudat Dainville ăsta: funcţionează după modelul întrerupătorului – ori trece curentul, ori nu trece. Între cele două momente, nimic. Şi uite că, dintr-odată, începe să treacă electricitatea. Îl priveşte amuzat pe Camille, cu un zâmbet cu totul sincer, scoţând la iveală dinţii cam prea de tot egali, bine rânduiţi – porţelan de cea mai bună calitate. Doctorului Dainville îi place rezistenţa, o fi el mizantrop, sfidător, necioplit, însă îi plac complicaţiile. Agresiv, războinic chiar, în forul lui interior îi place să fie bătut. Camille a întâlnit tone de astfel de indivizi, din cei care te burduşesc cât încape şi, când eşti la pământ, încep să te îngrijească. Specific feminin. Poate că din motivul acesta s-a şi făcut medic.

Se privesc. Dainville este un bărbat inteligent, sensibil.

— Bine, conchide calm Camille. Cum ducem concret lucrurile până la capăt?

Ora 10:45

— N-o să mă opereze.

Lui Camille îi trebuie câteva secunde pentru a procesa informaţia. Ar vrea să se bucure, însă preferă să rămână prudent.

— Bine, răspunde încurajator.

Radiografiile şi computerul tomograf au confirmat ceea ce rezidentul îi spusese încă de aseară: va avea o intervenţie de chirurgie dentară, însă, în rest, îşi va reveni de la sine. Cu o unică rezervă: fără îndoială vor rămâne nişte mici cicatrici pe buze şi, mai ales, pe obrazul stâng. Cum adică „mici”? Mai multe, deci? Vizibile? Anne s-a privit în oglindă: buzele îi sunt sparte într-un asemenea hal, încât e greu de ştiut ce va rămâne şi ce va dispărea. Cât despre rana de pe obraz, cât este acoperită de punctele de sutură, este imposibil să realizezi ce va urma.

Chestiune de timp, a spus rezidentul.

Faţa lui Anne exprimă limpede faptul că nu este de aceeaşi părere. Pe de altă parte, Camille exact de timp nu dispune. A venit pentru a transmite un mesaj esenţial.

Acum sunt singuri în cameră. Lasă câteva clipe, apoi începe:

— Sper că îi vei putea recunoaşte…

Anne face un gest vag, care poate însemna multe.

— Mi-ai spus că individul care a tras în tine era destul de înalt… Şi mai cum era?

Ridicolă încercarea de a o convinge să vorbească tocmai acum. Cei de la laborator oricum vor lua totul de la zero, ar fi contraproductiv să insiste. Şi totuşi:

— Seducător, zice Anne.

Articulează atentă sunetele. Camille întreabă grăbit:

— Poftim? Cum aşa, „seducător”?

Anne se uită în jur şi, chiar dacă lui Camille nu-i vine să creadă, schiţează un zâmbet. Bun, să-i zicem

zâmbet pentru a nu lungi vorba fiindcă, în realitate, pur şi simplu buzele i-au dezvelit vreo trei dinţi sparţi.

— Seducător… ca tine…

În decursul agoniei lui Armand, Camille avusese de mai multe ori impresia că, până şi la cel mai mic semn de mai bine, cursorul celui mai hotărât optimism era împins la maximum. Acum, şi dacă Anne schiţează o glumă, lui Camille mai-mai că-i vine să alerge la recepţie pentru a-i solicita externarea. O porcărie şi speranţa asta…

Şi-ar dori să îi răspundă pe acelaşi ton, dar l-a luat pe nepregătite. Îngaimă ceva, dar Anne deja a închis ochii. Cel puţin e convins că e lucidă, că înţelege ce i se spune. Dă să continue, însă este întrerupt de mobilul lui Anne, care începe să vibreze pe noptieră. Camille i-l întinde. E Nathan.

— Nu fi îngrijorat, articulează Anne închizând din nou ochii.

Are aerul răbdător al surorii celei mari, cam depăşită de situaţie, dar gata să suporte orice. Camille aude vag vocea fratelui ei, insistentă, înfierbântată.

— Ţi-am explicat totul în mesaj…

Anne face mai multe eforturi decât în faţa lui Camille pentru a vorbi normal. Ţine să se facă înţeleasă, dar, în primul rând, să îşi liniştească fratele, să îl calmeze.

— Nu mai ai ce să mai afli, adaugă aproape veselă. Lasă că nu sunt singură, aşa că nu ai de ce să îţi faci griji.

Ridică ochii spre tavan, în direcţia lui Camille: chiar pare îndurerat Nathan!

— Nu, nici vorbă! Ascultă-mă bine, trebuie să merg să îmi fac radiografia, te sun mai târziu. Da, şi eu…

Închide complet telefonul şi i-l întinde oftând lui Camille care profită de asta fiindcă, oricum, momentele de intimitate nu au cum dura prea mult. Sintetizează deci ceea ce are să îi spună:

— Anne, cum să îţi spun, nu aş avea voie să mă ocup eu de cazul tău, nu ştiu dacă mă înţelegi?…

Înţelege şi îi răspunde cu un „Mâhââî”, clătinând din cap în semn de confirmare.

— Chiar înţelegi?

— Mâhââî… Mâhââî…

Camille oftează, lăsând tot aerul să-i iasă din plămâni, ca pentru a evacua întreaga presiune şi pentru el, şi pentru ea, pentru amândoi.

— Doar c-am fost luat cam repede, îţi dai seama. Şi pe urmă…

O ţine de mână şi îi mângâie vârfurile degetelor. Palma lui este mai mică decât a ei, dar mai bărbătească, plină de vene vizibile. Întotdeauna are Camille mâinile calde. Ca să nu o înfricoşeze, trebuie să aleagă cu grijă ceea ce îi poate spune.

Nu trebuie declarat: banditul care te-a rupt în bătaie se numeşte Vincent Hafner, este deosebit de violent, a încercat să te omoare şi sunt convins că o va mai face.

Mai degrabă: eşti în siguranţă, sunt lângă tine.

De evitat: şefii mei nu cred, dar cu certitudine am dreptate, e dement şi nu se teme de nimic.

Preferabil: o să-l găsim repede şi totul se va termina. Pentru asta, trebuie să ne ajuţi să îl recunoaştem. Dacă poţi.

De lăsat deoparte: un agent la uşă pentru ziua de azi este absolut inutil întrucât, ţi-o jur, atâta timp cât individul va fi liber, tu vei fi în pericol. Nimic nu îl va opri.

Nu e cazul să menţioneze: intrarea indivizilor, prin efracţie, în apartamentul ei, furtul documentelor, modul în care s-au organizat pentru a-i da de urmă. Nici mijloacele de care dispune Camille pentru a li se opune, nule aproape. În mare parte, nu din vina lui.

De comunicat: totul va merge bine, nu-ţi face griji.

— Ştiu…

— Anne, mă vei ajuta, da? Mă vei ajuta?

Femeia confirmă din cap.

— Şi nu vei spune nimănui că ne cunoaştem, de acord?

— Da.

Totuşi, în privirea ei observă o sclipire circumspectă. Un nor rău pluteşte pe deasupra lor.

— Ce e cu agentul de afară?

Îl zărise pe coridor, la intrarea lui Camille care ridică mirat din sprâncene. De obicei, ori minte cu un tupeu nemaipomenit, ori o face cu stângăcia unui puşti

de opt ani. Genul de bărbat care trece de la minunat la tot ce poate fi mai rău fără faze intermediare.

— Păi…

E de ajuns uneori o singură silabă şi, pentru cineva ca Anne, nici măcar respectiva silabă nu mai este necesară. Înţelege imediat din ochii lui Camille, dintr-o milisecundă de ezitare a lui.

— Te gândeşti că va veni aici?

Şi, fără a-i lăsa timp să reacţioneze:

— Ce îmi ascunzi?

Camille mai pierde o secundă, aşa că, în clipa în care dă să îi răspundă nu, Anne înţelege că despre da este vorba. Îl priveşte ţintă. El se simte inutil şi sesizează singurătăţile lor, fiecare rămas cu a sa într-un moment în care ar trebui să se sprijine reciproc. Anne clatină din cap de parcă s-ar întreba: ce-o să se aleagă de mine?…

— Deci, a venit aici… constată ea.

— Cinstit vorbind, nu ştiu.

Nu aşa răspunde un bărbat care, cinstit vorbind, nu ştie nimic. Pe Anne o apucă tremuratul. Umerii, mai întâi, pe urmă braţele, păleşte, se uită la uşă, la decorul camerei, de parcă tocmai ce ar fi fost anunţată că locul acesta este cel din urmă pe care îl poate cunoaşte, de parcă i s-ar fi arătat patul morţii. Mai stângaci decât oricând, Camille sporeşte confuzia:

— Eşti în siguranţă.

Sună ca o insultă, aşa că femeia întoarce capul spre fereastră şi începe să plângă.

Cel mai urgent lucru acum este ca Anne să se odihnească, să îşi refacă forţele. Întreaga energie a lui Camille este canalizată către acest scop. Dacă ea nu va recunoaşte pe nimeni în fotografii, ancheta va aluneca pe un drum care duce direct în prăpastie. Dacă însă îi va oferi măcar capătul unui fir, Camille se simte suficient de puternic pentru a desfăşura întregul ghem.

Pentru ca totul să se termine odată. Cât mai repede.

Resimte vagi ameţeli, de parcă ar fi băut ceva, pielea îi sfârâie, lumea reală pluteşte cumva în jurul lui.

În ce a intrat, oare?

Şi cum se va sfârşi povestea asta?

Ora 12:00

Tehnicianul de la Identificări are un nume polonez pe care unii îl pronunţă Krystkowiak, alţii Krystofnak, doar Camille o face corect: Krysztofiak… Un tip cu perciuni lungi, genul de rocker nostalgic. Materialele de specialitate şi le duce într-o valijoară cu colţurile de aluminiu.

Doctorul Dainville le-a acordat o oră, gândindu-se că se va ajunge la două. Camille ştie că despre patru ceasuri va fi vorba. Tehnicianul, care are la activ vreo mie de şedinţe de acest fel, ştie, la rândul lui, că se poate ajunge şi la şase. Ba chiar la două zile.

Dispune de un fişier cu sute de portrete, dar trebuie să opereze o triere severă. Scopul nu este de a prezenta prea multe imagini, întrucât de la un moment încolo toate capetele încep să semene între ele şi încercarea devine inutilă. A amestecat printre fotografii pe cele ale lui Vincent Hafner şi ale celor trei indivizi despre care se ştie că i-au fost complici. Rămâne de văzut ce se va întâmpla. A adăugat tot ceea ce au în materie de sârbi sau pe aproape. Se apleacă spre Anne:

— Bună ziua, doamnă…

O voce plăcută. Foarte blândă. Gesturi lente, precise, liniştitoare. Anne, cu faţa tumefiată de sus până jos, s-a ridicat aşezându-i-se mai multe perne sub şolduri. A reuşit să doarmă o oră. Pentru a arăta că îşi va da tot interesul, schiţează un soi de surâs, fără a ridica buzele, din cauza dinţilor sparţi. Deschizându-şi valiza pentru a instala materialul, tehnicianul spune frazele obişnuite, perfect verificate pentru astfel de situaţii de multă vreme:

— Uneori este posibil să meargă extrem de repede, dacă avem noroc!

Zâmbeşte larg, pentru a o încuraja. Ca de fiecare dată încearcă să dea o notă de simplitate situaţiei, fiindcă, în clipa în care arată imaginile unei persoane, aceasta fie nu mai este în stare să recunoască portretul întrucât a asistat la o scenă neaşteptată şi violentă, fie

a fost violată, fie cineva a omorât pe altcineva sub ochii ei, genul acesta de evenimente care fac ca atmosfera să fie mult prea rar una relaxată.

— Alteori, însă, continuă serios, rezervat, ne trebuie mai mult timp. Aşa că, în momentul în care aţi obosit, vă rog să îmi spuneţi. De acord? Nu ne grăbim…

Anne aprobă din cap. Privirea înceţoşată se îndreaptă spre Camille: da, a priceput. Face şi un semn în acest sens. Tehnicianul intervine:

— OK, vă voi explica în ce fel vom proceda.

Ora 12:15

La prima vedere, deşi numai de aşa ceva nu îi arde, pe Camille îl duce gândul la un banc sau la o provocare din partea chestorului-şef adjunct Michard, dar nu, totul este cât se poate de serios. Agentul care i-a fost trimis este cel cu care s-a întâlnit ieri în pasajul Monier, bărbatul înalt, uscat, cu cearcăne mari, vineţii sub ochi, care îi dau aerul ăsta de parcă abia ar fi ieşit din mormânt. Dacă ar fi superstiţios, Camille ar vedea în asta o premoniţie înfiorătoare. Şi chiar e superstiţios, gata să facă trei paşi înapoi dacă-i taie calea vreo pisică, speriat de semnele rele. Prin urmare, văzând la uşa lui Anne un caraliu cu cap de mort, îi vine greu să îşi păstreze calmul. Agentul schiţează un salut cu arătătorul la tâmplă, însă comisarul îl întrerupe:

— Verhoeven sunt, spune, întinzându-i mâna.

— Bună ziua, domnule comisar-şef… răspunde totuşi cel din faţa lui, întinzându-i, la rândul său, o mână scheletică, rece.

Are un metru optzeci şi trei, îl măsoară din ochi Camille.

Şi bine organizat. Deja a tras până în culoar cel mai bun scaun din sala de aşteptare. Alături, sprijinit de perete, a aşezat un mic sac marinăresc de culoare albastră. Pesemne că nevastă-sa i-a pregătit sendvişuri, termosul, dar, peste toate, Camille adulmecă mirosul de ţigară. Fix la opt, diseară, îl va trimite urgent la plimbare, întrucât la prima ţigară, de la postul lui de observaţie, ucigaşul îi va nota

drumurile, va calcula minuţios micul ritual, la a doua ţigară va verifica minutele necesare fumatului, iar la a treia va aştepta să iasă şi, imediat ce sticletele va fi la distanţa maximă, nu va mai avea decât de urcat în camera lui Anne pe care o va face strecurătoare cu puşca lui cu aer comprimat. I l-or fi trimis pe cel mai înalt, dar, nu ar fi imposibil, şi pe cel mai cretin. Deocamdată, nu e grav. Lui Camille îi vine greu să creadă că asasinul se va întoarce atât de repede şi încă în plină zi. Schimbul de noapte va fi punctul nevralgic. Vom mai vedea. Cu toate acestea, Camille insistă:

— Nu mişti de aici, e clar?

— Nicio problemă, domnule comisar-şef! răspunde entuziast agentul.

Răspunsurile de felul ăsta chiar că te sperie…

Ora 12:45

La celălalt capăt al coridorului există o mică sală de aşteptare în care nu intră nimeni niciodată fiindcă este foarte prost amplasată, chiar stai şi te întrebi ce-o fi căutând acolo, s-a dorit transformarea ei în birou, numai că este interzis, i-a explicat Florence, infirmiera care pare a nu-şi dori altceva decât să strângă-n braţe viaţa şi s-o sărute cu pasiune. După toate aparenţele, există norme precise, conform cărora încăperea trebuie păstrată pentru respectiva destinaţie, chiar dacă se dovedeşte inutil. Acesta este regulamentul. European. De la o vreme, personalul a început să depoziteze aici diferite cutii cu medicamente sau instrumentar, fiindcă tot sunt într-o criză teribilă de spaţiu. Când apare comisia de control, toate marafeturile sunt încărcate în căruţuri şi trimise la subsol, pentru a fi urcate la loc, ulterior, comisia este, în consecinţă, foarte mulţumită şi pune ştampila acolo unde trebuie.

Camille dă la o parte două rânduri de cutii cu pansamente şi trage două scaune. Apoi face analiza situaţiei pe un colţ de masă, împreună cu Louis (care poartă un costum Cifonelli negru-antracit, cămaşă albă Swann & Oscar, pantofi Massaro, totul turnat –

Louis fiind unicul poliţist de la Brigada Criminală îmbrăcat zilnic în contravaloarea salariului său anual). Louis îl pune pe Verhoeven la curent cu starea cazurilor în curs: turista nemţoaică într-adevăr s-a sinucis, automobilistul înarmat cu un cuţit a fost identificat, a fugit, dar va fi prins în două-trei zile, criminalul de şaptezeci şi unu de ani a mărturisit mobilul: gelozia. Camille le trece rapid în revistă şi se întoarce la ceea ce îl preocupă.

— Dacă doamna Forestier confirmă că este vorba despre Hafner… începe Louis.

— Chiar dacă nu îl recunoaşte, îl întrerupe Camille, tot nu înseamnă că nu despre el este vorba.

Louis oftează discret. Nervozitatea aceasta nu este ceva obişnuit pentru şeful lui. Clar ceva scârţâie. Nu îi va fi simplu să îi explice că a înţeles despre ce este vorba.

— Sigur că da, admite Louis, chiar dacă nu îl recunoaşte, poate fi totuşi Hafner. Doar că a dispărut cu totul din peisaj. Am vorbit şi cu colegii care s-au ocupat de jaful din ianuarie şi, aşa, în paranteză fie zis, chiar se întreabă de ce nu au primit ei şi cazul de acum…

Camille măturǎ, cu un gest, aerul din faţa lui: nu ne freacă pe noi grija…

— Din ianuarie, nimeni nu ştie pe unde mai umblă, unele zvonuri spun ceva despre plecarea în străinătate, altele despre Coasta de Azur. Cu un mort în cârcă, mai ales la final de carieră, înţelegi de ce s-a dat la fund, de nici măcar apropiaţii nu par să ştie…

— „Nu par”…

— Da, ştiu, şi eu mi-am zis acelaşi lucru, cineva tot trebuie să fie la curent, doar nu dispari aşa, pur şi simplu, de pe o zi pe alta. De mirare este această întoarcere inopinată. Te-ai fi aşteptat, mai degrabă, să rămână ascuns.

— Ceilalţi fugari au fost reperaţi?

Chestiunea informaţiilor rămâne integral deschisă. Răufăcători care să atace magazine şi să-şi facă plinul găseşti în fiecare zi, însă adevăraţii profesionişti nu trec la acţiune decât atunci când ajung la un anumit grad de siguranţă, fie el şi relativ, când prada

presupusă merită riscul, în caz de apariţie a unor probleme. În consecinţă, poliţia este interesată, în primul rând, de sursele de informaţie, în general de acolo se porneşte. În cazul pasajului Monier, angajatul sosit cu întârziere fusese scos din cauză. Bine, asta se înţelege de la sine.

— O vom întreba şi pe doamna Forestier ce căuta în pasajul Monier, spune Camille.

Întrebarea urmează să fie adresată de formă fiindcă, în fond, nici nu prea ar presupune un răspuns. O va adresa fiindcă aşa trebuie, fiindcă, în condiţii normale, aşa ar face, asta-i tot. Nu a înţeles niciodată nimic din programul lui Anne, câte zile este în Paris, câte nu este, degeaba se străduieşte să îi ţină minte sistemul de deplasări, de întâlniri, se mulţumeşte doar să ştie dacă e acasă diseară sau mâine, deja ziua de poimâine fiind o mare necunoscută.

Or, Louis Mariani este un poliţist foarte bun, ordonat, inteligent, mai cultivat decât ar fi nevoie, intuitiv şi… şi…? Şi suspicios. Bravo! O calitate esenţială pentru un poliţist.

De pildă, atunci când chestorul-şef adjunct Michard se îndoieşte că Hafner ar fi intrat în camera de spital a lui Anne, cu o puşcă la el, nu este decât dubitativă, însă când îl întreabă pe Camille ce tot face şi îi solicită raportul zilnic, este suspicioasă. Sau, atunci când Camille se întreabă dacă Anne nu a mai văzut şi altceva în afara feţelor tâlharilor, tot suspicios este.

Atunci când Louis anchetează o femeie prinsă la mijloc, într-un jaf cu mână armată, firește că se întreabă de ce s-o fi găsit ea exact în acel moment, în locul respectiv, într-o zi a săptămânii în care, în mod normal, ar fi trebuit să fie la muncă. Şi încă tocmai la ora la care magazinele abia deschid. Adică atunci când aproape că nu există trecători şi nici alţi clienţi în afara ei. Ar fi putut-o întreba asta direct, însă, în mod inexplicabil, de fiecare dată şeful este cel care o interoghează pe femeia asta, de parcă ar fi domeniul lui rezervat.

Prin urmare, Louis nu a interogat-o, ci a luat-o altfel.

Camille a expus problema, formalitatea este, aşadar, îndeplinită, şi se pregăteşte să treacă la punctul următor, când este întrerupt de un gest al lui Louis care lasă braţul în jos şi caută liniştit prin geantă, de unde scoate un document. De la o vreme, pentru a citi îşi pune ochelarii. Deşi, se gândeşte Camille, miopia apare mai târziu… Câţi ani să aibă Louis? Îl consideră, într-un fel, copilul lui, aşa că nu reuşeşte să îi ţină minte vârsta şi îl întreabă, în consecinţă, de cel puţin trei ori pe an.

Documentul este o fotocopie cu antetul magazinului de bijuterii Desfossés. Camille şi-a pus şi el ochelarii. Citeşte: „Anne Forestier”. Este facsimilul unui bon de comandă pentru un „ceas de lux” de opt sute de euro.

— Doamna Forestier venea să ridice o comandă făcută cu zece zile mai înainte.

Firma solicitase respectivul interval pentru a putea executa inscripţionarea. Textul este indicat pe bonul de comandă cu litere mari, întrucât nu poţi face greşeli când este vorba despre un cadou de un asemenea preţ, închipuiţi-vă numai ce faţă ar face clienta dacă ar da de o greşeală de ortografiere a numelui… A fost rugată să scrie personal numele, cu propria mână, pentru a evita posibilele discuţii în caz de apariţie a unor neplăceri. Astfel că pe act apare scrisul cu litere mari al lui Anne.

Numele gravat pe spatele ceasului este: „Camille”.

Tăcere.

Îşi scot amândoi ochelarii. Sincronizarea gesturilor accentuează jena. Fără a ridica ochii din pământ, Camille împinge copia înapoi, spre adjunctul lui.

— Este… o prietenă.

Louis aprobă din cap: o prietenă, de acord.

— Apropiată.

Apropiată. De acord. Louis pricepe că este într-o mare întârziere, că a ratat ceva episoade din viaţa lui Verhoeven. Şi acoperă cu maximă viteză handicapul.

Evident, nu a trecut până acum de Irène, aşadar, are o întârziere de patru ani. Cu fosta soţie a comisarului se cunoştea foarte bine, ţineau unul la celălalt, ea îi zicea „micul meu Loulou” şi îl făcea să roşească până în vârful urechilor când îl întreba cum mai stătea cu

viaţa sexuală. După moartea ei s-a dus cu regularitate la clinică până când Camille i-a comunicat că preferă să fie lăsat singur. După care s-au văzut din ce în ce mai rar. Luni de zile mai târziu, graţie unei complicate manipulări puse la punct de către chestorul-şef Le Guen, Camille s-a întors la brigadă[19] constrâns, forţat, repartizându-i-se cazurile „dure": crime, răpiri, sechestrări, asasinate… Iar el l-a chemat, la rândul lui, pe Louis pentru a reface echipa. De la internarea în clinică şi până în prezent, Louis nu a mai aflat ce a făcut Camille cu viaţa personală. Or, în viaţa unui bărbat atât de ordonat precum Verhoeven, o femeie care ar da buzna s-ar vedea printr-o sumedenie de semne, prin mici modificări comportamentale şi de organizare a timpului, chestiuni la care, în general, Louis se dovedeşte extrem de sensibil. Cert este că, până în clipa de faţă, nimic nu a văzut, nimic nu a sesizat. Până astăzi ar fi jurat că prezenţa vreunei femei în viaţa lui Verhoeven nu ar fi putut fi decât cu totul întâmplătoare, întrucât o relaţie de iubire aprinsă pentru un văduv depresiv ar fi fost ceva cu totul spectaculos. Totuşi, exaltarea de acum, înfierbântarea asta reprezintă un fapt contradictoriu pe care Louis nu reuşeşte să îl descifreze.

Louis se uită la ochelarii lăsaţi pe masă, de parcă s-ar aştepta din partea lor să îi permită să vadă mai bine situaţia: prin urmare, Camille are o „prietenă apropiată". Pe care o cheamă Anne Forestier. Camille îşi drege glasul.

— Louis, nu îţi pot cere să te bagi în chestia asta. Oricum, sunt eu băgat până-n gât. Nu este nevoie să mi se atragă atenţia că acţionez contrar regulamentelor, mă priveşte doar pe mine. Nu ai de ce să împarţi cu mine riscul, precizează privindu-l ţintă. Nu îţi cer nimic altceva decât puţin timp, Louis.

Tăcere.

— Trebuie să rezolv cât mai rapid cazul. Înainte să se prindă Michard că am minţit-o, pentru a ţine ancheta asta în care este amestecată o persoană ce îmi este foarte apropiată. Dacă arestăm urgent indivizii ăia, totul devine trecut. Cel puţin aşa, mai pot drege lucrurile, în caz contrar, dacă treaba se târâie, se va

lăsa cu un scandal monstru în care nu văd de ce ai intra şi tu, după mine.

Louis pare cu mintea în altă parte, gânditor, uitându-se de jur împrejur, de parcă ar aştepta să apară un chelner care să ia comanda. Până la urmă zâmbeşte trist şi arată spre fotocopie:

— Chestia asta nu ne va ajuta prea mult.

Are tonul unui om care s-a aşteptat la o mare descoperire, iar acum este profund dezamăgit.

— Nu vi se pare? Camille este un prenume foarte răspândit. La drept vorbind, nici nu ştii dacă este bărbat sau femeie…

Şi, cum Camille nu spune nimic:

— Ce facem cu hârtia asta?

Îşi aranjează nodul la cravată.

Apoi, cu mâna stângă, şuviţa rebelă.

Se ridică, lăsând documentul pe masă. Camille îl ia, îl face ghem şi îl bagă în buzunar.

Ora 13:15

Specialistul de la identificări tocmai îşi strânsese lucrurile şi plecase zicând:

— Mulţumesc, cred că am făcut o treabă bună.

Cuvintele acestea le spune în mod obişnuit, indiferent de rezultat.

Deşi ameţeşte în repetate rânduri, Anne se ridică şi se duce la baie. Nu rezistă nevoii de a se vedea şi de a evalua întinderea dezastrului. În afara pansamentelor care îi înfăşoară capul, nu se mai vede decât părul scurt şi murdar, ras în două locuri pentru a permite operarea punctelor de sutură. Parcă ar avea capul găurit. Mai are puncte de sutură şi sub mandibulă. Astfel faţa pare încă şi mai voluminoasă, aşa stau lucrurile în primele zile, toţi au repetat-o, se umflă, da, ştiu, mi-aţi mai zis-o, dă-o-n mă-sa, nimeni însă nu a descris în detaliu efectele reale. Uite că se umflă ca un burduf, se congestionează, parc-ar fi mutră de alcoolic. Chipul unei femei bătute vorbeşte despre decădere, iar Anne resimte un puternic sentiment al nedreptăţirii.

Îşi atinge obrajii cu vârfurile degetelor, provocându-şi o durere surdă, greu de explicat a ce aduce, o senzaţie difuză, perfidă, care îţi vine să crezi că s-a instalat în tine pentru vecie.

Şi dinţii, Doamne-Dumnezeule, efectul e impresionant, nu ştie de ce, dar e de parcă i s-ar fi tăiat un sân, se simte atinsă în dreptul la integritate. Nu mai e aceeaşi, nu mai e întreagă, i se vor pune dinţi falşi, nu-şi va reveni nicicând din încercarea asta.

Şi uite-acum: tocmai a procedat la operaţiunea de recunoaştere, pe dinaintea ochilor defilându-i zeci de fotografii. A făcut aşa cum i s-a cerut, a fost ascultătoare, disciplinată şi a întins arătătorul în momentul în care i-a recunoscut portretul.

El.

Cum se vor termina toate acestea?

Camille, de unul singur, nu o poate apăra şi, totuşi, pe cine altcineva poate conta în faţa unui bărbat care îşi doreşte să o ucidă? Care, fără îndoială, ca şi ea, vrea să vadă lucrurile duse la bun sfârşit? Fiecare, în felul lui, încearcă să ajungă la încheiere.

Anne îşi şterge lacrimile şi caută nişte şerveţele. Pentru nas, căci este o probă de foc cu fractura de acolo.

Ora 13:20

Mulţumită propriei mele experienţe, aproape de fiecare dată obţin ceea ce vreau, până la urmă. În clipa de faţă recurg la bateriile grele, fiindcă sunt presat de timp, dar şi fiindcă acesta mi-e temperamentul. Întotdeauna am fost astfel, nerăbdător şi expeditiv.

Am nevoie de bani şi pe cei pe care i-am câştigat cu greu nu vreau să-i pierd. Pentru mine, banii ăştia sunt ca depunerile pentru pensie, dar mult mai siguri.

Nu am de gând să-mi las şifonate perspectivele. Deci, o să-i dau bătaie.

Douăzeci de minute de observaţie atentă, după ce am bătut în lung şi-n lat locul pe jos, în maşină şi iar pe jos. Nu e nimeni. Mai rămân zece minute pentru a scruta împrejurimile cu binoclul. Îmi confirm sosirea

prin SMS, grăbesc pasul, traversez uzina, mă apropii de camion, deschid uşa din spate, urc şi închid imediat după mine.

Vehiculul este garat într-o zonă industrială părăsită, tipul ăsta găseşte întotdeauna asemenea cotloane, habar nu am cum le găseşte, dar cinema ar fi trebuit să facă, nu trafic de arme.

Interiorul camionului este aranjat ca mintea unui informatician. Fiecare obiect este aşezat exact la locul lui.

Tăinuitorul mi-a oferit un mic avans, aproape de maximumul posibil în situaţia dată. Cu o dobândă care ar fi meritat un glonţ între ochi, dar nu am avut de ales, afacerea trebuie lichidată. Până una-alta, mă despart de Mossberg şi aleg o armă cu şase cartuşe, o puşcă cu lunetă M40A3 de calibru 7,62. În toc are echipamentul complet: amortizorul, luneta Schmidt & Bender, două cutii cu muniţie pentru foc precis de la distanţă – şase lovituri în serie. În privinţa pistolului, optez pentru un Walther P99 compact, cu zece focuri, prevăzut cu un amortizor de o sclipitoare eficienţă. Bonus, completez panoplia cu un cuţit de vânătoare Buck Special cu lama de cincisprezece centimetri, care se dovedeşte mereu deosebit de util.

Gagica a putut fi deja martora unei scurte dovezi a calităţilor mele.

Acum vom trece la o treaptă superioară de viteză, fiindcă are evident nevoie de senzaţii tari.

Ora 13:30

Într-adevăr, despre Vincent Hafner este vorba.

— Fata a fost limpede în sensul ăsta.

Krysztofiak, specialistul de la Identificări, li s-a alăturat lui Camille şi lui Louis în încăperea cea mică.

— Are o memorie bună, adaugă satisfăcut.

— Totuşi, prea mult nu a avut timp să se uite la el…, încearcă Louis.

— Probabil că a fost de ajuns, depinde de împrejurări. Unii martori se pot uita la un subiect minute în şir, fără a fi în stare să îl recunoască o oră mai târziu. Alţii abia de-l zăresc un minut, dar

trăsăturile acestuia le rămân întipărite, cine ştie prin ce mecanism.

Camille nu reacţionează. Ai zice că despre el este vorba, fiindcă, dacă îi sare în ochi o figură, în metrou, ţi-o poate reda peste două luni cu o precizie de aproape câteva riduri.

— Uneori, continuă Krysztofiak, amintirile sunt refulate, dar când vine vorba despre un individ care te-a rupt în bătaie, ba a mai şi tras în tine de la mică distanţă, pe geamul maşinii, ai tendinţa de a ţi-l aminti destul de bine…

Nimeni nu poate discerne limpede dacă în cuvintele tehnicianului este şi ceva umor.

— Am luat-o pe paliere de vârstă, pe tipuri de fizic etc., dar nu a avut nicio umbră de îndoială: el este, Hafner.

Prezintă pe ecranul laptopului imaginea unui bărbat de vreo şaizeci de ani, înalt, fotografiat în picioare, în cursul unei arestări. Trebuie să aibă cam un metru optzeci, calculează Camille mental.

— Optzeci şi unu, precizează Louis consultând fişa de semnalmente, întrucât cunoaşte prea bine tăcerile şefului.

Camille suprapune bărbatul a cărui imagine o are sub ochi cu infractorul din pasajul Monier, cu cagulă, înarmat, care duce puşca la umăr şi trage, care, mai înainte, a lovit-o cu patul în cap, în burtă… înghite un nod.

Portretul arată un bărbat lat în umeri, cu figură colţuroasă, cu părul cărunt, cu sprâncenele albe şi subţiri care îi accentuează privirea directă, fără ocolişuri. Un bătrân din vechea gardă. Un sălbatic. Pe Camille fotografia pare a-l hipnotiza. Louis îi priveşte mâinile care tremură.

— Şi ceilalţi? întreabă Louis, mereu gata să îl pună în încurcătură.

Krysztofiak afişează pe ecran o mutră de chefliu, imagine luată din faţă, din profil, sprâncene groase, privire întunecată.

— Doamna Forestier a ezitat o clipă. E de înţeles, pentru noi sunt destul de asemănători, te mai şi pierzi. A lăsat să treacă mai multe fotografii, a revenit la

aceasta, a ţinut să mai vadă şi altele, dar s-a întors iarăşi. Poate fi considerată de o înaltă probabilitate. Individul se numeşte Dušan Ravic. E sârb.

Camille ridică fruntea. Simte că sunt pe aproape. Louis deja a tastat numele pe laptopul lui:

— S-a instalat în Franţa în 1997, explică, răsfoind, în acelaşi timp, şi dosarul de alături. Un individ abil.

Este nevoit să citească cu viteza sunetului şi să realizeze, totodată, şi sinteza.

— Arestat în două rânduri şi eliberat apoi, din lipsă de probe. Nu e de mirare că lucrează cu Hafner. Colcăie de hoţi de duzină, însă profesioniştii sunt rari, iar mediul lor, destul de restrâns.

— Şi ăsta pe unde umblă?

Louis face un gest evaziv. În privinţa aceasta, din ianuarie nu se mai ştie nimic despre el, a dispărut complet, la drept vorbind, cu o crimă în spate şi partea lui din cvadrupla lovitură, are toate motivele să se dea la fund o vreme. Reapariţia bandei este evident surprinzătoare, cu atât mai mult cu cât are aceeaşi configuraţie. Au deja un mort la activ şi tot nu au schimbat meniul… Bizar.

Să ne întoarcem la Anne.

— Care îi este gradul de fiabilitate al depoziţiei? întreabă Louis.

— Ca de obicei, în scădere. Ridicat în privinţa celui dintâi individ, considerabil pentru cel de al doilea şi, dacă ar mai intra şi al treilea în discuţie, am fi în cădere liberă.

Camille nu mai este deloc în apele lui. Louis trage de timp în speranţa că şeful îşi va regăsi sângele-rece, însă imediat după plecarea tehnicianului de la Identificări, realizează că efortul i-a fost inutil.

— Trebuie să dăm de indivizii ăştia, spune comisarul lăsându-şi calm palmele pe masă. Trebuie să dăm de indivizii ăştia imediat.

Gest pasional. Louis aprobă gânditor. Pe unde s-o afla motorul acestei energii, dar şi al acestei orbiri?

Camille priveşte cele două portrete.

— Pe ăsta, spune arătând către Hafner, îl voi căuta în primul rând. El e pericolul. Iau sarcina asupra mea.

Pronunţă cuvintele cu o asemenea hotărâre încât Louis, care îl cunoaşte foarte bine, simte apropiindu-se catastrofa.

— Să vedeţi… încearcă.

— Taci din gură, îl întrerupe Camille. Te ocupi de sârb. Mă duc să mă văd cu judecătorul şi cu Michard, pentru a obţine mandatele. Până vin, ia legătura cu toţi băieţii disponibili. Sună-l din partea mea pe Jourdan şi roagă-l să ne împrumute nişte oameni. Vorbeşte şi cu Hanol, în fine, cu toată lumea, pentru că voi avea nevoie de personal.

În faţa avalanşei de decizii una mai nebuloasă decât alta, Louis îşi trece palma stângă peste şuviţa rebelă. Camille pricepe.

— Fă cum îţi spun, continuă blând. N-ai grijă, o să acopăr…

— Nu îmi fac nicio grijă, pur şi simplu este mai uşor de lucrat atunci când îţi înţelegi bine sarcinile.

— Hai, c-ai înţeles tu totul, Louis. Ce ţi-aş mai putea zice şi tu să nu ştii?

Camille continuă aproape în şoaptă, de trebuie să ciuleşti bine urechile, lăsându-şi palma fierbinte peste a adjunctului:

— Nu am voie să ratez… înţelegi, nu?

Este emoţionat, dar îşi păstrează calmul.

— Trebuie scuturată reţeaua.

Louis aprobă din cap, de acord, nu sunt sigur că am înţeles, dar voi face tot ce îmi cereţi.

— Informatorii, enumeră comisarul, turnătorii, curvele, dar, în primul rând, cei în neregulă.

Se referă la persoanele fără acte de identitate, cunoscute, înregistrate, faţă de care poliţia închide ochii întrucât constituie o sursă fără egal de informaţii de toate felurile. Dai pe goarnă sau pachet în avionul de întors acasă – extrem de fecundă alternativa.

Dacă sârbul şi-a păstrat legăturile cu comunitatea din care provine (cum altfel să facă?), atunci să pună mâna pe el nu este o chestiune de zile, ci de ore. Cu douăzeci şi patru de ore mai înainte a dat o lovitură spectaculoasă… Dacă după cea cu patru ţinte şi o crimă, din ianuarie, nu a părăsit Franţa înseamnă că are motive deosebit de serioase.

Louis îşi trece mâna prin păr.

— Pregăteşti urgent operaţiunea, conchide Camille. Cum mi-au dat mână liberă, cum te-am sunat. Chiar dacă sunt pe drum, pot fi contactat.

Ora 14:00

Camille este în faţa monitorului.

Dosarul „Vincent Hafner”.

Şaizeci de ani. Aproape paisprezece de puşcărie pentru mai toate infracţiunile posibile. În adolescenţă a încercat din toate (spargeri, şantaj cu violenţă, proxenetism), însă adevărata vocaţie şi-a descoperit-o la douăzeci şi cinci de ani, în 1972, în cursul unui jaf cu mână armată, la Puteaux, obiectivul fiind o maşină blindată. Lucrurile au cam scârţâit, s-au trezit cu caraliii peste ei, s-a lăsat cu un rănit şi cu o condamnare la opt ani, din care a executat două treimi şi care s-a soldat cu o lecţie limpede: meseria îi plăcea cu adevărat. Păcatul i-a fost imprudenţa, dar nici că vor mai pune mâna pe el. În realitate, au mai pus de câteva ori, dar nu a încasat decât condamnări minore, doi ani ici, trei colo… Una peste alta, ceea ce s-ar putea numi o preafrumoasă carieră.

Din 1985 nu a mai fost arestat. La maturitate, Hafner a ajuns până pe piscurile artei sale. Fusese suspectat de unsprezece tâlhării, fără a fi fost arestat vreodată sau măcar reţinut, nu au existat dovezi, dosarele şi alibiurile erau beton, martorii din oţel călit. Un adevărat artist.

Hafner e şef de bandă, unul adevărat, iar statele lui de serviciu confirmă că nu stai la glume cu el. Este perfect informat, loviturile şi le pregăteşte cu minuţie, dar, odată trecut la acţiune, ritmul trebuie să fie aşa cum se cere. Victime, răniţi, bătuţi ori rupţi în bătaie, cu sechele uneori extrem de grave, fără morţi, dar cu destui mutilaţi. După trecerea lui Hafner, se lăsa cu dificultăţi de deplasare, cârje, şchiopi, ca să nu mai punem la socoteală sluţirile şi anii de recuperare. Tehnica era simplă: pentru a se face respectat, desfigura primul venit, iar ceilalţi înţelegeau imediat, după care totul mergea ca pe roate.

Ieri, prima venită a fost Anne Forestier.

Lovitura din pasajul Monier se potriveşte cu profilul infractorului. Pe marginea carnetului, Camille schiţează figura lui Hafner din faţă şi din profil, continuând să răsfoiască dosare cu interogatorii ale unor cazuri mai vechi.

Timp de mai mulţi ani, Hafner a avut în grijă o pepinieră restrânsă, de vreo zece băieţi, cărora le-a modelat necesităţile şi calităţile. La un calcul rapid, Camille observă că, dintre aceştia, în medie trei persoane sunt permanent la răcoare, în arest preventiv ori eliberaţi condiţionat. Cel mai adesea, Hafner a ieşit basma curată. Numai că, şi în materie de jafuri, ca în orice altă întreprindere, este dificil să găseşti personal stabil şi calificat. Ba chiar, în acest domeniu, nivelul rebuturilor este superior mediei activităţilor meşteşugăreşti. În câţiva ani, nu mai puţin de şase dintre membrii istorici ai „bandei Hafner" au fost făcuţi arşice. Doi au primit condamnare pe viaţă pentru omor, doi au fost împuşcaţi (gemeni care s-au ţinut ca scaiul unul de celălalt, de la un capăt la altul al vieţii), al cincilea este în scaun cu rotile în urma unui accident de motocicletă, cel din urmă fiind dat dispărut după ce un Cessna a căzut în largul Corsicăi. Serie neagră pentru Hafner. De altfel, luni de-a rândul nu i s-a mai putut imputa nimic. Drept care, toată lumea a ajuns la concluzia logică: Hafner, care a pus deja destul deoparte, a ieşit în sfârşit la pensie. În consecinţă, funcţionarii şi clienţii firmelor de bijuterii pot aprinde o lumânare sfântului care îi patronează.

În context, cvadrupla lovitură din ianuarie a constituit o surpriză, cu atât mai mult cu cât, prin dimensiuni, era excepţională chiar şi pentru Hafner. Jafurile în serie sunt cu totul rare în cazul acestui tip de infractori. E greu de imaginat, chiar şi în cazul loviturilor singulare, necesarul de forţă fizică şi psihică, mai ales când sunt aplicate metode dure, bazate pe risipă musculară, specialitatea lui Hafner. În acelaşi timp, trebuie o organizare impecabilă şi, când plănuieşti să spargi patru magazine în aceeaşi zi, e nevoie ca toate ţintele să fie apte de a fi lovite la orele convenite, ca distanţele dintre ele să poată fi acoperite,

ca… în sfârşit, atâtea condiţii propice sunt necesare, încât nu e de mirare că treaba s-a încheiat rău.

Camille priveşte fotografiile victimelor.

Mai întâi, pe aceea rezultată din a doua spargere din ziua de ianuarie. Chipul tânărului angajat de la magazinul din strada Rennes, după trecerea infractorilor profesionişti. Să tot aibă vreo douăzeci şi cinci de ani şi este desfigurat într-un hal… Pe lângă el, Anne pare o fetiţă mergând la prima comuniune. Băiatul ăsta a stat în comă patru zile.

Apoi victima celei de-a treia lovituri. Un client, dacă vreţi. Aduce, mai degrabă, a mare mutilat din Primul Război Mondial, decât a client al galeriei Louvre des Antiquaires. Dosarul precizează de la bun început: „stare considerată gravă". Privindu-i capul diform (primise mai multe lovituri cu patul puştii peste faţă, un alt punct comun cu Anne), nu poţi fi decât de acord: „starea era gravă".

Ultima victimă, înecată în propriul sânge, în mijlocul magazinului său din strada Sèvres. Într-un fel, mai curată, cu doar două gloanţe în piept.

Încă o secvenţă rară în cariera lui Hafner. Până acum nu se lăsase cu morţi. Sigur, de data aceasta nu a mai fost vorba despre echipa sa istorică, ci a fost nevoit să îşi angajeze personal de pe piaţă. Şi a ales nişte sârbi. Cam neinspirat. Or fi fiind ei curajoşi, însă îşi pierd rapid cumpătul şi devin violenţi.

Camille se uită pe carnet: în centrul paginii, faţa lui Vincent Hafner, inspirată de o fotografie faţă-profil. De jur-împrejur, schiţate în viteză, chipurile victimelor, dintre care cel mai frapant este al lui Anne, refăcut din memorie după felul în care arăta când o văzuse intrând prima oară în camera ei de spital.

Camille rupe foaia, o mototoleşte şi o aruncă la coş. După care notează un singur cuvânt, care sintetizează analiza situaţiei: „Urgenţă".

Întrucât Hafner nu a renunţat la pensie în ianuarie fără un motiv serios, cu atât mai mult cu cât a ajuns să îşi alcătuiască la întâmplare echipa.

Cu excepţia nevoii de bani, îţi vine greu să te gândeşti la altă cauză.

Urgenţă cu atât mai mult cu cât individul nu s-a mulţumit să reintre în circuit, ci, pentru a-şi maximiza profitul, a riscat o lovitură cvadruplă cu rezultat relativ aleatoriu. Urgenţă şi fiindcă după o pradă excepţională ca aceea din ianuarie, care îi adusese partea lui de două sau trei sute de mii de euro, la numai şase luni iată-l revenind. *Hafner revival.* Şi dacă de data aceasta nu i-a ieşit cât preconizase, o să se scoată el, mai există oricum nişte nevinovaţi pe undeva lăsaţi în aşteptare, drept care cel mai prudent lucru este să pună mâna pe el înainte de o nouă lovitură.

Oricine ar putea mirosi că este vorba despre o neregulă. Camille nu ştie limpede pe unde se coace, dar sigur e pe-aici pe undeva. Ceva s-a înţepenit în toată povestea, un eveniment care se întâmplă prin preajmă.

Comisarul este suficient de în temă pentru a fi convins că un om ca Hafner e extrem de greu de băgat la zdup. Şi că, pentru moment, cel mai rapid lucru şi cel mai de folos este să fie găsit Ravic, complicele lui. În speranţa că, mulţumită acestuia, vor apuca un capăt de fir pentru a merge mai departe.

Şi, pentru ca Anne să rămână în viaţă, trebuie să fie firul potrivit.

Ora 14:15

— Chiar vi se pare… pertinent? se arată îngrijorat, la telefon, judecătorul Pereira.

Tonul pare perplex.

— La drept vorbind, asta e razie cu arestare în masă, ce vreţi dumneavoastră să faceţi!

— Nu, domnule judecător, nici vorbă de razie!

Camille mai are puţin şi pare a izbucni în râs. Nu o face, fiindcă judecătorul e prea deştept pentru a cădea atât de simplu în plasă. Dar şi suficient de ocupat pentru a avea încredere în poliţiştii experimentaţi, atunci când aceştia propun soluţii.

— Din contră, domnule judecător, îşi continuă Camille pledoaria, vom arunca năvodul cu ţintă extrem de precisă. Cunoaştem cele trei sau patru

legături cărora Ravic le-ar fi putut cere ajutorul când a fugit, după crima din ianuarie, aşa că nu este vorba decât de a scutura puţin cocotierul, nimic mai mult.

— Ce spune doamna chestor-şef adjunct Michard?

— Este de acord, tranşează Camille problema.

Încă nu i-a spus nimic şefei, dar garantează pentru părerea ei în faţa judecătorului. Este cea mai veche dintre toate metodele administrative: să îi spui unei persoane că cealaltă este de acord şi reciproc. Ca toate tehnicile antice, este teribil de eficientă. Bine utilizată, este aproape imbatabilă.

— Bun… bine, domnule comisar-şef, faceţi cum ştiţi mai bine.

Ora 14:40

Agentul deşirat mai continuă câteva clipe jocul pe telefonul mobil, înainte de a realiza că persoana care tocmai a trecut pe lângă el este cea care i se dăduse în grijă. Se ridică grăbit şi se ia după ea strigând-o „Doamnă!” – i-a uitat numele –, „Doamnă!”, însă femeia nu se întoarce, face doar o oprire scurtă în faţa camerei infirmierelor zicând:

— M-am dus.

Sună simplu, un fel de la revedere, pe mâine. Poliţistul întinde pasul şi ridică vocea.

— Doamnă!

De gardă este infirmiera tânără, cu inel în buză, cea căreia i s-a părut că a văzut o puşcă, deşi, până la urmă, nu, chiar dacă… Se repede fără un cuvânt pe lângă agent, semn că nu are de gând să lase să-i scape lucrurile din mână – şi fermitatea se învaţă la şcoală. Oricum, şase luni într-un spital şi ai învăţat să faci orice pe lumea asta.

Când ajunge lângă Anne, o prinde cu blândeţe de braţ. Aceasta, aşteptându-se să aibă ceva greutăţi, se opreşte şi se întoarce. Pentru infirmieră, situaţia este delicată din cauza atitudinii hotărâte a pacientei, bine înfiptă pe picioarele ei. Pentru Anne, puterea de convingere a infirmierei complică decizia. Îi priveşte inelul din buză şi ţeasta rasă – trăsăturile feţei denotă o anumită bunătate sufletească, ba chiar fragilitate, o

figură banală, însă ochi de animal domestic, genul care te face să ţi se înmoaie genunchii, de care ştie să se folosească. Prin urmare, nici vorbă de opoziţie pe faţă, nici de ceartă, nici de morală, ci, de la bun început, este utilizat un alt registru:

— Dacă doriţi să plecaţi, trebuie să vă scot firele de la suturi.

Anne îşi atinge obrazul.

— Nu, nu la acelea mă refer, pentru acelea este prea devreme. Celelalte.

Întinde mâna spre creştetul lui Anne şi îşi trece degetele cu delicateţe peste întreaga zonă, cu privire de profesionistă, zâmbeşte şi, considerând propunerea acceptată, o împinge cu cealaltă mână către salon. Cocostârcul de caraliu se dă la o parte şi, neştiind dacă să îşi anunţe şefii ori ba, le urmează. Se opresc în faţa camerei infirmierelor, într-o încăpere mică, utilizată pentru tratamentele ambulatorii.

— Luaţi loc…

Infirmiera îşi caută instrumentarul, apoi repetă, insistând cu blândeţe:

— Luaţi loc, vă rog…

Poliţistul rămâne afară, pe culoar, şi întoarce ochii ruşinat, de parcă cele două ar fi intrat la toaletă.

— Ahhh…

Anne a tresărit instantaneu, deşi fata abia de i-a atins cicatricea cu vârfurile degetelor.

— Vă doare? Pare îngrijorată: nu e normal să vă doară dacă apăs aici şi aici, pentru a scoate firele, mai bine aşteptăm să vă vadă medicul, poate că va fi nevoie de încă o radiografie. Nu cumva aveţi febră? Îi atinge fruntea lui Anne. Vă doare capul? Anne realizează că a ajuns acolo unde şi-a dorit infirmiera, aşezată pe scaun, dependentă, gata să se întoarcă în salon. Şi se revoltă:

— Gata şi cu doctorii, şi cu radiografiile. Am întins-o! adaugă ridicându-se.

Agentul pune mâna pe telefonul de serviciu fiindcă, în toate situaţiile, indiferent de ce ar fi fost, îşi suna şeful pentru a cere instrucţiuni. Şi dacă ar ţâşni criminalul de la celălalt capăt al coridorului, înarmat până în dinţi, tot aşa ar face.

— Nu ar fi deloc prudent, răspunde infirmiera gânditoare. Dacă este vreo infecţie…

Anne nu ştie cum să o ia: pericolul este real sau fraza a fost spusă doar pentru a o impresiona?

— Plus că, sare infirmiera de la una la alta, nu au fost încă semnate formele de către persoana care vă va prelua. Aţi spus să vi se aducă actele de acasă? Voi insista să fiţi văzută de medic sau să faceţi cât mai repede radiografia, pentru a vă putea externa cât mai repede cu putinţă.

Tonul este simplu, conciliant, iar propunerea pare a fi cea mai bună soluţie, soluţia rezonabilă. Anne este obosită, aşa că se arată de acord şi se îndreaptă către camera ei cu pas greoi, mai-mai să dea ochii peste cap, oboseşte tare repede, dar altceva are acum în minte, ceva ce îşi reaminteşte şi care nu are legătură nici cu serviciul de radiologie, nici cu persoana care o va scoate din spital. Se opreşte şi se întoarce:

— Dumneavoastră aţi observat bărbatul acela cu puşca?

— Un bărbat am văzut, răspunde fata fără a sta pe gânduri, puşcă, însă, nu.

Aştepta întrebarea, deci răspunsul nu a fost decât o formalitate. Încă de la începutul negocierii a simţit că pacienta urlă de groază pe dinăuntru. Nu să plece vrea, ci să fugă.

— Dacă aş fi văzut vreo puşcă, aş fi spus. Mă gândesc că altfel n-aţi mai fi fost aici, doar nu suntem într-un spital militar.

O fi ea tânără, dar este foarte bine pregătită profesional. Anne nu crede un cuvânt din ce aude.

— Ba nu, îi spune privind-o fix, de parcă ar vrea să îi citească gândurile, doar că nu sunteţi sigură, asta-i tot.

Intră totuşi în camera ei, capul i se învârte, şi-a supraapreciat puterile, iar acum este epuizată şi simte nevoia de a se întinde în pat. Şi de a dormi.

Căzând pe gânduri, infirmiera închide uşa în urma ei. Chiar aşa: ce o fi fost obiectul pe care îl ducea vizitatorul acela sub impermeabil, căci era evident ceva lung şi care îl încurca… Ce ar fi putut să fie?

Ora 14:45

Chestorul-şef adjunct Michard îşi petrece o mare parte a timpului în şedinţe. Camille i-a citit agenda: întâlnirile se ţin lanţ, trece de la una la alta, ideală configuraţie a programului! Comisarul i-a trimis şapte mesaje în mai puţin de o oră: „Important”, „Urgent”, „Prioritar”, „Imperativ”. Cum, în SMS-uri, epuizase, aproape, lexicul pentru situaţii de urgenţă, inducând o presiune maximă, se aşteaptă la un ton agresiv numai că, din contră, şefa se arată deosebit de calmă, de ponderată. Deci este mai rafinată decât te-ai aştepta. La telefon vorbeşte acum în şoaptă, fiind nevoită să iasă pentru câteva minute pe coridor.

— Judecătorul a fost de acord cu razia?

— Da, o asigură Camille. Cu atât mai mult cu cât nu este vorba chiar despre o „razie” în adevăratul sens al…

— Domnule comisar-şef, câte ţinte vizaţi cu exactitate?

— Trei. Dar, ştiţi cum merg lucrurile, o ţintă ne duce la alta şi fierul trebuie bătut cât e cald.

Când Camille recurge la vreun proverb, indiferent la care, e semn că şi-a cam epuizat resursele.

— Aha, „fierul”… meditează chestorul-şef adjunct.

— Am nevoie de nişte oameni.

Mereu aceeaşi poveste: mijloacele materiale. Michard oftează. Ca de obicei, nu dispui de ceea ce ţi se solicită cel mai des.

— Nu pentru cine ştie cât timp, continuă Camille pledoaria, doar pentru vreo trei sau patru ceasuri.

— Pentru trei destinaţii?

— Nu, pentru…

— Ştiu, ştiu, pentru „a bate fierul cât e cald”… Spuneţi-mi, totuşi, domnule comisar-şef, nu vă temeţi de unele efecte perverse ale metodei?

Michard ştie bine melodia: razia face zgomot, vânatul dispare şi apoi, cu cât îl cauţi mai abitir, cu atât şansele de a pune mâna pe el scad.

— De asta-mi şi trebuie mai mulţi oameni.

Conversaţia o poate ţine aşa ceasuri de-a rândul. La drept vorbind, chestorului-şef adjunct i se fâlfâie

complet de razia pe care ţine să o facă Verhoeven. Efortul ei constă numai în a-i rezista suficient pentru a câştiga dreptul de a exclama, ulterior: eu ţi-am zis!…

— Dacă judecătorul este de acord… acceptă, până la urmă. Vedeţi ce zic şi colegii, dac-o fi ceva de văzut.

Meseria de tâlhar seamănă mult cu aceea de actor de cinema: stai, aştepţi şi iar aştepţi, după care faci toată munca de o zi în doar câteva minute.

Aşadar, aştept. Şi, în timpul ăsta, calculez, anticipez, fac apel la propria mea experienţă.

Dacă starea sănătăţii i-a permis, gaborii au pus-o pe fata aia să încerce recunoaşterea feţelor. Dacă nu azi, atunci mâine, nu e decât o problemă de ore, îi vor prezenta fotografiile şi, dacă ea se dovedeşte a fi un bun cetăţean şi o ajută cât de cât memoria, vor porni imediat pe cărările războiului. Pentru ei, cel mai simplu va fi să alerge după Ravic. Eu aşa aş face în locul lor. Fiindcă tehnica asta este cea mai simplă dintre cele sigure, pui capcane pe culoare şi tragi o lovitură de berbec în poartă. Faci tapaj, bagi ameninţări, o tactică veche de când e şi poliţia pe lume.

Din punctul ăsta de vedere, cel mai bun loc de observaţie este la Luka, pe strada Tanger. Punct de întâlnire al comunităţii sârbeşti. Naşi de doi bani care îşi trec vremea jucând cărţi ori la curse şi fumând până nu-i mai vezi din norul de tutun, de-ai zice că sunt nişte apicultori umblând la stupi. Le place să fie bine informaţi. Când se întâmplă ceva cât de cât demn de a fi luat în seamă, unda de şoc atinge bistroul cu viteza telefoniei mobile.

Ora 15:15

Verhoeven a ordonat să se dea drumul la câini. Să fie scoasă toată lumea pe covertă. Parcă e totuşi cam mult.

Sprijinindu-se pe acordul chestorului-şef adjunct, Camille a lărgit sfera la întregul personal disponibil pentru moment şi dă telefoane sub privirea îngrijorată

a lui Louis, cere ajutor prietenilor, i se mai dă un băiat de ici, doi de colo, e cam însăilată treaba, dar până la urmă tot se adună oameni destui, nimeni nu ştie de ce, dar în astfel de situaţii nu se prea pun întrebări, Camille dă autoritar ordine şi, până la urmă, se pun şi girofarurile pe capote, figură absolut amuzantă, se traversează oraşul cu toată viteza, o să scarmene un pic nişte lume, o să dea peste cap ziua unor dealeri, hoţi de buzunare, administratori de hoteluri, proxeneţi, că-n definitiv şi ca să te joci de-a cowboy-ii ai intrat în poliţie, ce mă-sa! Camille îi anunţă pe toţi că este vorba doar de câteva ceasuri. Punem toată gaşca pe butuci şi ne-ntoarcem acasă.

Pe alocuri ar mai fi şi ceva colegi care au cam căzut pe gânduri, întrucât Camille este destul de nervos şi oferă tone de motive, dar cam puţine explicaţii. Ceea ce pregăteşte nu este exact ceea ce înţeleseseră, consideraseră că va fi vorba doar de a ataca trei ţinte în acelaşi timp, nimic altceva, şi, când colo, Camille organizează o operaţiune pe cât de fulgerătoare, pe atât de amplă, vrea încontinuu mai mulţi oameni, nimeni nu reuşeşte să priceapă câţi a găsit până acum, or, lucruri de felul acesta sunt de natură să producă îngrijorare.

— Dacă-l găsim pe cel căutat, le explicase Camille, totul va reintra în ordinea firească, superiorii se vor umfla în pene şi se vor împărţi medalii tuturor şefilor de echipă. Şi, pe urmă, e treabă de maximum două ceasuri zdravene, dacă lucrăm cum se cade, până să apuce şefii să se întrebe cam prin ce cârciumă vă beţi tăria, aţi şi ajuns înapoi la birou.

N-a trebuit mai mult pentru ca prietenii s-o lase baltă cu întrebările şi să-i dea fiecare câţiva oameni, iar acum poliţiştii urcă deja în maşini. Camille este în cea din faţă, cu Louis alături, responsabil cu telefonul.

Din punctul de vedere al discreţiei, operaţiunea Verhoeven nu se va dovedi tocmai un model. Dar exact acesta este scopul.

Peste un ceas nu mai există în întregul Paris un singur răufăcător născut între Zagreb şi Mostar care să nu fie la curent cu febrila căutare a lui Ravic. Sigur este ascuns pe aici pe undeva, aşa că se afumă

culoarele, cotloanele şi tunelurile, se scutură prostituatele de le merg fulgii, se trece prin perie tot ce mişcă prin jur, cu o preferinţă care sare în ochi pentru persoanele fără documente de identitate în ordine.

Tratament de şoc.

Sirenele urlă, girofarurile mătură faţadele, în arondismentul 18 o stradă este blocată la ambele capete, trei bărbaţi o rup la fugă, dar sunt culeşi imediat, Camille, în picioare, lângă o maşină, priveşte spectacolul şi discută la telefon cu o echipă care scotoceşte un hotel suspect din arondismentul 20.

Dacă ar avea timp să mediteze, pe Camille l-ar năpădi nostalgia. Pe vremuri, în astfel de împrejurări – este vorba despre vremurile Marii Echipe, ale „Brigăzii Verhoeven" –, Armand s-ar fi închis la arhivă şi ar fi umplut foi mari de matematică cu sute de nume extrase din cazurile conexe după care, peste două zile, rămâneai la acele două-trei nume care îţi ofereau şansa de a mai face un pas înainte în cadrul investigaţiei. Timp în care, imediat ce Louis nu mai avea ochi şi pentru el, Maleval lua la şuturi tot ce mişca şi la palme gagicile pe care, mai întâi, le lăsa în curul gol şi, când te pregăteai să îi reproşezi conduita, pleda pentru metodele eficiente, prezentându-ţi o mărturie decisivă, care te mai făcea să câştigi trei zile.

Camille însă nu are timp de amintiri, fiind cu totul concentrat la ceea ce are de făcut.

Urcă, sărind mai multe trepte odată, scări ale unor hoteluri jegoase, alături de poliţiştii care dau buzna peste cei care şi-o trag pe acolo, dând jos taţi de familie, cu sexul ascuns în palmă, de pe prostituatele întinse sub ei, pe care le scoală-n picioare, pe Dušan Ravic îl caută, pe el, pe cineva din familia lui, nu contează cine, şi un văr ar fi de folos, numai că nu, numele ăsta nu le spune nimic, dar tot sunt interogate mai departe, în timp ce clienţii îşi trag grăbiţi pantalonii, în speranţa că vor putea ieşi fără a fi văzuţi, se tem pentru vieţile lor, fetele au sânii goi şi tare mici, minusculi, le ies prin piele oasele şoldurilor, Ravic? Nu, nu le spune nimic. Dušan? repetă una dintre ele, de parcă numele acesta nu l-ar fi auzit niciodată. Se vede că le este frică. Camille comandă:

în dubă! Ţine să sperie tot ce mişcă, deşi nu are destul timp pentru aşa ceva. Două ore, trei, dacă totul merge bine.

Ceva mai departe, spre nord, în faţa unei clădiri de la marginea oraşului, patru poliţişti verifică prin Louis o adresă, după care intră fără să mai bată la uşă, cu pistoalele în mână, dând totul peste cap şi găsind şi două sute de grame de canabis. Dušan Ravic? Nimeni nu-l cunoaşte, este ridicată întreaga familie cu excepţia bătrânilor, ceea ce, oricum, înseamnă destulă lume.

Camille, a cărui maşină cu sirena urlând este condusă de un as al volanului, care sub viteza a patra pare a nu şti să se deplaseze, nu lasă telefonul de la ureche, mai ales că aşa poate păstra permanent legătura cu Louis, chiar şi atunci când coboară din automobil. Prin forţa ordinelor şi a presiunii puse asupra echipelor, comisarul-şef şi-a transmis tuturor încordarea personală.

La comisariatul arondismentului 14 sunt aduşi trei kosovari: Dušan Ravic? Fac semn că nu, bine, mai vedem, în aşteptare vor fi un pic scuturaţi, în aşa fel încât să ducă peste tot vestea cea bună: gaborii îl caută pe Ravic.

Camille este informat că doi hoţi de buzunare sosiţi de la Pozarevac au fost reţinuţi la comisariatul arondismentului 15. Se uită la Louis care, la rândul lui, se uită pe harta Serbiei. Pozarevac este în nord-est, pe când Ravic este din Elemir, din nord, dar nu se ştie niciodată. Camille face semn: luaţi-i! Speriaţi-i! Impresionaţi-i!

La telefon, Louis răspunde tuturor absolut calm, întrucât creierul i-a cartografiat deja harta Parisului, a triat locurile, a ierarhizat grupurile sociale susceptibile de a furniza informaţii.

Cineva îl întreabă pe Camille, venindu-i aşa, o idee, acesta se gândeşte o fracţiune de secundă şi răspunde da, drept care sunt ridicaţi şi acordeoniştii de la metrou, sunt luaţi inclusiv din vagoane, de unde sunt coborâţi cu şuturi în cur, aceştia strângând în buzunare mici săculeţi de pânză din care vine clinchet de mărunţiş. Dušan Ravic? scutură de mânecă un poliţist

pe bărbatul buimăcit. Dušan Ravic? individul face semn din cap că nu-l cunoaşte, clipeşte des, pe ăsta mi-l livrezi la domiciliu, comandă Camille şi urcă înapoi, la aer, fiindcă jos nu are semnal şi vrea să ştie ce se mai întâmplă. Se uită neliniştit la ceas, însă nu zice nimic. Se întreabă doar peste cât timp o să-i sară-n gât chestorul-şef adjunct Michard.

Cu un ceas în urmă, caraliii au debarcat la Luka pe neanunţate, ridicând cam unu din trei gagii, nu se prea pricepe pe ce criterii, dar s-ar putea nici ei să nu ştie. Scopul e să bage frica-n oase. Şi nu e decât începutul. Dacă sunt corecte calculele mele, în mai puţin de o oră întreaga comunitate va fi întoarsă pe dos ca un ciorap, iar şobolanii vor începe să alerge în toate direcţiile, căutând o ieşire.

Mie, un singur şobolan mi-ar pica bine: Dušan Ravic.

Acum, că operaţiunea a început, nu mai e timp de pierdut. Apuc să traversez Parisul, şi-am ajuns.

O străduţă din arondismentul 13, aflată între străzile Charpier şi Ferdinand-Conseil, o ulicioară aproape. Ferestrele de la parter ale imobilului au fost zidite, iar uşa originară a dispărut de veacuri, înlocuită cu o fâşie de placaj roasă de ploaie, nici vorbă de broască ori de clanţă, oricum se trânteşte cât e ziua de lungă, ba chiar şi întreaga noapte, se mai găseşte câte cineva care o fixează şi ţine şi chestia asta cât ţine, până la intrarea următorului musafir ori ocupant, când începe iarăşi să se lovească obsesiv de cadru. Este un permanent du-te-vino pe aici, drogaţi, dealeri, muncitori sezonieri, familii întregi. Zile de-a rândul şi nu puţine nopţi m-am ascuns aici, iar strada o cunosc ca pe propriul buzunar. Şi o urăsc atât de tare, încât aş putea-o arunca în aer de la un capăt la celălalt cu nişte explozibil de la vreun şantier, fără să stau o clipă pe gânduri.

Aici l-am adus într-o seară de ianuarie pe Ravic, pe grasul de Dušan, când pregăteam Marea Lovitură istorică. Când am ajuns lângă clădire, mi-a zâmbit până la urechi cu buzele lui groase şi roşii.

— Când prind câte-o puicuţă, aici o aduc.

O „puicuţă”… Ce idiot! Un francez nu ar îndrăzni să spună aşa ceva, trebuie să fii sârb pentru asta.

— O puicuţă… am repetat. Care puicuţă?

Întrebându-l, m-am uitat mai bine de jur împrejur şi mi-am închipuit cam ce gen de fată ar putea fi adusă aici, de unde ar proveni şi ce-ai putea face cu ea. Mă rog, reflecţii marca Ravic.

— Nu că doar o puicuţă, răspunde.

Era bucuros că trecea drept un donjuan şi că putea oferi şi detalii. Deşi ceea ce trebuia înţeles era destul de simplu: cretinul ăsta din Balcani folosea un pătucean din imobilul dărăpănat şi ocupat ilegal pentru a le-o trage pocnitorilor pe care i le putea permite buzunarul.

Pesemne că viaţa lui sexuală nu a prea debordat în ultima vreme, fiindcă Ravic nu a mai călcat cine ştie de când pe aici – doar am folosit suficient ascunzătoarea pentru a o şti – şi, fără îndoială, nici nu are chef să mai dea prin zonă. Nu te întorci prin asemenea locuri din simplă plăcere, abstracţie făcând puicuţele, ci doar fiindcă nu ai încotro. Acum, dacă e să am puţin noroc, iar poliţiştii îşi fac onorabil treaba, nu va avea încotro.

Dacă, deci, vor scutura cumsecade cocotierul, Ravic va ezita un pic, dar îşi va da seama rapid că numai în ascunzătoarea asta mizerabilă nu va mai veni nimeni după el.

Am deşurubat amortizorul pentru a băga pistolul Walther P99 în torpedou. Mă pot duce, de acum, să beau o cafea, însă în jumătate de ceas trebuie să fiu pregătit de luptă, întrucât Ravic se va întoarce şi vreau să fiu primul care să-i iasă în întâmpinare.

Cel puţin atâta lucru îi datorez.

Într-o încăpere a comisariatului a fost invitat să ia loc un individ masiv, în ale cărui acte stă scris că vine din Bujanovac. Louis verifică: este undeva în sudul ţării. Ştie ceva despre Dušan Ravic? Despre frate? Soră? Nu ajungi nicăieri dacă stai şi te uiţi pe pereţi. Tot ceea ce poate ajuta este bine-venit, individul nu pricepe nimic din ce este întrebat, i se rupe, un poliţist îi arde un pumn peste bot: Dušan Ravic? De data asta

înţelege mai bine, însă face semn că nu îl cunoaşte, mai încasează o lovitură şi Camille spune:

— Lasă-l dracului, nu ştie nimic.

Cincisprezece minute mai târziu intră trei fete, dintre care două sunt surori, e tare trist momentul, nu au nici şaptesprezece ani, de acte de identitate nici vorbă, fac muie pe la poarta Chapelle şi fără prezervativ dacă sunt plătite dublu tarif, sunt slabe moarte, numai piele şi os. Dušan Ravic? Fac semne că nu îl cunosc, nu e grav, decide Camille şi le explică faptul că vor rămâne în arest maximum de timp pe care legea îl permite, fetele îşi muşcă buzele, ştiu foarte bine că peştii le vor cotonogi un timp egal cu cel petrecut la poliţie, nu le place să piardă bani, capitalul e făcut să circule, să bată-n sus şi-n jos asfaltul, aşa că le cuprinde tremuratul. Dušan Ravic? Fac iarăşi semn că nu îl cunosc şi o vor ţine tot aşa până lângă dubă… Din spate, Camille le face discret semn colegilor să le dea drumul.

Pe coridoarele comisariatelor se aud vociferări, plângeri, cei care vorbesc cât de cât franceza ameninţă că vor suna la consulat, la ambasadă, ce să-ţi spun! ni se cam rupe… Poţi să-l suni şi pe papă, în caz că e sârb.

Louis, cu telefonul lipit continuu de ureche, împarte ordine, îl informează pe Verhoeven, trimite încolo şi-ncoace echipele. Harta lui mentală trimite girofarurile mai ales în direcţia nord, nord-est. Tot el centralizează datele, explică, repartizează. Camille urcă înapoi în maşină. Nici urmă de Ravic. Nu încă.

Toate fetele astea sunt atât de slabe? Nu chiar. Uite, asta din imobilul în demolare din arondismentul 11 e enormă de-a binelea, are vreo treizeci de ani, fetiţele îi plâng, sunt pe puţin opt, tatăl, în maiou, e uscat ca vrejul de fasole, însă suficient de înalt pentru a se uita de sus la Camille, şi poartă şi mustaţă. Ăştia toţi sunt mustăcioşi? Familia provine din Prokuplje, prin telefon Louis îl lămureşte că e pe undeva prin centrul ţării. Dušan Ravic? Bărbatul nu scoate un cuvânt, se gândeşte, apoi nu, pe bune nu, e luat pe sus, copiii i se agaţă de picioare, melodrama este în bună măsură meseria lor, peste un ceas vor fi în stradă, cerşind între

biserica Saint-Martin şi strada Biavière, folosindu-se de un carton pe care cuvintele sunt scrise cu markerul şi cu greşeli de ortografie.

Acum, jucătorii de cărţi. Din punctul de vedere al informaţiei, greu găseşti ceva mai bun. Îşi petrec zilele trăncănind, în timp ce femeile muncesc din greu, cele mai tinere ies la agăţat, celelalte văd de copii. Camille îşi face apariţia alături de alţi trei băieţi, jucătorii aruncă pe mese, plictisiţi, cărţile, este pentru a patra oară într-o singură lună când sunt deranjaţi, numai că, de data asta, e piticania în palton, cu pălăria pe cap, care îi priveşte pe rând, drept în ochi, de le dă retina peste cap, sălbatic şi hotărât, mai să zici că e o chestie personală. Ravic? Da, îl ştim aşa, cumva… Se privesc între ei: parcă tu l-ai mai văzut, nu? Nu. Mici strâmbături de părere de rău, chiar ar vrea să ajute, aia e, zice Camille şi îl ia deoparte pe cel mai tânăr, un tip înalt de nu se mai termină, s-ar zice că l-a ales special pe cel mai deşirat şi aşa şi este fiindcă e de ajuns să întindă mâna pentru a-l prinde de coaie. Se uită în altă parte, în timp ce individului i se taie genunchii şi urlă din toţi rărunchii. Ravic? Dacă ăsta nu zice acum nimic înseamnă că într-adevăr nu-l cunoaşte. Sau că nu-i mai funcţionează coaiele, propune unul dintre poliţişti. Ceilalţi râd. Nu şi Camille, care iese din local ordonând să fie băgaţi toţi în dubă.

Un ceas mai târziu, poliţiştii se apleacă pentru a putea coborî scara, tavanul este foarte jos până la pivniţa mare cât un depozit, dar nu mai înaltă de un metru şaizeci, şi în ea douăzeci şi patru de maşini de cusut şi tot atâţia muncitori fără forme legale. Înăuntru trebuie să fie vreo treizeci de grade şi bărbaţii lucrează goi până la brâu. Niciunul nu are mai mult de douăzeci de ani. Lăzile sunt pline-ochi cu tricouri cu guler marca Lacoste. Patronul dă să explice ceva, dar este întrerupt scurt. Dušan Ravic? Meşterul ăsta local este tolerat, se mai închid ochii fiindcă le oferă multe informaţii, dar, de data asta, face ochii mici de parcă degeaba se străduieşte să îşi amintească, ia staţi aşa, staţi, un caraliu crede că este mai bine să fie chemat comisarul-şef Verhoeven.

Aşteptând, poliţiştii răstoarnă conţinutul tuturor cutiilor, îşi aruncă privirea pe puţinele documente de identitate, citesc pe litere, pentru Louis, numele de familie ale tinerilor muncitori care se lipesc de perete, ca pentru a încerca să se facă una cu piatra. La douăzeci de minute după descindere se face atât de cald în subsol, încât sunt aduşi cu toţii sus şi aliniaţi în stradă, unii împăcaţi cu soarta, alţii îngroziţi.

Camille ajunge şi el după cincisprezece minute. E singurul care nu are nevoie să se aplece când coboară scara. Patronul este din Zrenjanin, din nord, nu departe de Elemir, oraşul lui Ravic. Ravic? Nu-l cunosc, răspunde. Eşti sigur? întreabă Camille.

Se simte că-l mănâncă palmele.

Ora 16:15

Am rămas aici destul timp, de teamă să nu ratez sosirea prietenului. Sunt mult prea obişnuit cu ascunzătorile pentru a face greşeala de a fuma sau de a deschide fereastra pentru a mai aerisi un pic, însă grasul de Ravic, dacă are de gând să se refugieze aici, bine-ar face să apară mai repede, întrucât vechiul lui prieten o să moară de oboseală.

Gaborii, care oricum au răscolit cerul şi pământul, nu vor întârzia să îşi facă apariţia şi pe-aici, prin preajmă.

Uite că nici nu i-am zis bine numele şi cine se conturează la colţul străzii? Silueta prietenului meu Dušan, uşor de recunoscut dintr-o mie, lată cât o sobă, fără gât şi cu picioarele crăcănate la opt şi douăzeci, ca ale clovnilor.

Maşina am parcat-o la vreo treizeci de metri de intrare şi la cincizeci de locul în care şi-a făcut apariţia. Pot să-l privesc în voie, cât timp merge uşor adus de spate. Nu ştiu dac-o fi şi vreo găină în coteţ, dar, în privinţa cocoşului, arată tare plouat.

Fără nimic eroic.

După haine (este îmbrăcat într-o scurtă pe care-o poartă de cel puţin zece ani) şi ghetele scâlciate, nu trebuie să fii ghicitor ca să înţelegi că nu mai are un chior. Semn rău, fiindcă, în mod normal, cu prada din

ianuarie şi-ar fi putut cumpăra haine noi-nouţe. Cu grămada aia de marafeţi, ar fi genul care cumpără costume în culori metalizate, cămăşi hawaiiene şi pantofi din piele de crocodil. Să ajungă să se confunde cu cine ştie ce golan este îngrijorător.

Pentru a se ascunde după ce l-am omorât pe ăla, când am dat seria de patru lovituri, probabil că a trebuit s-o ducă după cum s-a nimerit, doar cu improvizaţii, iar cea mai strigătoare la cer dintre astea e puicuţa lui. Ca să ajungi să te refugiezi aici, chiar trebuie că ai ajuns la capătul capătului. Dacă nu cumva, după toate aparenţele, a luat ţeapă. Ca şi mine. Previzibil, nu e vorbă, însă demoralizant. Mă rog, trebuie să meargă şi aşa.

Ravic împinge fără grijă uşa de placaj, care se izbeşte de perete. Dušan nu e vreun delicat, ba chiar e impulsiv. De altfel, din cauza asta am ajuns aici, dacă nu ar fi tras atunci, în ianuarie, gloanţele alea două de 9 milimetri în pieptul bijutierului…

Ies din maşină, închid portiera fără zgomot şi ajung la intrare la doar câteva secunde după el. Îi aud paşii grei undeva în dreapta. Nu mai e niciun bec pe tavan şi culoarul este luminat doar ici şi colo prin uşile apartamentelor, care nu mai ajung să se închidă. Urc după el în vârful picioarelor, un etaj, două, trei. Groaznic ce pute a urină, a hamburgeri şi a iarbă. Îl aud că bate la o uşă. Rămân pe palierul de dedesubt. Mă gândeam eu că mai trebuie să fie cineva, deci contactul nu va fi chiar simplu, totul depinde de câtă lume este înăuntru.

Deasupra se deschide o uşă, se închide la loc, urc, are o broască adevărată, dar modelul e vechi şi rapid de convins. Înainte de asta, lipesc urechea de uşă şi aud vag glasul lui Ravic, răguşit de atât fumat. Are un efect ciudat să îl aud din nou. Am făcut eforturi serioase pentru a da de el şi a-l scoate din bârlog.

Ravic, în schimb, nu pare prea mulţumit. În încăpere s-a lăsat cu scandal. În sfârşit pot percepe şi vocea unei fete, tânără, vorbind încet, un soi de plâns nu prea tare, geamăt mai degrabă.

Pândesc, aud iarăşi vocea lui Ravic, m-aş bucura să pot fi sigur că nu sunt decât ei doi, rămân aşa minute

în şir, auzindu-mi doar propria inimă care bate mai tare decât de obicei, apoi din nou vocile lor, după părerea mea nu pot fi decât ei doi, bun, îmi pun fesul strângând părul dedesubt, o pereche de mănuşi de cauciuc, scot Waltherul, îl armez, îl trec în mâna stângă cât descui uşa cu şperaclul şi, în momentul în care aud zgomotul specific al broaştei care cedează, aduc pistolul la loc, în dreapta, împing uşa şi îi văd pe amândoi din spate, aplecaţi peste nu ştiu ce, simţind prezenţa cuiva, se ridică brusc, se întorc, fata trebuie să aibă vreo douăzeci şi cinci de ani, e brunetă şi urâtă.

Şi moartă. Fiindcă îi ard şi ei un glonţ fix în mijlocul frunţii. Face ochii mari şi pare scandalizată, de parcă i s-ar fi propus un preţ cu mult sub tarif sau ca şi cum l-ar fi văzut intrând pe Moş Crăciun doar în izmene.

Umflatul de Ravic îşi bagă repede mâna în buzunar, dar îi şi trimit un glonţ în glezna stângă, de sare mai întâi în sus, dansează când pe un picior, când pe celălalt de parcă i-ar arde podeaua sub tălpi, după care se prăbuşeşte oprindu-şi un urlet în fundul gâtlejului.

Acum, că am încheiat de sărbătorit revederea, putem discuta.

Apartamentul nu are decât o singură cameră, de altfel destul de încăpătoare, într-un colţ este improvizată bucătăria, în altul baia, numai că totul pare că stă să se prăbuşească şi, mai ales, este teribil de jegos.

— Şi cum ziceai, bătrâne, nu ţi-a fost prea gospodină puicuţa?

Dintr-o aruncătură de ochi observ măsuţa pe care zac seringi, linguri, folie de aluminiu… Sper că Ravic nu şi-a aruncat toată agoniseala doar pe heroină.

Încasând glonţul de 9 milimetri, fata s-a prăbuşit pe salteaua pusă direct pe podea şi şi-a lăsat la vedere braţele descărnate, cu înţepături în vene. Nu mi-a rămas decât să-i ridic picioarele pentru a o lăsa întinsă pe minunatul ei pat de moarte. Talmeş-balmeşul de haine şi de pături de sub ea arată ca un patchwork, ceea ce e foarte original. A rămas cu ochii deschişi,

însă aerul scandalizat de adineauri parcă s-a mai liniştit, ar fi de crezut că s-a împăcat cu gândul.

În schimb, Ravic continuă să urle înăbuşit. A rămas pe jos, doar într-o bucă şi cu piciorul rănit întins, cu mâinile încercând să se prindă de glezna făcută zob, din care curge sânge, şi doar înjură:

— Aoleu, băga-mi-aş, aoleu, băga-mi-aş…

Pe aici, de zgomote li se rupe tuturor, peste tot există televizoare, cupluri care se ceartă în gura mare, gagici care urlă şi, cu siguranţă, gagii care bat la tobe pe la trei dimineaţa, când sunt rupţi în gură ca un teren de instrucţie… Totuşi, fie şi doar pentru a putea sta de vorbă, ar fi mai bine ca sârbul ăsta al meu să se concentreze un pic.

Pentru a-i atrage atenţia asupra conversaţiei, îi cârpesc un pat de pistol peste bot şi uite că se mai calmează, se ţine de picior, dar se abţine să mai ţipe, gemând doar cu gura închisă. Face progrese. Cu toate astea, nu sunt prea sigur că pot conta pe el, pe delicateţea lui, nu e un băiat cine ştie ce cumpătat de la natură, ci, mai degrabă, genul care zbiară oriunde s-ar afla, aşa că mototolesc un tricou căzut pe jos şi i-l înfund în gură şi, pentru a mă simţi cu adevărat relaxat, îi leg şi o mână la spate. Cu cealaltă încearcă încontinuu să îşi prindă glezna din care picură sânge, dar are braţele prea scurte, îşi trage piciorul sub el, se contorsionează, într-adevăr suferă mult, nu s-ar zice, dar glezna e tare sensibilă, plină de osişoare direcţionate în toate părţile, chestie deja fragilă de la bun început, îţi dai peste cap piciorul alunecând pe o treaptă şi deja eşti în plin martiriu, dar să îţi explodeze glezna la impactul cu un glonţ de 9 milimetri şi să rămână prinsă de restul piciorului doar prin câteva ligamente, un căpeţel de muşchi şi un piure de oase sparte, chiar că e al dracului. Şi tare handicapant. De altfel, când îi trag un şut în ce i-a mai rămas din gleznă, văd clar că-i sar ochii, că nu se preface.

— Pe bune, noroc c-a mierlit-o puicuţa asta a ta, că s-ar fi simţit naşpa rău să te vadă în halul ăsta.

Chestia e că Ravic, naiba ştie din ce motiv, poate fiindcă nu căzuse cloşcă cine ştie ce, pare a nu-şi face griji din cauza puicuţei. Ba chiar că nici vorbă să îi fie

gândul la ea. Aerul e tot mai greu de respirat, trăsneşte a sânge şi a praf de puşcă, aşa că merg să deschid fereastra. Sper că nu-l costă prea mult chiria, fiindcă în faţă nu e decât un zid.

Mă întorc şi mă aplec asupra lui: e leoarcă de sudoare sârbul ăsta şi deloc nu poate sta locului, se răsuceşte în toate părţile şi îşi presează glezna cu mâna liberă. Şi ţeasta îi sângerează. În ciuda căluşului, pe la colţurile buzelor tot îi curg balele. Îl iau de păr, fiindcă văd că altfel nu am cum să îi atrag atenţia.

— Ia ascultă aici, grasule, că doar n-o să rămân toată noaptea. O să-ţi dau ocazia să te exprimi şi te sfătuiesc să cooperezi fiindcă în momentul ăsta mi-am cam pierdut răbdarea. De două zile n-am mai dormit, aşa că, dacă ţii tu un pic la mine, îmi răspunzi repede la întrebări şi uite-aşa toată lumea se va duce împăcată-n pat, şi puicuţa ta, şi tu, şi eu, toată lumea. OK?

Ravic nu a vorbit niciodată prea bine franceza, exprimarea îi e împănată cu o grămadă de greşeli de sintaxă, de vocabular, cu el trebuie să te exprimi cât se poate de limpede, să găseşti cuvinte simple şi gesturi convingătoare. De exemplu, ca să îmi ajut cuvintele, îi plantez cuţitul de vânătoare în ce i-a mai rămas din gleznă, lama trece prin toată ciorba şi vârful i se înfige, de partea cealaltă, în duşumea. Sută la sută că gaura asta din pardoseală o să-i fie reţinută din garanţie când va preda apartamentul, dar ce mai contează. Cu tot căluşul, reuşeşte iar să urle şi se răsuceşte ca un vierme în toate părţile, mâna liberă bătându-i în aer ca aripa unui fluture. Eeei, de-acum cred că a priceput esenţialul. Îl las să decanteze informaţia şi să cântărească situaţia. După care îi explic:

— După părerea mea, de la început te-ai pus de acord cu Hafner ca să mă ţepuiţi. Pesemne că şi tu ţi-ai zis că trei ar fi cam mult, mai bună e-mpărţeala la doi. Păi, sigur că da, ies mai mari părţile de căciulă, normal.

Ravic se uită ia mine prin perdeaua de lacrimi nu de tristeţe, ci de durere, dar simt că am lovit unde trebuie.

— Numai că eşti cel mai mare bou… Ba da, ba da, Dušan! Un mare bou! De ce crezi tu că te-a ales Hafner, dacă nu pentru imbecilitatea ta? Păi, vezi?!

Se strâmbă, chestia asta cu glezna chiar că-l sâcâie.

— Vasăzică, l-ai ajutat pe Hafner să-mi tragă ţeapă… Şi-ai muşcat-o şi tu, pe urmă. Chestie care ne aduce la acelaşi diagnostic: eşti cel mai mare bou.

Măsurarea propriului IQ nu pare să fie principala lui preocupare, mai degrabă, în clipa asta, îl îngrijorează starea sănătăţii şi se pregăteşte de luptă. Are dreptate întrucât, şi numai abordând subiectul, simt cum mă enervez.

— Îmi închipui că nu ai alergat după Hafner. Gagiul e prea periculos, iar tu nu te-ai simţit în stare să te duci, să baţi cu pumnul în masă şi să îţi ceri partea, nici nu ai cum să fii în stare de asta, ştii foarte bine. Oricum aveai un omor în cârcă, aşa că ai preferat să te dai la fund. Eu, în schimb, chiar am nevoie de Hafner. Deci, o să-mi explici toate amănuntele de care am nevoie, pentru a mă ajuta să dau de el: cum v-aţi înţeles, cum au decurs lucrurile, tot ce ştii ca să pot da de el, clar?

Propunerea mi se pare rezonabilă. Îi scot căluşul, însă caracterul lui vulcanic îl ia pe sus şi îl face să urle ceva ce nu pricep. Mă apucă de gât cu mâna liberă, are un pumn de ţăran, boul ăsta, extrem de puternică, dar îi scap ca prin minune. Uite ce vasăzică să ai încredere în cineva.

Mă mai şi scuipă.

Aş putea înţelege, în context, reacţia, dar nu se pune, e, oricum ai lua-o, un gest neprietenesc.

Realizez că nu am procedat bine. Până la urmă, eu am vrut să mă port ca o persoană bine educată, însă Ravic e un ţărănoi, şi, dacă te porţi cu mănuşi, ţi se suie-n cap. Suferă prea mult pentru a putea opune o adevărată rezistenţă, nu e decât un veleitar, aşa că-l lungesc la loc cu două şuturi în căpăţână şi, pe când îl las să tot încerce să îşi scoată cuţitul care-i ţine fixată glezna de duşumea, caut obiectul de care am nevoie.

Puicuţa stă exact peste el. Cu atât mai rău, apuc de pilotă (ca să dormi sub aşa o mizerie trebuie în primul rând să nu ţi se facă greaţă) şi trag cu putere, iar fata

se rostogoleşte pe burtă, cu fusta pe jumătate ridicată, lăsând să i se vadă picioarele slăbănoage şi albe. Se înţepa şi pe partea din spate a genunchilor. Oricum avea zilele numărate.

Mă întorc în clipa în care Ravic reuşeşte să îşi scoată cuţitul din gleznă. Individul ăsta este puternic ca un cal. Îi mai trag un glonţ şi în genunchi şi pot spune că are o reacţie explozivă. Pur şi simplu se ridică urlând, însă, pană să îşi vină în fire, îl întorc, arunc pilota peste el şi mă aşez deasupra. Sunt atent în ce poziţie o fac, nu aş vrea să se sufoce, am nevoie de el şi vreau să se concentreze la ceea ce îl voi întreba. Şi să nu mai urle.

Îi trag braţul spre mine, e o ciudăţenie să stai călare pe el, se agită-n toate părţile ca instalaţiile de la bâlci ori ca taurii la rodeo, apuc cuţitul de vânătoare, îi fixez palma deschisă pe podea, băi ce se mai mişcă animalul asta, parcă aş fi ieşit la pescuit, în larg, şi sunt pe cale de a scoate un peştoi de o sută de kile.

Mai întâi îi tai degetul mic. La nivelul celei de-a doua falange. Normal ar fi să îl dezosez progresiv, dar unuia ca Ravic şi cel mai mic semn de delicateţe îi scapă. Prin urmare, mă mulţumesc să îl decupez, lucru apăsător atunci când eşti un estet.

Sunt gata să pun pariu că, în mai puţin de un sfert de ceas, Ravic îmi va spune tot ce am nevoie să ştiu. Îl interoghez deja, dar numai de formă, întrucât încă nu este suficient de concentrat şi nu îi este uşor să se exprime în franceză cu pilota şi cu mine deasupra, peste el, ca să nu mai pun la socoteală glezna şi genunchiul.

Îmi continui operaţiunea atacând arătătorul, Doamne, în ce hal se poate foi, incredibil, şi iar îmi aduc aminte de vizita la spital.

Dacă intuiţia nu mă înşală, într-o clipă sârbul îmi va da veşti tare neplăcute. Şi atunci soluţia o va cuprinde neapărat şi pe fata de acolo. Ceea ce mi se pare inevitabil. Ca atare e logic să se arate cooperantă.

Nădăjduiesc asta spre binele ei.

Ora 17:00

— Verhoeven!

Nici măcar „Comisare!” Nu mai ştie de ea. Gata cu preliminariile, cu inutilele formule de politeţe. Chestorul-şef adjunct Michard nici nu ştie de unde să înceapă, aşa că, dintr-un vechi reflex, mârâie:

— O să dai socoteală…

Persoanele lipsite de imaginaţie fac trimitere întotdeauna la şefi.

— Judecătorului i-ai vorbit despre o „operaţiune cu ţintă precisă”, mie mi-ai vândut o ciorbă cu „trei ţinte” şi, în realitate, ai întors cu fundu-n sus cinci arondismente! Îţi baţi joc de mine?!

Camille deschide gura, dar, de parcă ar fi înţeles ce vrea să spună, chestorul-şef adjunct îl întrerupe imediat:

— În orice caz, domnule comisar-şef, puteţi opri demonstraţia de forţă, care a devenit inutilă.

Ţintă ratată. Camille închide ochii. A organizat o cursă de viteză şi, pe ultimii metri înainte de linia de sosire, cineva i-a luat faţa.

Alături de el, Louis se uită pe pereţi strângându-şi buzele. A înţeles şi el. Cu un deget, comisarul îi confirmă că au dat-o-n bară şi cu o mişcare din mână sugerează să trimită toată lumea la plimbare. Louis formează nişte numere pe telefonul mobil. Ajunge să te uiţi la Verhoeven şi ai înţeles tot. În jurul lui, colegii lasă fruntea în pământ prefăcându-se dezamăgiţi, sigur că vor fi muştruluiţi, dar chiar s-au distrat de minune, unii dintre ei, luând-o către maşini, îi fac un semn complice, iar Camille le răspunde cu unul vag fatalist.

Chestorul-şef adjunct îi lasă timpul necesar pentru i digera informaţia, însă tăcerea nu îi este decât o pauză teatrală, insidioasă, plină-ochi de subînţelesuri.

Când infirmiera intră, o găseşte din nou pe Anne în faţa oglinzii. E cea mai în vârstă dintre infirmiere, Florence. „Cea mai în vârstă” e un fel de-a zice, în fine… Cu siguranţă este mai tânără decât Anne, încă nu are patruzeci de ani, dar ţine atât de tare să aibă cu zece mai puţin încât dorinţa asta o îmbătrâneşte.

— Vă simţiţi bine?

Privirile li se încrucişează în oglindă. Notând ora pe tabela fixată la picioarele patului, femeia îi surâde. Chiar dacă aş avea buzele ei, tot nu aş zâmbi aşa vreodată, îşi spune Anne.

— E totul în regulă?

Ce întrebare! Nu vrea să stea de vorbă, mai ales cu fata asta. Nici celeilalte, celei mai tinere, nu ar fi trebuit să îi cedeze, ci ar fi trebuit să plece, fiindcă aici nu se simte în siguranţă. În acelaşi timp, nici nu reuşeşte să se hotărască, găsind tot atâtea motive pentru a rămâne ca şi pentru a pleca.

Mai rămâne Camille.

Cum se gândeşte la el, cum o apucă tremuratul: e singur, neputincios, nu va reuşi niciodată să… Şi dacă o va face, va fi prea târziu.

Strada Jambier numărul 45. Chestorul-şef adjunct anunţă că va pleca imediat acolo. E în arondismentul 13. Camille va ajunge şi el într-un sfert de oră.

Într-un fel, razia dăduse roade, chiar dacă acestea sunt amare. Comunitatea sârbă se mobilizase pentru a-şi regăsi liniştea şi discreţia de care are nevoie pentru a prospera, pentru a exista sau, pur şi simplu, pentru a supravieţui, reţeaua fusese pusă în mişcare, Ravic fusese izolat, un joc de copii, în definitiv, şi un telefon anonim îi anunţase că trupul lui e undeva pe strada Jambier. Camille sperase ca trupul să fie viu, dar ţinta aceasta a fost ratată.

Anunţându-se că vine poliţia, imobilul s-a golit cât ai clipi, nici măcar o umbră de pisică nu a mai rămas, nimeni nu va putea fi interogat, nimeni nu a văzut şi nu a auzit nimic. Anchetă în deşert. Acasă au fost lăsaţi doar copiii, cu ei nu e niciun pericol, ba chiar e totul de câştigat, vor povesti ei ce va fi nevoie părinţilor, când aceştia se vor întoarce, deocamdată gaborii în uniformă îi ţin cât mai departe, pe trotuar, sunt gălăgioşi, râd tot timpul, se strigă unii pe alţii, pentru ei, care nu se duc la şcoală, o crimă dublă este echivalentul unei recreaţii.

Sus, în pragul apartamentului, chestorul-şef adjunct îşi ţine mâinile încrucişate sub pântece, ca la biserică. Aşteptând specialiştii de la criminalistică, nu îl va lăsa

să intre decât pe Verhoeven, pe nimeni altcineva, precauţie asumată fără convingere şi cu certitudine neproductivă, prin mizeria de cameră a fetei ăsteia trecuseră probabil atâţia, că se vor găsi pe puţin vreo cincizeci de amprente diferite, bun, or s-o facă şi pe asta, dar numai din respect faţă de protocol.

La sosirea lui Camille, chestorul-şef adjunct nu se întoarce spre el, nu îi aruncă nici măcar o privire, ci doar pătrunde în încăpere cu pas măsurat, atent, precaut, comisarul-şef călcându-i exact pe urme. Tăcuţi, fiecare anlizează situaţia şi îşi alcătuieşte o listă de elemente utilizabile. Evident, fata, drogată sau prostituată, a murit prima. Văzând-o aşa, culcată pe burtă, de parcă s-ar fi supărat pe cineva, ghiceşti că pilota care îl acoperă pudic, parcă, pe Ravic a fost trasă de sub ea, rostogolind-o spre perete. Dacă nu ar fi decât corpul acesta albicios, parcă acelaşi văzut şi revăzut de o mie de ori, cuprins de rigiditate cadaverică, mare lucru nu ar fi de spus, supradoză ori crimă, mai toate mor în poziţia aceasta, însă mai este şi celălalt corp, ceea ce înseamnă o cu totul altă poveste.

Chestorul-şef adjunct înaintează cu paşi mici şi rămâne la suficientă distanţă de balta de sânge închegat pe parchetul murdar. Glezna nu mai este decât un muşuroi osos legat de restul piciorului doar prin câteva fâşii de piele. Să fi fost tăiată cu o foarfecă? Smulsă? Camille se apleacă, îşi scoate ochelarii, se lasă pe vine, priveşte cu mare atenţie, caută din ochi pe jos, puţin mai departe dă de urma glonţului, revine la gleznă, oasele poartă amprenta unui cuţit, a unei baionete, se apleacă încă şi mai mult, ca un indian pândind apropierea duşmanului, şi observă urma clară a vârfului de cuţit pe parchet. Ridicându-se, încearcă să reconstituie această parte a scenei. Deci, mai întâi glezna, apoi degetele.

S-a aplecat şi chestorul-şef adjunct, la rândul său. Cinci degete. Socoteala iese, numai ordinea nu e cea bună: arătătorul aici, mijlociul dincolo, degetul mare ceva mai departe, fiecare tăiat la nivelul celei de-a doua falange. Ciotul de mână se iţeşte, golit de sânge. Pilota este îmbibată de sânge înnegrit. Cu vârful

stiloului, chestorul-şef adjunct ridică pilota, scoţând la iveală faţa lui Ravic, care spune multe despre ce a trebuit să îndure acesta. Totul s-a încheiat cu un glonţ în ceafă.

— Eei?! exclamă interogativ şefa.

Tonul e aproape vesel, de parcă s-ar aştepta să primească nişte veşti bune.

— După părerea mea, începe Camille, indivizii au intrat…

— Ia mai lăsaţi-mă cu poveştile astea, domnule comisar-şef, văd şi eu bine ce s-a întâmplat. Mă interesează ce aveţi de gând să faceţi!

Camille ce-o fi făcând? se întreabă Anne.

Infirmiera a plecat, abia de-au schimbat vreo trei vorbe, Anne s-a dovedit agresivă, însă cealaltă s-a făcut că nu observă.

— Nu aveţi nevoie de nimic?

Nu, de nimic. Anne abia de clatină din cap, fiindcă deja gândurile îi sunt în altă parte. S-a întins înapoi, pe pat. Ca de fiecare dată, privitul în oglindă i-a ruinat moralul, dar nici nu se poate opri să o facă. Se întoarce, se culcă la loc, se scoală din nou. Acum, că au venit şi rezultatele de la tomograf şi radiografiile, deloc nu mai are stare, iar încăperea aceasta o obsedează, o deprimă.

O să fugă. S-a hotărât.

Îşi regăseşte forţa reflexelor din copilărie, care o împingeau să fugă, să se ascundă. Faptul că îi este ruşine are ceva în comun cu reacţia la viol. Ruşine de ceea ce iată că a ajuns, de ceea ce a văzut mai adineauri în oglindă.

Camille ce-o fi făcând? se întreabă din nou.

Chestorul-şef adjunct Michard se dă înapoi pentru a ieşi din încăpere, punându-şi tălpile milimetric pe locurile pe care le pusese la intrare. Ca într-un spectacol de balet perfect coordonat, ieşirea lor coincide cu sosirea echipei de la criminalistică. Femeia mai parcurge o bucată de coridor deplasându-se în lateral, din cauza fundului enorm, după care, în

sfârşit, se opreşte, se întoarce spre Camille, încrucişează braţele şi zâmbeşte.

— Buuun… Ia să vedem.

— Cvadruplul jaf cu mână armată din ianuarie a fost opera unei bande conduse de Vincent Hafner, jaf la care a participat şi Radic.

Face semn cu degetul mare spre încăperea luminată ca ziua de proiectoarele celor de la criminalistică. Chestorul-şef adjunct clatină din cap: asta ştiam, mă rog, să mergem mai departe.

— Banda şi-a reluat activitatea, astfel că ieri a atacat magazinul de bijuterii din pasajul Monier. Operaţiunea s-a desfăşurat bine, însă a apărut o problemă, prezenţa clientei aceleia, Anne Forestier. Nu ştiu ce a văzut în afara feţelor lor, dar ceva sigur s-a întâmplat. Continuăm să o interogăm atât cât ne permite starea ei, dar încă nu am înţeles despre ce a fost vorba. În orice caz, este ceva destul de important din moment ce Hafner a încercat să o omoare de mai multe ori. Chiar şi în spital…

Aici ridică ambele mâini în sus:

— Ştiu, ştiu! O susţin chiar dacă nu avem nicio dovadă a venirii lui!

— Judecătorul a solicitat reconstituirea jafului?

De când a trecut prin pasajul Monier, Camille nu a mai informat judecătorul asupra niciunui amănunt. Ceea ce va trebui să îi comunice este cam mult pentru o singură repriză, deci va fi necesar să îşi ia avânt.

— Nu încă, răspunde sigur pe el. Numai că, ţinând cont de dimensiunile pe care le ia cazul, imediat ce martorul va fi în măsură să…

— Şi aici ce s-a petrecut? Cineva a venit să-l uşureze pe Ravic de partea lui din pradă?

— În orice caz, a venit pentru a-l face să vorbească. S-ar putea să fie vorba şi despre pradă…

— Cazul acesta ridică mai multe întrebări, domnule comisar-şef Verhoeven, dar, la limită, mai puţine decât atitudinea dumneavoastră.

Camille încearcă un zâmbet: va face tot posibilul…

— Poate că am exagerat un pic…

— „Exagerat”?! Aţi acţionat împotriva tuturor regulilor, aţi pretins că vreţi să organizaţi o mică

operaţiune şi, în realitate, aţi trecut prin sită arondismentele 13, 18, 19 şi jumătate din 15 fără a cere permisiunea absolut nimănui.

Amână cel mai de efect atu.

— Aţi încălcat pe faţă mandatul emis de judecător.

Trebuia să îl scoată pe masă, dar tot prea devreme a făcut-o.

— Şi de şefii dumneavoastră ierarhici. Încă nu am primit raportul, ce vă închipuiţi că sunteţi, electron liber? Cine vă credeţi, domnule comisar-şef Verhoeven?

— Nu-mi fac decât datoria.

— Care datorie?

— De a „proteja şi de a fi de folos”. De a pro-te-ja!

Camille se dă trei paşi înapoi şi îşi ia avânt. Tare i-ar mai sări în gât. Se stăpâneşte:

— Aţi subapreciat cazul, continuă. Nu este vorba doar despre o fată bătută măr. Tâlharii sunt recidivişti, au mai omorât şi în ianuarie, cu ocazia jafului cvadruplu. Şeful lor, Vincent Hafner, este un individ deosebit de periculos şi s-a mai şi înhăitat cu nişte sârbi, nici ei nu ştiu ce îngeraşi. Habar nu am din ce motiv, dar Hafner ţine să o ucidă pe femeia aceea şi, chiar dacă nu doriţi să ascultaţi ce vă spun, convingerea mea este că a intrat în spital înarmat cu o puşcă. Dacă martorul ne este ucis, dumneavoastră veţi fi prima care va trebui să explicaţi din ce cauză!

— Bine, fata asta este de importanţă strategică incomensurabilă şi, deci, pentru a preveni un risc pe care nu îl puteţi demonstra, aţi puricat în Paris tot ce e născut între Belgrad şi Sarajevo!

— Sarajevo este în Bosnia, nu în Serbia.

— Poftim?!

Camille închide ochii.

— Bine, încercă să liniştească lucrurile, metoda nu a fost cea mai bună, o să întocmesc raportul şi…

— Domnule comisar-şef, faza asta am depăşit-o!

Verhoeven se încruntă, iar alarma interioară sclipeşte intens. Ştie perfect unde poate ajunge chestorul-şef adjunct dacă îşi pune în minte s-o facă. Şefa face un semn din cap către apartamentul unde zace cadavrul lui Ravic.

— L-aţi silit să iasă din pădure făcând zgomot cu hăitaşii, dar, de fapt, aţi uşurat sarcina criminalului.

— Nimic nu părea să…

— Nu, dar întrebarea e legitimă. Pe scurt, o operaţiune brutală de cercetare a unei zone, centrată exclusiv pe o populaţie străină, organizată fără înştiinţarea şefilor ierarhici şi ignorând autoritatea judecătorului, se numeşte într-un singur fel, domnule comisar-şef.

Cinstit, Camille nu anticipase modul ăsta de a reuni termenii, şi din cauza asta se albeşte la faţă.

— Şi anume act de violenţă comis împotriva unui grup etnic.

Comisarul închide ochii. Asta da catastrofă.

Camille ce-o fi făcând? Anne nu s-a atins de tava cu mâncare pe care femeia de serviciu, o martinicheză, a luat-o aşa cum a adus-o, trebuie însă să mănânce, nu trebuie să se lase luată de val, nu e o dovadă de milă să ia lucrurile astfel, fiindcă se simte agresivă, instantaneu şi cu toată lumea. De pildă, adineauri, cu infirmiera care i-a spus:

— Veţi vedea, totul va fi bine…

— Văd cât se poate de bine! i-a răspuns Anne.

Infirmiera chiar era sinceră, îşi dorea cu adevărat să o ajute, aşa că a fost un gest urât să-i descurajeze dorinţa de a face bine. Numai că, prinsă de jocul replicilor celebre, de tentaţia loviturilor de maestru, Anne a continuat:

— V-a tăbăcit deja cineva pielea? A încercat să vă omoare cu lovituri de pat de armă şi de picior? S-a tras de multe ori în dumneavoastră cu puşca de vânătoare? Haideţi, povestiţi-mi, simt că mă va ajuta…

Florence dă să iasă, dar Anne o cheamă înapoi plângând şi cerându-şi iertare. Infirmiera îi face un mic semn: nu vă faceţi griji, încât ai senzaţia că le poţi spune totul femeilor acestea.

— V-aţi dorit şi aţi solicitat cazul sub pretextul unor informaţii pe care sunteţi incapabil să le furnizaţi. De

altfel, cum aţi luat la cunoştinţă de existenţa cazului, domnule comisar-şef?

— De la Guérin.

I-a ieşit aşa, pur şi simplu, numele primului prieten care i-a venit în minte. Deşi a căutat, tot nu a găsit soluţia, drept care s-a lăsat pe mâna Providenţei, numai că providenţa este ca homeopatia, dacă nu crezi, atunci rezultatul este catastrofal. Sigur că acum va trebui să îl sune pe Guérin, dar acesta nu îl va ajuta dacă riscul e prea baban. Chestorul-şef adjunct cade pe gânduri.

— Şi Guérin de unde ştia?

Se corectează:

— Vreau să zic, de ce v-a spus exact dumneavoastră?

Perspectiva tot mai apropiată a dezastrului îl face pe Verhoeven să supraliciteze, ceea ce oricum face necontenit, încă de la început.

— Aşa s-a întâmplat să…

Chiar că a epuizat toate ideile. Chestorul-şef adjunct este evident tot mai interesat de cazul acesta care, lui, i se va retrage. Ba poate să iasă şi mai rău. Ameninţarea informării Parchetului sau a unei anchete a Inspecţiei Generale a Serviciilor Poliţiei[10] se profilează tot mai clar.

Pentru o fracţiune de secundă, imaginea a cinci degete tăiate se aşază între el şi chestorul-şef adjunct. Sunt degetele lui Anne, le recunoaşte perfect. Criminalul e pe drum.

Chestorul-şef adjunct Michard îşi împinge curul titanic până la capătul palierului, lăsându-l pe Camille singur cu gândurile lui.

Reflectează amândoi la acelaşi lucru: nu se poate exclude realitatea că Verhoeven l-a ajutat pe ucigaş să dea de Ravic, dar nici aceea că nu exista altă soluţie dacă se dorea rezolvarea rapidă a cazului. Este limpede că Hafner ţine să se debaraseze de toţi martorii şi actorii jafului din pasajul Monier; aşadar, de Ravic, de Anne şi, probabil, curând, şi de ultimul complice, cel de la volan…

În toate cazurile, el rămâne cheia problemei, patronând întreaga poveste.

Cu IGSP-ul, chestorul-şef adjunct, judecătorul, mai vedem noi, îşi zice Camille. Urgenţa absolută este să o apere pe Anne.

Îşi aduce aminte că, la şcoala de şoferi, a învăţat că, atunci când ratezi o curbă, ai două soluţii: reflexul prost este acela de a frâna, fiindcă ai toate şansele să ieşi în decor; paradoxal, accelerarea este mai eficientă, dar pentru a reuşi să execuţi manevra, trebuie să lupţi împotriva reflexului de conservare, care te împinge să opreşti orice fel de mişcare a vehiculului.

Drept care Camille se decide să accelereze.

Este singura posibilitate de a ieşi dintr-un viraj periculos. Nu vrea să se gândească la faptul că este şi singura posibilitate de a te arunca în prăpastie.

Că doar n-or fi o mie de posibilităţi…

Ora 18:00

De fiecare dată când îl vede, Camille îşi spune că Mouloud Faraoui nu prea are cine ştie ce legătură cu o persoană care trebuie să poarte numele de Mouloud Faraoui. Urmele rădăcinilor marocane sunt încă prezente la nivelul patronimului, dar, din punct de vedere fizic, pe parcursul a trei generaţii totul s-a diluat prin căsătorii neaşteptate şi iubiri întâmplătoare, conducând la un amestec cacofonic cu rezultat de-a dreptul surprinzător. Figura bărbatului este sinteza tuturor acelor poveşti. Păr şaten foarte deschis, blond aproape, nas destul de lung, bărbie pătrată traversată de o cicatrice care probabil că a durut, nu glumă, şi care îi dă aerul de băiat rău, ochi de un albastru-verde ce te-ngheaţă. Are, pesemne, undeva între treizeci şi patruzeci de ani, e greu de precizat. Pentru a fi împăcat cu propria conştiinţă, este mai bine să îi citeşti dosarul în care poţi descoperi statele de plată ale unui individ de o rară şi precoce maturitate. Aici constaţi şi că are treizeci şi şapte de ani.

Este calm, nonşalant aproape şi face economie de gesturi şi de cuvinte. Se aşază în faţa lui Camille fără a-l scăpa din ochi, încordat, de parcă s-ar aştepta ca acesta să îşi scoată arma. Nu are încredere în ceilalţi, dar, fără îndoială, nu suficient din moment ce, în loc

să stea fără griji acasă la el, este acum adus la vorbitorul penitenciarului de maximă securitate. Risca să facă douăzeci de ani, a luat doar zece, cu totul, şi va face şapte. De intrat, a intrat abia de doi ani. Deşi se dă mare, văzându-l, Camille simte că timpul i se pare înfiorător de lung aici.

Când este înştiinţat despre vizita neaşteptată a sticletelui, neîncrederea lui Faraoui intră în alarmă. Se aşază drept, pe scaun, cu braţele încrucişate. Până una-alta, cei doi nu îşi vorbesc, dar întrevederea lor a fost deja precedată de un schimb de mesaje halucinant. La drept vorbind, şi numai vizita comisarului-şef Verhoeven este, în sine, un mesaj extrem de complex.

Într-o închisoare se ştie totul. Nici nu ajunge bine un deţinut la vorbitor, că vestea deja zboară pe culoarele înguste ale stabilimentului. Ce poate dori un poliţist de la Brigada Criminală de la un proxenet de calibrul lui Faraoui, aceasta e-ntrebarea şi, la drept vorbind, nici nu contează conţinutul convorbirii, oricum zvonurile vor brăzda penitenciarul de înaltă securitate, ipoteze peste ipoteze, de la cele mai raţionale la cele mai demenţiale, se vor izbi unele de altele ca într-un flipper gigantic, pe măsura intereselor fiecăruia, a importanţei bandelor prezente pe-aici, iar iţele poveştii se vor întreţese de la sine.

Iată de ce Camille, aşezat pe un scaun de la vorbitor, cu mâinile încrucişate, se mulţumeşte doar să se uite la Faraoui. Nimic altceva. Treaba se face de la sine, nu e nevoie să mişte nici măcar un deget.

Tăcerea însă tot grea este.

Faraoui, aşezat şi el, aşteaptă iscoditor, fără a scoate un cuvânt. Camille e nemişcat. Se gândeşte doar cum de i-o fi dat prin cap numele acestui răufăcător când îl luase la întrebări chestorul-şef adjunct. Inconştientul său ştia foarte bine ceea ce urma să se întâmple, dar Camille avea s-o conştientizeze mai târziu: era cea mai rapidă cale către Vincent Hafner.

Pentru a ajunge până la capătul drumului pe care a luat-o, a acestui tunel, Camille va trebui să treacă prin momente dificile, iar angoasa urcă în el ca apa în cadă. Ei, doar n-o să se lase pândit şi analizat atât de

intens de Faraoui! Se ridică şi se duce să deschidă fereastra. Şi numai intrarea în penitenciarul de maximă siguranţă i-a creat o stare groaznică.

Respiră adânc. Şi când te gândeşti că va mai trebui să vină pe aici…

Îşi aminteşte şi de felul cum a anunţat figura cu „participarea a trei bande”. Creierul îi funcţionează mai repede decât el însuşi şi abia după ce întreprinde un lucru înţelege de ce l-a făcut. Ei bine, acum înţelege.

Ceasul numără mai întâi secundele, nu peste mult minutele şi, în spaţiul închis al vorbitorului, ne-cuvintele ţâşnesc cu viteza vibraţiilor atmosferei înconjurătoare.

La început, pe Faraoui îl cuprinde dispreţul, crezând că este vorba despre încercarea tăcerii, cea prin care fiecare aşteaptă să vorbească celălalt primul, un soi de skanderbeg cu mâna moale, tehnică destul de vulgară, or asta îl surprinde, îl cunoaşte din auzite pe comisarul-şef Verhoeven, nu e genul de caraliu care să se coboare la asemenea practici. Prin urmare, despre altceva este vorba. Camille îl vede plecând fruntea şi gândindu-se cât de rapid îi permite inteligenţa.

Comisarul anticipează. Tzzz, tzzz, tzzz… şi nu-l mai pironeşte cu privirea. Faraoui, care deţine un excelent simţ al propriilor interese, decide să intre în joc. Şi timpul continuă să alerge…

Aşteptare. Zece minute. Apoi un sfert de ceas. Douăzeci de minute. Camille dă semnalul, desfăcându-şi braţele.

— Bine… Acum, nu că m-aş plictisi…

Se ridică. Faraoui rămâne pe scaun. Zâmbet schiţat, abia perceptibil. Se lipeşte chiar de spătar, de parc-ar da să se întindă.

— Ce credeţi că sunt eu, poştaş?

Camille e la uşă. Bate cu palma pentru a veni cineva să îi deschidă. Întoarce capul.

— Într-o oarecare măsură.

— Şi eu cu ce m-aleg?

Camille se preface scandalizat:

— Cum adică? Ajuţi justiţia ţării tale! Ce mă-sa, doar nu e de ici, de colo!

Uşa se deschide larg, iar gardianul se dă la o parte pentru a-l lăsa să treacă pe Camille care se opreşte o clipă în prag, cu aer preocupat.

— Apropo, ia zi, Mouloud… Gagiul care te-a dat în gât, păi, or cum îl cheamă?… Să-mi bag dacă n-aveam numele pe vârful limbii…

Faraoui nu a aflat niciodată cine l-a turnat, deşi a făcut tot ce i-a stat în putinţă. N-a fost să fie şi toată lumea ştie că ar mai băga patru ani de pârnaie pentru asta. Nu oricine îşi poate închipui cu adevărat ce îi va face Faraoui în ziua în care va da de el.

Surâde şi dă din cap: de acord.

Este primul mesaj pe care Camille a venit să-l facă înţeles, întâlnirea cu Faraoui s-ar traduce prin: am încheiat un târg cu un criminal. Dacă-i dau numele măcănitorului, nimic nu-mi va putea refuza.

În schimbul respectivului nume, l-am şi aruncat pe urmele tale, îţi va respira permanent în ceafă până să mai ai tu timp să-ţi tragi sufletul. Începând din acest moment, poţi să numeri secundele până dă de tine.

Ora 19:30

Camille stă la birou, colegii mai bagă capul pe uşă, îi fac semn cu mâna, toată lumea a auzit vorbindu-se despre caz şi, fără doar şi poate, e în centrul tuturor conversaţiilor. Ca să nu-i mai punem la socoteală pe cei care au participat la „incursiunea împotriva grupului etnic sârbesc”, care nu sunt neapărat îngrijoraţi, dar, oricum, umblă vorba că Michard s-a apucat să bage strâmbe. Ce porcărie! Şi Camille ce naiba-nvârte? Nimeni nu ştie nimic. Nici măcar lui Louis nu i-a spus mai nimic, aşa că bârfele aleargă într-o veselie, un poliţist de acest nivel, comportându-se astfel, ai zice că are ceva să îşi reproşeze, unii sunt uimiţi, alţii doar miraţi, ce se ştie sigur e că şefa, chestorul-şef adjunct, e furioasă, dar asta e nimic pe lângă pandaliile judecătorului care va convoca o şedinţă cu toată lumea. Încă de după-masă, chestorul-şef Le Guen tună şi fulgeră şi, totuşi, surpriză, cei care

bagă capul pe uşă văd un Verhoeven purtându-se de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, tastându-şi raportul absolut lipsit de griji, ca şi cum toată povestea asta cu jaful cu mână armată, dat de o echipă de profesionişti, nu ar fi decât o integramă de-a lui. Nimic nu-nţeleg! Dar tu? Nici eu. Ciudat, totuşi. Dar nimeni nu insistă, fiecare e chemat în altă parte, se aude gălăgie de undeva, e pe un coridor, zarvă cât încape. Pe aici chiar se munceşte zi şi noapte, nici vorbă de momente de relaxare.

Camille trebuie să pună la punct raportul, să dreagă cumva dezastrul care se anunţă. Tot ceea ce îi trebuie este puţin timp, foarte puţin, dacă strategia lui dă roade, atunci Hafner va fi găsit repede.

Într-o zi sau două.

În asta constă obiectivul raportului. În a câştiga două zile.

Imediat ce Hafner va fi închis, arestat, totul va putea fi explicat, ceaţa care învăluie cazul se va risipi, Camille se va justifica, îşi va cere scuze, va primi o recomandată cu sancţiunea administrativă – poate suspendare temporară, poate orice promovare blocată până la pensie, dacă nu chiar va fi nevoit să solicite, ba chiar să accepte, transferul. Nu mai contează: Hafner va fi legat, iar Anne la adăpost. În rest…

În clipa în care trece la treabă, pentru delicata redactare a raportului (oricum, pentru el, chestia asta…), îşi aminteşte de pagina de blocnotes pe care o aruncase ceva mai devreme, după prânz, la coşul de gunoi. Se ridică şi o scoate. Chipul lui Vincent Hafner, apoi cel al lui Anne pe patul de spital. În timp ce, cu o mână, încearcă să netezească hârtia mototolită, cu cealaltă îl sună pe Guérin pentru a-i lăsa un mesaj, al treilea pe ziua de azi. Dacă Guérin nu răspunde rapid înseamnă că pur şi simplu nu vrea. În schimb, chestorul-şef Le Guen aleargă de câteva ceasuri după Camille. În fine, toată lumea aleargă după toată lumea. Patru mesaje la rând: „Ce-ai, Camille? Sună-mă!” Asta da îngrijorare! Şi are şi de ce. De altfel, nici nu apucă bine Camille să scrie primele rânduri ale raportului, când telefonul începe iarăşi să vibreze. Tot Le Guen. De data aceasta răspunde, închizând ochii şi

aşteptând avalanşa. Numai că, din contră, Le Guen vorbeşte aproape în şoaptă, liniştit.

— Camille, nu crezi că ar trebui să ne vedem?

Camille poate răspunde cu un da sau cu un nu. Le Guen este prietenul lui, singurul care i-a mai rămas după toate naufragiile, singurul în stare să îi modifice traiectoria pe care s-a angajat. Totuşi, Camille tace. Se află într-unul dintre acele momente decisive care îţi pot salva ori nu viaţa şi tace.

Să nu credeţi că, subit, a ajuns masochist ori sinucigaş. Din contră, se simte cât se poate de lucid. Din trei trăsături de creion schiţează profilul lui Anne într-un colţ rămas liber al hârtiei. Făcea la fel şi cu Irène, de cum avea o clipă liberă, tot aşa cum alţii îşi rod unghiile.

Le Guen încearcă să îl aducă cu picioarele pe pământ pe cel mai convingător şi mai aplicat ton al lui:

— Ai dat la-ntors rahatul întreaga după-amiază, încât toată lumea s-a întrebat dacă nu cumva te-ai pus pe căutat terorişti internaţionali. Ai rupt toate echilibrele. Informatorii urlă că au fost făcuţi trădători de-ai lor. Parcă ţi s-ar rupe-n paişpe de colegii care muncesc la greu anu-ntreg cu grupurile astea. În trei ceasuri ai făcut zob ce s-au străduit şi ei să construiască un an de zile şi acum, cu moartea sârbului ăluia, Ravic, chiar că treaba s-a complicat rău. Deci chiar trebuie să îmi spui exact despre ce este vorba.

Camille încă nu intră în dialog, ci îşi priveşte desenul. Ar fi putut fi o altă femeie, îşi zice, atâta doar că ea e, nu alta. Anne, adică. Şi-n viaţa lui, şi-n pasajul Monier… Păi, de ce ea şi nu alta? Mister. Trasând, încă o dată, forma gurii, mai că îi simte gustul balsamului de buze, apoi locşorul acela de sub mandibulă, care i se pare atât de emoţionant.

— Camille, mă asculţi?

— Da, Jean, te ascult.

— Habar n-am dacă te mai pot scoate din belea, pricepi? Mi-e groaznic de greu să-l potolesc pe judecător. E un tip inteligent şi, exact de-asta, nu trebuie tratat ca un tâmpit. Acum mai puţin de o oră

mi-au căzut şi şefii pe cap, dar cred că tot am mai putea limita pagubele…

Camille lasă creionul deoparte şi ochii în jos: străduindu-se să corecteze portretul lui Anne, îl stricase de tot. Uite-aşa se întâmplă de fiecare dată, adică treaba se cere făcută dintr-o suflare, dacă te-apuci să reîncălzeşti ciorba, se duce pe apa sâmbetei.

Dintr-odată, lui Camille nu-i dă pace un gând cu totul şi cu totul inedit, o întrebare absolut uluitoare care, până acum, nici că mai intervenise: şi, pe urmă, ce mă fac? Şi acum, ce vreau, de fapt? Or, cum se întâmplă de multe ori în dialogul surzilor, în care nimeni nu reuşeşte nici să asculte, nici să înţeleagă, în mod surprinzător cei doi ajung la aceeaşi concluzie:

— Camille, e ceva personal, da? întreabă Jean. O cunoşti pe fata asta? Personal?

— Nu, nu Jean, ce-ţi veni?…

Le Guen lasă să plutească un moment de dureroasă tăcere. După care ridică din umeri:

— Dacă s-a lăsat cu daune, o să se treacă la o scormoneală…

Pe neaşteptate, Camille înţelege că problema nu ţine doar de iubire, că mai este şi altceva. A luat-o pe un drum întunecat şi sinuos, habar nu are unde duce, dar simte, ştie că nu de pasiunea oarbă pentru Anne este împins. Altceva îl face să o ţină tot înainte, indiferent de costuri.

În fond, face cu propria viaţă ceea ce a făcut de fiecare dată cu anchetele: merge până la capăt pentru a înţelege cum de s-a ajuns până acolo.

— Camille, dacă nu îmi explici imediat, continuă Le Guen, dacă n-o faci chiar acum, chestorul-şef adjunct Michard are de gând să informeze Parchetul. Şi nu vom putea evita o anchetă internă…

— Păi ce să ancheteze… intern?

Le Guen ridică încă o dată din umeri: bine, cum vrei tu.

Ora 20:15

Camille bate încet la uşă. Niciun răspuns. Deschide: Anne este în pat, cu ochii în tavan. Se aşază lângă ea.

Nu îşi vorbesc. O prinde de mână, Anne nu face nicio mişcare, totul în ea respiră un teribil abandon, un soi de demisie. Totuşi, după câteva minute, o spune ca pe o simplă constatare:

— Vreau să ies…

Se ridică fără grabă în capul oaselor, sprijinindu-se în coate.

— Din moment ce nu te operează, răspunde Camille, vei putea să te întorci repede acasă. E vorba de o zi sau două.

— Ba nu, Camille, spune încă o dată Anne, pronunţând unul câte unul cuvintele, vreau să ies imediat, acum, chiar acum.

Bărbatul se încruntă. Anne întoarce capul când la dreapta, când la stânga repetând:

— Acum.

— Nu se iese dintr-un spital uite-aşa, în miez de noapte. Trebuie o fişă medicală, tratamentul şi…

— Ba nu! Camille, vreau să plec, nu înţelegi?!

Camille se ridică de pe scaun, trebuie să o calmeze, Anne este pe cale de a-şi ieşi din fire. Numai că i-o ia înainte, îşi trece picioarele peste marginea patului şi se ridică.

— Nu mai vreau să rămân aici şi nimeni nu mă poate obliga să o fac!

— Dar nici nu te obligă cineva să…

Anne şi-a supraestimat însă forţele, o cuprinde ameţeala, se sprijină de Camille şi se aşază la loc, pe pat, cu privirea în pământ.

— Camille, sunt sigură că a venit aici, că vrea să mă omoare şi nu se va opri, ştiu, simt asta.

— Nu ştii nimic şi nu simţi nimic! răspunde apăsat poliţistul.

A da dovadă de autoritarism nu este însă o strategie potrivită, întrucât în clipa de faţă Anne este condusă de frică, de panică, inaccesibile raţiunii sau autorităţii. Femeia începe să tremure.

— Doar ai un paznic la uşă, deci nimic rău nu ţi se poate întâmpla…

— Termină, Camille! Când nu e la toaletă, joacă *Solitaire* pe telefon! Nici nu îşi dă seama când ies din cameră…

— O să solicit repartizarea altuia. Noaptea…

— Ce e cu noaptea?

Anne încearcă să îşi şteargă nasul, însă o doare.

— Ei, ştii tu cum e… Noaptea ţi-e frică de orice-ar fi să fie, dar te asigur că…

— Ba nu, nu ai de ce să mă asiguri. Tocmai…

Acest cuvânt le face îngrozitor de rău şi unuia, şi celuilalt. Femeia ţine să plece tocmai fiindcă el nu îi poate asigura securitatea. Totul e numai din vina lui. Înfuriată, Anne aruncă batista pe jos. Camille încearcă să o ajute, dar ea nu are nevoie de nimic.

— Ia mai lasă-mă-n pace, zice, mă descurc eu şi de una singură…

— Cum adică „de una singură”?

— Camille, de-acum te rog să mă laşi în pace, nu mai am nevoie de tine.

Acestea fiind zise, însă, se întinde la loc în pat, este imposibil să se mai ţină pe picioare, oboseala a dărâmat-o, aşa că trage pătura deasupra. Lasă-mă-n pace.

Aşa că o lasă, se aşază la loc pe scaun, încearcă să o ia din nou de mână, dar este una rece, lipsită de vlagă.

Iar poziţia ei în pat este ca o insultă.

— Poţi pleca… adaugă.

Şi nu se mai uită la el. Îşi întoarce faţa spre fereastră.

ZIUA 3

Ora 7:15

Camille mai că n-a dormit de două zile încoace.

Încălzindu-şi palmele de cana de cafea, priveşte pădurea prin marele perete din panouri culisante de sticlă al atelierului. Aici, la Montfort, mama sa a pictat aproape până în ziua morţii. Ulterior locul a fost lăsat în părăsire, ocupat uneori de oameni fără adăpost, devastat. Camille nu a mai avut grijă de atelier, dar nici nu l-a vândut, fără a şti prea bine de ce.

După care, într-o bună zi, după moartea lui Irène, s-a hotărât să nu mai păstreze nimic din ce i-a aparţinut mamei sale, să îi vândă toate operele, doar trebuiau încheiate odată şi-odată socotelile, din cauza tabagismului ei nu măsoară el decât un metru patruzeci şi cinci.

Unele pânze se află acum în muzee din străinătate. Şi-a mai jurat şi să scape de banii astfel obţinuţi, însă, fireşte, nu a făcut nimic în acest sens. Sau, cumva, mai degrabă da. Când s-a întors la viaţa socială, după moartea lui Irène, a reconstruit şi reamenajat atelierul de la marginea pădurii din Clamart, care fusese cândva cabana de vânătoare a paznicului unei moşii dispărute de multă vreme. Odinioară, locul era încă şi mai izolat decât astăzi, când cele mai apropiate case se găsesc la doar trei sute de metri, dar, oricum, este vorba despre trei sute de metri de pădure deasă. Iar drumul nu duce mai departe, ci se termină aici.

Camille a reînnoit totul, a pardosit cu cărămidă roşie în locul celei care, până atunci, se clătina la fiecare pas, a făcut o baie adevărată, a ridicat şi un mezanin pentru dormitor, partea de jos a clădirii devenind un living încăpător, cu bucătărie americană şi peretele de pe lungime din sticlă, prin care se vede liziera pădurii.

Întrucât, în copilărie, şi-a petrecut după-amiezi întregi privindu-şi mama cum pictează, pădurea îl înspăimântă şi în ziua de azi. E drept, acum este vorba despre o spaimă de adult, care are în ea ceva regresiv,

delicios şi dureros, totodată. Singurul punct de nostalgie pe care şi l-a permis este sintetizat de soba cu lemne, din fontă strălucitoare, aşezată în mijlocul încăperii, înlocuind-o pe aceea adusă de mama sa, dar care a fost furată pe când lăsase casa de izbelişte.

Dacă nu ştii s-o utilizezi, căldura doar urcă, dormitorul de sus ajunge în plină caniculă, pe când în living îţi îngheaţă picioarele, numai că acest mod rustic de încălzire îi place, fiindcă trebuie să ştii să îl menţii, necesitând tot atâta atenţie câtă experienţă. Camille ştie să o încarce şi să o regleze, în aşa fel încât căldura să ţină întreaga noapte. În zilele cele mai reci ale iernii, dimineaţa se face destul de răcoare, dar Camille consideră această primă încercare, de a încărca şi de a reaprinde soba, drept un soi de mică liturghie matinală.

A înlocuit şi o bună parte a acoperişului cu sticlă, aşa încât se poate vedea în permanenţă cerul, iar norii şi ploaia par a cădea direct peste tine atunci când ridici ochii. Când ninge, este aproape neliniştitor. Deschiderea către înalt practic nu foloseşte la nimic, sigur, permite intrarea luminii, dar, în definitiv, nu de lumină este interiorul lipsit. Când a venit în vizită, Le Guen, băiat practic, l-a întrebat la ce e bună partea acoperişului din sticlă, iar Camille i-a răspuns: „Acum, ce mai vrei şi tu, am înălţime de caniş şi aspiraţii cosmice”.

Trece pe aici de câte ori poate, în concedii, în weekenduri. De invitat, rar invită pe câte cineva. De altfel, în viaţa lui nu e cine ştie câtă lume. Louis şi Le Guen au trecut pe aici, Armand de asemenea. Fără să însemne o hotărâre asumată, locul a rămas în general secret. Când ajunge aici desenează tot timpul, numai din memorie. În grămada de crochiuri, în sutele de carnete aruncate unele peste altele în living, se găsesc portretele tuturor celor pe care i-a arestat, ale tuturor morţilor pe care i-a văzut, cărora le-a anchetat cazul, ale judecătorilor împreună cu care a lucrat, ale colegilor pe care i-a cunoscut, cu o predilecţie subliniată pentru martorii pe care i-a interogat, siluete venind şi plecând, trecători prin viaţa lui, dar traumatizaţi, ameţiţi, spectatori categorici, femei

răvăşite de evenimente, tinere pătrunse de emoţie, bărbaţi încă înfierbântaţi de adierea morţii, sunt aici aproape toţi, două mii de schiţe, poate trei mii, o galerie uriaşă de portrete fără echivalent: existenţa cotidiană a unui poliţist de la Brigada Criminală, în interpretarea artistului care nu a fost să ajungă vreodată. Camille este un desenator cum puţini se găsesc şi, în clipe de mare exactitate, chiar afirmă că desenele lui sunt mai inteligente decât el însuşi, ceea ce este destul de adevărat. Întrucât până şi fotografiile având aceiaşi subiecţi par mai puţin fidele, mai puţin exacte. Odată, când au fost la Palatul Salé[11], Anne i s-a părut atât de frumoasă, încât i-a zis: stai aşa, nu te mişca, apoi şi-a scos telefonul mobil şi i-a făcut o fotografie, una singură, care să i se afişeze pe ecran când ea avea să-l sune, dar, până la urmă, a fost nevoit să îşi fotografieze una dintre schiţele având-o ca subiect, fiindcă era mai exactă, mai adevărată, mai evocatoare.

Este septembrie, nu a venit încă frigul, iar la căderea nopţii, când a sosit, Camille s-a mulţumit să aprindă în sobă ceea ce numeşte un foc strict pentru confort.

Ar trebui să-i vină şi pisica aici, şi Doudouche, numai că ei nu-i place la ţară, vrea Parisul şi numai Parisul, aşa e ea făcută. Şi pe ea a tot desenat-o. Şi pe Louis. Şi pe Jean. Cândva şi pe Maleval. Aseară, chiar înainte de a se duce să se culce, a dezgropat toate portretele pe care i le-a făcut lui Armand, descoperind chiar şi unul realizat în ziua morţii acestuia, Armand întins pe pat, cu figura aceea prelungă şi în sfârşit liniştită care face ca morţii să semene într-o oarecare măsură între ei.

În faţa casei, la cincizeci de metri, la capătul a ceea ce joacă rol de curte, începe pădurea. La căderea nopţii a apărut şi umezeala, aşa că, de dimineaţă, maşina e acoperită de picături de apă.

Şi pădurea a desenat-o adesea, ba chiar s-a încumetat să încerce acuarela, însă nu este dotat pentru culori. Talentul lui priveşte emoţia, mişcarea, ceea ce este viu într-un subiect. Colorist, însă, nu este. Mama lui, da, a fost. El, nu.

Chiar la şapte şi un sfert sună telefonul mobil.

Fără a lăsa din mână cana de cafea, ridică aparatul.

Louis îşi cere scuze.

— Lasă, răspunde Camille, dă-i drumul…

— Doamna Forestier nu mai este în spital.

Scurt moment de tăcere. Dacă ar trebui scrisă biografia lui Camille Verhoeven, cea mai mare parte ar fi dedicată poveştii tăcerilor lui. Louis, care ştie perfect acest lucru, continuă să îşi pună întrebări despre femeia dispărută. Ce loc să ocupe, oare, în viaţa comisarului? Să fie ea adevăratul, unicul motiv al comportamentului acestuia? Şi care să fie proporţia exorcizării în atitudinea lui Camille? În orice caz, tăcerea lui spune multe despre cât de dată peste cap îi este viaţa.

— De cât timp s-a întâmplat?

— Nu se ştie. De astă-noapte. Infirmiera a trecut prin salon spre zece seara, au stat de vorbă, părea calmă, dar peste o oră, cea care a preluat schimbul a găsit camera goală. Şi-a lăsat cea mai mare parte a hainelor în dulap, pentru a se crede că pur şi simplu a ieşit pentru puţin timp din încăpere. Iată de ce le-a luat ceva până şi-au dat seama că, de fapt, a dispărut.

— Şi agentul?

— A declarat că are probleme cu prostata şi, când se duce la toaletă, poate dura şi mai mult.

Camille ia o gură de cafea.

— Trimite imediat pe cineva până la ea acasă.

— Am făcut-o eu înainte de a vă suna. Nu a văzut-o nimeni…

Camille se uită fix spre liziera pădurii, de parcă ar aştepta un ajutor de acolo.

— Ştiţi dacă are familie? întreabă Louis.

Neagă, nu, de unde să ştie. În realitate, chiar ştie, are o fată în Statele Unite. Cum o fi chemând-o? Agathe. Nu îi răspunde însă lui Louis.

— Dacă s-a dus la un hotel, continuă Louis, atunci va fi ceva mai greu să dăm de ea, dar, la fel de bine, s-ar putea să fi cerut ajutorul vreunei cunoştinţe. Cred că o să trec pe la locul ei de muncă.

Camille oftează:

— Nu, lasă că fac eu treaba asta. Concentrează-te asupra lui Hafner. Avem noutăţi?

— Pentru moment, nimic. Pare că a dispărut de-a binelea. La ultimul domiciliu cunoscut nu este nimeni. Prin locurile obişnuite, nici urmă de el. Cunoscuţii nu l-au mai văzut de la începutul anului…

— De la lovitura din ianuarie?

— Cam de-atunci, da.

— A şters-o la mari depărtări…

— Aşa crede toată lumea. Unii chiar presupun că a murit, fără însă a avea vreo dovadă. Se mai zice şi că ar fi bolnav, informaţia este relativ frecventă, dar ţinând cont de prestaţia din pasajul Monier, mie mi se pare mai degrabă zglobiu. Continuăm să îl căutăm, dar n-aş prea crede să…

— Când vin rezultatele de laborator despre moartea lui Ravic?

— Cel mai devreme mâine.

Louis lasă şi el să se scurgă un delicat moment de tăcere. În concepţia lui există un soi cu totul deosebit de tăcere, rezervat întrebărilor dificile. Încearcă:

— În legătură cu doamna Forestier, cine o anunţă pe doamna chestor-şef adjunct, dumneavoastră sau eu?

— Mă ocup eu.

Răspunsul pur şi simplu a ţâşnit. Mult prea repede. Camille lasă cana pe chiuvetă. Intuitiv, Louis aşteaptă continuarea, care nu întârzie:

— Uite cum stăm… Aş prefera să o caut eu.

Se poate simţi cum Louis clatină prudent din cap.

— Cred că pot da de ea destul de repede.

— Nicio problemă, decide subalternul.

Mesajul este destul de limpede: nu avem ce să-i comunicăm chestorului-şef adjunct Michard.

— Vin şi eu, Louis. Vin repede. Mai am înainte o întâlnire, dar imediat după am sosit.

Firişorul de sudoare îngheţată pe care Camille îl simte scurgându-i-se pe şira spinării nu are nicio legătură cu temperatura din încăpere.

Ora 7:20

Se îmbracă rapid, dar nu poate pleca aşa, e ceva mai puternic decât el, trebuie să se asigure că totul este în siguranţă, din cauza acestei impresii iritante că întotdeauna totul depinde numai de el.

Urcă în vârful picioarelor până la mezanin.

— Nu, nu dorm…

Înaintează ceva mai hotărât şi se aşază pe marginea patului.

— Am sforăit? întreabă Anne fără a se întoarce.

— Nici nu s-ar putea altfel cu o fractură nazală.

Deodată el este uimit de această poziţie. La spital, faţa îi era mereu întoarsă de partea cealaltă, către fereastră, nu mai vrea să mă vadă, simte că nu sunt în stare să o apăr.

— Aici eşti în siguranţă, nu ţi se poate întâmpla nimic rău.

Anne clatină din cap şi e greu de spus dacă asta înseamnă da sau nu.

Deşi e nu.

— O să găsească o cale. O să vină…

Anne se întoarce pe spate şi îl priveşte. Până la urmă chiar o să-l facă să îl macine şi pe el îndoielile.

— Imposibil, Anne. Nimeni nu are cum să ştie că eşti aici.

Anne se mulţumeşte să clatine încă o dată din cap. Semnificaţia e lipsită de ambiguitate: poţi să zici tu ce-oi zice, tot mă va găsi şi mă va omorî. Povestea se transformă în obsesie, devine de necontrolat. Camille o ia de mână.

— După toate câte ţi s-au întâmplat, este normal să fii speriată. Te asigur însă că…

De data aceasta, clătinatul capului ar putea să însemne: cum să fac eu să-ţi explic? Sau: las-o baltă!

— Trebuie să plec, spune Camille uitându-se la ceas. Ai jos tot ce-ţi trebuie, ţi-am arătat deja…

Da. Un semn. E încă foarte obosită. Nici măcar semiîntunericul din încăpere nu poate ascunde dezastrul produs de vânătăi, de contuzii.

Camille i-a arătat totul: locul cafelei, al micii farmacii, baia… Nu şi-ar fi dorit ca ea să părăsească spitalul, acum cine va avea grijă de evoluţia stării de sănătate, cine va scoate firele suturilor? Numai că nu a

fost nimic de făcut, înfierbântată, nervoasă, nu a mai vrut cu niciun chip să rămână internată, amenințând că se va întoarce acasă. Nu avea cum să îi spună că acolo era așteptată, că i se întindea o capcană, deci, ce era de făcut și cum, unde s-o fi dus dacă nu aici, la capătul lumii?

Și uite: Anne este aici.

Pe unde nu a mai trecut nicio femeie. Camille își alungă gândul din minte fiindcă, la drept vorbind, chiar aici, jos, lângă ușă, a fost ucisă Irène. De patru ani încoace totul s-a schimbat, a refăcut totul, dar, în același timp, lucrurile sunt exact la fel. S-o fi „curățat" el de trecut, dar în felul lui, și, cum niciodată nu reușește să facă lucrurile cumsecade, fâșii de viață au rămas încă agățate mai peste tot. Pentru asta, uitându-se de jur împrejur, îi sar în ochi din toate colțurile.

Faci exact cum ți-am spus, închizi…

Anne își așază palma peste a lui. Cu degetele prinse în atele, gestul nu are nimic romantic. E ca și când ar vrea să spună: mi-ai mai zis, am înțeles, hai, șterge-o.

Și Camille o șterge. Coboară treptele până la mezanin, iese, încuie, urcă în automobil. Situația i s-a complicat cu mult, dar Anne este acum în mai mare siguranță. Să ia totul asupra lui, să țină întreaga lume pe umeri. Dacă ar fi de o înălțime normală, ar mai simți, oare, că are tot atâtea îndatoriri?

Ora 8:00

Pădurea m-a deprimat întotdeauna, niciodată nu am putut-o suferi. Și asta e încă și mai rea decât altele. Clamart, Meudon… Vasăzică: nicăieri. Trist ca o duminică în paradis. O pancartă anunță cartierul suburban, dar nici n-ai putea spune ce mai este și asta: niște cabane, niște proprietăți ale unor indivizi care se dau bogați, nici oraș, nici sat, nici mahala. Pur și simplu periferie. Dar a cui periferie, îți vine să-ntrebi. Dacă te uiți cât de îngrijite le sunt grădinile, terasele, nici nu știi ce ar trebui să te consterneze mai tare, locul dezolant sau satisfacția pe care acesta le-o poate oferi locuitorilor săi.

Dincolo de aliniamentul clădirilor nu se mai află nimic altceva, doar pădure cât vezi cu ochii, strada Pavé de Meudon, pentru descoperirea căreia GPS-ului îi ia două ceasuri şi, în stânga, strada Sticlei Moarte. Cine-o mai fi inventat şi numele ăsta? Ca să nu mai zic că e aproape imposibil să parchezi şi tu maşina într-un loc în care să fie ferită de ochii lumii, trebuie să urci până la dracu-n praznic şi de-acolo s-o mai şi iei pe jos.

Sunt cu totul scos din fire, nu mănânc destul, sunt obosit, vreau să fac totul odată. Şi nu-mi place să merg pe jos. Prin pădure, nici atât…

Eeei, păi să se ţină bine don'şoara, c-o să-i trag eu o săpuneală. Hai că nu mai e mult. Sunt dotat cu tot ce trebuie pentru ca explicaţia să fie limpede ca lumina zilei. Când voi termina cu toate astea, mă voi duce într-un loc în care pădurea să fie interzisă. Nu vreau niciun copac la mai puţin de o sută de kilometri, ci doar plajă, nişte cocktailuri date-n mă-sa, câteva mâini la poker şi împăcare generală. Am vârsta potrivită, de-acum. Când totul se va încheia, am să profit cât mai e timp. Or, pentru aşa ceva, trebuie să îmi recapăt sângele-rece, să trec prin pădurea asta de căcat cu mare atenţie la tot ce se întâmplă prin jur, n-ai fi zis, dar e o nebunie ce de lume poate fi prin locurile astea prin care n-ar trebui să dai de picior de om: tineri, bătrâni, cupluri, încă de la primele ore ale dimineţii, şi toţi se plimbă, fac sport… Până şi de unii călare am dat.

Acestea fiind spuse, cu cât înaintez, cu atât mai puţină lume este prin preajmă. Casa este situată destul de departe, într-un loc retras, la mai bine de trei sute de metri, iar drumul nu duce decât până acolo. Mai departe nu mai este nimic în afara pădurii.

Să umbli pe aici cu o puşcă cu lunetă, fie ea şi ascunsă în toc, nu prea ţine de culoarea locală, aşa că am băgat-o şi într-un sac de sport. Cu atât mai mult cu cât nu prea arăt a gagiu ieşit după ciuperci.

De câteva minute nu am mai observat pe nimeni, GPS-ul s-a pierdut cu totul, dar alt drum decât ăsta nu există.

Deci, vom fi liniştiţi şi-o să lucrăm cum se cere.

Ora 8:30

Fiecare uşă care se trânteşte, fiecare metru de coridor, fiecare privire aruncată spre gard, totul îl costă şi îl apasă. Fiindcă, în fond, lui Camille îi este frică. Chiar dacă de multă vreme ştie că tot se va impune, într-o bună zi, să ajungă şi pe aici, de fiecare dată a alungat acest gând care urca, însă, neobosit la suprafaţă, continuând să se zbată, ca un uriaş peşte de nămol, şoptindu-i că marea întâlnire tot se va impune, mai devreme sau mai târziu. Doar ocazia îi lipsise pentru a ceda nevoii de neînvins, fără a trebui să îi fie ruşine de sine însuşi.

Porţile grele, metalice, ale penitenciarului de maximă securitate se deschid şi se închid, înainte, în urmă, de jur împrejur.

Înaintând cu paşii lui uşori ca de vrăbiuţă, Camille abia se abţine să nu vomite, iar capul i se învârte.

Gardianul care îl însoţeşte se arată plin de respect, prevenitor, de parcă ar cunoaşte situaţia, iar Camille ar avea dreptul, în aceste împrejurări ieşite din comun, la un tratament deosebit. Camille vede peste tot numai semne parcă anume pentru el făcute.

O încăpere, o alta apoi, în sfârşit, vorbitorul. O uşă se deschide. Intră, se aşază la o masă din fier, ancorată de podea, iar inima îi bate într-un ritm halucinant, gâtul îi este uscat. Aşteaptă. Îşi pune palmele pe masă, observă că îi tremură, aşa că le ascunde sub tăblie.

O a doua uşă, din fundul sălii, se deschide.

La început nu zăreşte decât o pereche de ghete lăsate pe dispozitivul metalic al fotoliului rulant, ghete din piele neagră, prea de tot sclipitoare, după care fotoliul alunecă extrem de încet, generând o senzaţie de nelinişte, de neîncredere. Apar apoi şi două picioare ai căror genunchi, întinzând ţesătura pantalonilor, spun ceva despre corpolenţa trupului, dar fotoliul se opreşte la jumătatea drumului, în prag, nelăsând să se vadă mai departe decât două mâini durdulii, albe, lipsite de vene, puse pe roţile mari din cauciuc. Încă un metru şi iată individul în întregime.

Se mai opreşte o clipă. Apoi, de cum intră, îl priveşte pe Camille direct în ochi, fără a se mai uita în altă parte. Gardianul îi trece prin faţă, îndepărtează cel de-al doilea scaun metalic de masă, pentru a face loc fotoliului rulant, după care, la un semn al lui Camille, iese.

Fotoliul înaintează şi se răsuceşte cu o uşurinţă neaşteptată.

Gata. De acum sunt fată în faţă.

Camille Verhoeven, comisar-şef al poliţiei judiciare, se găseşte, pentru întâia oară după patru ani, faţă în faţă cu ucigaşul soţiei lui.

Îl cunoscuse cândva drept un bărbat înalt, încă zvelt, deşi predispus la a lua proporţii, de o eleganţă sobră, uşor decadentă, cu trăsături ferme, de o senzualitate aproape jenantă, în special în privinţa buzelor. Deţinutul din faţa lui, în schimb, e un umflat neglijent. Trăsăturile îi sunt absolut identice cu cele de odinioară, înecate însă într-un tot ale cărui proporţii s-au modificat. Vechiul chip a rămas, ca o mască fin desenată, aşezată pe un cap de obez. Părul e prea lung şi slinos. Privirea tot aceeaşi a rămas, suspicioasă, perfidă.

— Era scris, constată Buisson.

Vocea îi tremură, cam prea ascuţită, cam prea tare.

— Deci acum era să fie, conchide, de parcă întrevederea a ajuns la sfârşit.

Încă din vremea splendorii personale îi plăcea să creeze propoziţii fundamentale. În realitate, exact lucrul acesta făcuse din el un criminal cu şase victime la activ, gustul pentru grandilocvenţă, aroganţa preţioasă. De la prima lor întâlnire, el şi Camille s-au urât. Mai târziu, cum se întâmplă, istoria le-a confirmat faptul că, la nivel intuitiv, făcuseră alegerea corectă. Nu e însă vreme pentru a o lua de la potop.

— Mda, răspunde Camille simplu, acum era să fie.

Vocea nu îi tremură. De la apariţia lui Buisson este mai calm. Are o îndelungată experienţă a situării faţă în faţă şi realizează că se va stăpâni. Bărbatul acesta, pe care l-a visat deseori torturat, murind, suferind, nu mai este acelaşi şi, descoperindu-l astfel, după ani şi ani, Camille pricepe că, de acum, se poate dedica unei

uri senine, definitive, fiindcă s-a ieşit de sub semnul urgenţei. În tot acest timp a aşezat peste ucigaşul lui Irène întreaga lui putere de a detesta, întreaga violenţă şi tot resentimentul, dar, de acum, este vorba despre o istorie din vremuri vechi.

Buisson e terminat.

În schimb, povestea lui Camille nu.

Greşeala pe care consideră că a comis-o, legată de moartea lui Irène, îl va măcina întotdeauna, nu va conteni nicicând, e de constatat, e o certitudine care lămureşte totul. În rest, numai evadare.

Când realizează acest adevăr, Camille ridică ochii în tavan şi lasă lacrimile să îi vină în ochi, ceea ce îl apropie de o Irène intactă, fermecătoare, veşnic tânără, pentru el şi numai pentru el. El va îmbătrâni, pe când ea, mai strălucitoare decât oricând, nu se va schimba, ceea ce i-a făcut Buisson nu are cum să aducă vreo atingere amintirii, acest buchet intim de imagini, de reminiscenţe, de senzaţii în care este condensată iubirea lui Camille pentru Irène. Şi a cărei urmă o poartă viaţa lui ca pe o cicatrice pe obraz, discretă, însă inalterabilă.

Buisson nu se mişcă. Încă de la început l-a cuprins spaima.

Emoţia lui Camille, scurtă, iute stăpânită, nu a lăsat niciun moment de confuzie. Cuvintele vor veni şi ele, dar, mai întâi, trebuie lăsată liniştea să îşi ocupe locul cuvenit. Camille se scutură, nu vrea ca Buisson să vadă în neaşteptata lui tulburare, în tăcerile amândurora, un soi de comuniune mută. Nu vrea să împartă nimic cu el. Drept care îşi suflă nasul, bagă batista în buzunar, îşi lasă coatele pe masă, îşi încrucişează palmele sub bărbie şi îl priveşte fix pe Buisson.

Încă de ieri, lui Buisson îi era frică de acest moment. De când a aflat – ceea ce nu a luat deloc mult timp – că Verhoeven l-a vizitat pe Mouloud Faraoui, a priceput că i-a venit rândul. A stat mai mult treaz toată noaptea, s-a întors pe o parte şi pe alta, nevenindu-i să creadă că aceasta este clipa. Nu mai e umbră de îndoială că i-a sunat ceasul. Banda lui Faraoui, cea din închisoarea de maximă siguranţă, este

omniprezentă, nici măcar un gândac nu are unde să se ascundă de ea. Dacă poliţistul a descoperit cu ce poate plăti serviciile lui Faraoui – de pildă, cu numele celui care l-a dat în gât –, într-o oră, poate în două zile, Buisson se va trezi cu o sulă înfiptă în gât la ieşirea din sala de mese, ori strangulat pe la spate cu o sârmă, în timp ce doi culturişti îl vor ţine de mâini.

Dacă nu cumva va fi aruncat cu tot cu fotoliul rulant peste balustrada de la al treilea etaj. Ori înăbuşit sub propria saltea. Totul va depinde de natura comenzii. Dacă ţine neapărat, Verhoeven poate chiar să solicite o moarte extrem de lungă, iar Buisson să agonizeze o noapte întreagă, cu căluşul în gură, într-un veceu împuţit, ori să se golească de sânge, picătură cu picătură, legat fedeleş într-unul dintre dulapurile atelierului…

Lui Buisson îi este frică să moară.

Nu mai credea că, până la urmă, Camille se va răzbuna. Spaima, care îl părăsise nici nu mai ţine minte de când, se întoarce cu atât mai violentă, mai înfricoşătoare, cu cât acum i se pare tot mai puţin meritată. Anii de puşcărie, cu tot ceea ce i s-a întâmplat pe aici, locul pe care a ştiut să şi-l construiască, respectul pe care a ştiut să-l inspire, puterea pe care a căpătat-o au clădit în mintea lui un soi de prescriere pe care Verhoeven a făcut-o zob în doar câteva ceasuri. Fusese suficient ca poliţistul să îl viziteze pe Faraoui pentru ca toată lumea să înţeleagă că prescrierea nu fusese decât o aparenţă, că Buisson intrase în ultimele ore de amânare a pedepsei. Se vorbise mult despre asta pe coridoare, Faraoui răspândise cât încape vestea, lucru care făcea parte din înţelegerea cu Verhoeven de a-l înspăimânta pe Buisson. Până şi unii dintre gardieni o aflaseră, iar deţinuţii nu se mai uitau la fel ca până acum la el.

Singura întrebare care rămâne este: de ce exact acum?

— Umblă vorba c-ai ajuns mare şef…

Buisson se întreabă dacă nu cumva constatarea gaborului este răspunsul. Nici vorbă. Pur şi simplu, Camille a oferit un diagnostic. Buisson este un tip inteligent. În timp ce încerca să scape, Louis îi

trimisese un glonţ în spate, care îl ţintuise în fotoliul rulant, dar, mai înainte, dăduse el mult de furcă poliţiei. A ajuns în închisoare precedat de o reputaţie flatantă, ba chiar a devenit un soi de vedetă, întrucât rezistase mult până când Poliţia criminală pusese mâna pe el, mic capital de simpatie pe care ştiuse să îl fructifice cu un talent deosebit în faţa celorlalţi deţinuţi, reuşind să rămână deasupra războaielor dintre bande şi făcând servicii şi unora, şi altora. Pe aici, un intelectual, un om care să ştie tot felul de lucruri e pasăre rară. A ţesut, odată cu trecerea anilor, o reţea foarte deasă de relaţii, mai întâi în interior, apoi şi afară, mulţumită deţinuţilor eliberaţi, cărora continua să le facă servicii, i-a prezentat pe unii altora, a asigurat anumite întrevederi, a girat unele întâlniri, ba chiar a reuşit, cu un an în urmă, să intervină în lupta fratricidă dintre două bande dintr-un cartier mărginaş din vestul oraşului, să potolească războiul, propunând termenii acordului de pace pe care l-a negociat fără alte ajutoare, dovadă a unui adevărat talent de giuvaergiu. Nu s-a băgat în nicio afacere din interior, deşi le cunoştea pe toate. În privinţa chestiunilor din afara închisorii, cele ţinând de delincvenţă şi cu condiţia să fie de un nivel cât de cât acceptabil, Buisson ştia tot ce se putea şti, fiind uimitor de bine informat şi, în consecinţă, un om puternic.

Cu toate acestea, din moment ce Camille a decis, poate că totuşi mâine, dacă nu cumva în cel mult un ceas, va fi un om mort.

— Pari cam îngrijorat… constată poliţistul.

— Aştept.

Regretă imediat răspunsul care miroase a provocare, deci a înfrângere. Camille ridică mâna: nicio problemă, a priceput.

— Sper să-mi explicaţi ce…

— Nu, îl întrerupe Camille, n-am ce să-ţi explic. Pur şi simplu o să-ţi spun cum va merge treaba şi cu asta basta.

Buisson a îngălbenit. Detaşarea lui Verhoeven i se pare un revoltător supliment de ameninţare.

— Am dreptul la o explicaţie! urlă deţinutul.

Pe dinafară este acum cu totul altul, dar pe dinăuntru e neschimbat. Acelaşi ego fără măsură. Camille caută prin buzunare şi pune o fotografie pe masă.

— Vincent Hafner. E…

— Ştiu cine e…

Răspunsul ţâşneşte de parcă i s-ar fi adus o jignire. Dar şi ca efect al relaxării. Într-o fracţiune de secundă, Buisson pricepe că aici poate fi şansa lui. Camille îi surprinde în voce un fel de euforie spontană şi involuntară, însă nu se opreşte. Era previzibil. Buisson încearcă pe loc să contracareze, s-o dea la-ntors, să-l facă din vorbe.

— Personal, nu-l cunosc… Nu e vreo legendă, dar, oricum, e cineva care contează. Are o reputaţie destul de… sălbatică. Un tip brutal.

Ar trebui să i se monteze nişte electrozi pe craniu pentru a se putea observa cu ce viteză impresionantă îi operează conexiunile neuronale.

— A dispărut în ianuarie trecut, continuă Camille. Este de negăsit de o bună bucată de vreme, chiar şi pentru apropiaţii cu care a lucrat. Nu a mai dat niciun semn de viaţă. Şi uite că, dintr-odată, îşi reface apariţia, ba chiar ai zice că a urmat o cură de întinerire, fiindcă a luat-o de la capăt cu vechile metode care i-au adus faima şi s-a pus pe treabă zglobiu de nu-ţi vine să crezi.

— Chestie care vi se pare ciudată…

— Mi-e cam greu să leg între ele dispariţia subită şi revenirea cu surle şi trâmbiţe. Ba chiar, din partea unui individ la final de carieră, e surprinzător.

— Deci, e ceva care scârţâie…

Camille are faţa unui om îngrijorat, nemulţumit de sine, furios aproape.

— Hai să zicem şi-aşa, în orice caz, e ceva ce scârţâie. Ceva ce nu înţeleg.

Observând surâsul abia schiţat al lui Buisson, Camille se felicită pentru a fi pariat pe suficienţa acestuia, care a făcut din individ un criminal profesionist, l-a băgat în puşcărie şi căreia îi va datora, odată şi-odată, încheierea zilelor în celulă. Cu toate acestea, nimic nu a învăţat, narcisismul lui intact este

un puţ fără fund, mereu gata să îl facă să cadă în partea în care se apleacă. „Ceva ce nu înţeleg” e propoziţia-cheie, expresia definitorie pentru Buisson care, desigur, înţelege totul. Şi nu este în stare să o ascundă.

— Poate că are o chestie urgentă…

De acum, trebuie mers până la capăt. Camille nu arată în ce hal suferă, obligat fiind să se coboare la asemenea şmecherii. Prin urmare, ridică privirea spre Buisson prefăcându-se intrigat peste măsură.

— Se spune că Hafner este destul de bolnav… articulează fără grabă Buisson.

Când ai optat pentru o stratagemă, până la proba contrarie, e mai bine să te ţii de ea:

— Atunci, să crape naibii odată! răspunde Camille.

Rezultatul nu se lasă aşteptat:

— Tocmai asta probabil că îl şi susţine, gândul că mai are puţin şi crapă! Este împreună cu o fată cu mult mai tânără decât el… O târâtură de cea mai joasă speţă, care la nouăsprezece ani a ras deja echivalentul unui Châteauroux[12]. Pesemne că-i place să şi-o-ndese, altfel nu văd cum…

Camille se întreabă dacă Buisson va avea destul curaj, sau poate inconştienţă, pentru a merge până-n pânzele albe. Ei bine, da!

— Cu toate astea, s-ar părea că Hafner a făcut o adevărată pasiune pentru fătucă. Iubirea, domnule comisar-şef, este tare puternică, nu-i aşa? Trebuie că vă pricepeţi şi dumneavoastră…

Fără a o arăta, Camille mai are doar câţiva milimetri până la prăbuşire. În definitiv, pe dinăuntru este un bărbat înfrânt. Numai ce i-a permis lui Buisson să se tăvălească în voie prin povestea sa. „Iubirea, domnule comisar-şef…”

Buisson probabil că simte ceva, iar spiritul de conservare reuşeşte să îi stăpânească bucuria provocată de turnura situaţiei.

— Adică, dacă este foarte bolnav, continuă el, poate că Hafner vrea să-şi pună don’şoara la adăpost de orice nevoi. Ştiţi, dai de cele mai generoase reflexe chiar şi la sufletele cele mai negre…

Umblau ceva zvonuri în acest sens, i-o spusese şi Louis, dar confirmarea, fie şi scump plătită, a meritat sacrificiul.

Pentru Camille, acolo, departe, în străfundurile tunelului, s-a ivit totuşi o luminiţă. Relaxarea nu îi scapă lui Buisson. Pervers cum este, deşi riscându-şi viaţa, nu se poate abţine, totodată, să încerce unele speculaţii legate de nevoia comisarului-şef Verhoeven de a i se adresa şi de importanţa pe care acesta o acordă cazului până acolo încât, iată, să o fi făcut. Şi de urgenţa chestiunii. Abia redevenind sigur pe propria viaţă, se întreabă deja ce beneficiu ar putea avea din toată povestea. Camille însă nu îi lasă timp:

— Am nevoie imediat de Hafner. Ai douăsprezece ore.

— Imposibil! ţipă Buisson gâtuit, pierdut.

Văzându-l pe Camille ridicându-se, îşi zăreşte zburând şi ultima şansă de a rămâne în viaţă. Bate înfierbântat cu pumnii în mânerele fotoliului rulant. Camille rămâne stană de piatră.

— Douăsprezece ore, nici una mai mult. Când eşti strâns de timp, lucrezi mai bine.

Bate cu palma în uşă. În clipa în care aceasta se deschide, se mai întoarce o dată spre Buisson:

— Chiar şi după treaba asta, tot pot pune să ţi se ia gâtul când am chef.

E destul s-o spună pentru ca amândoi să realizeze că lucrul se cerea spus, dar că nici vorbă să fie adevărat.

Că Buisson de mult ar fi fost mort dacă într-adevăr ar fi trebuit să fie aşa.

Că, pentru Camille Verhoeven, a comanda o crimă este un act incompatibil cu firea sa.

Iar acum, când îşi dă seama că nu riscă, de fapt, nimic, acum când înţelege că, în realitate, poate că nici nu a riscat ceva vreun moment, Buisson hotărăşte să afle ceea ce Verhoeven ţine să ştie.

Ieşind din penitenciar, Camille se simte în acelaşi timp liniştit şi infernal de împovărat, ca ultimul scăpat cu viaţă de pe un vas în naufragiu.

Ora 9:00

Frigul îmi pune tot atâtea probleme ca oboseala. Nu-l simţi pe loc, dar dacă nu te mişti, îngheţi repede până-n măduva oaselor. Mare lucru nu va fi un tir fin ţintit!

Cel puţin, zona este liniştită. Casa e simplu accesibilă, fără vreun obstacol pe lăţime, şi nu are etaj, deşi pereţii sunt destul de înalţi. În faţă, locul e bine curăţat. Mă ascund pentru organizare după o anexă minusculă, de la marginea curţii, care trebuie să fi fost coteţ pentru iepuri sau ceva de genul ăsta. Las aici arma cu lunetă şi nu iau la mine decât revolverul Walther şi cuţitul de vânătoare. Merg în recunoaştere prin poiană.

Înţelegerea topologiei este esenţială. Unde e cazul să se treacă la devastare, se trece. Aici, însă, e nevoie de mare grijă. De precizie. Cum venea? Aha, da: „Chirurgical”. În cazul de faţă, utilizarea Mossbergului ar fi ca şi cum ai picta o miniatură cu trafaletul. Chirurgical înseamnă a da găuri precise în puncte precise. Cum se vede că panourile culisante din sticlă au trecut prin multe, mă felicit pentru alegerea puştii M40A3 cu lunetă. Extrem de precisă arma asta. Şi teribil de perforantă.

Puţin în dreapta casei e un soi de gorgan. Deasupra, ploile au săpat în grămada de materiale de construcţie, de tencuială, de blocuri de ciment pe care, cu siguranţă, de fiecare dată muncitorii au jurat că le vor lua de acolo, fără să o fi făcut vreodată. N-o fi poziţia ideală, dar este singura de care dispun. De aici văd cea mai mare parte a încăperii principale, fie şi pieziş. Pentru a trage, trebuie să mă ridic în picioare. În ultima clipă.

Am văzut-o o dată sau de două ori trecând, însă prea repede. Nu-mi pare rău, ar fi trebuit s-o fac mult prea în grabă. Or, lucrurile trebuie realizate bine cumpănit.

Imediat ce se trezeşte, Anne se duce la uşă pentru a verifica dacă a încuiat-o cum trebuie Camille. Cum locuinţa a fost spartă de mai multe ori, ceea ce nici nu este de mirare într-un loc atât de izolat, de acum este

pur şi simplu blindată. Panourile sunt realizate din două rânduri din sticlă armată, în care poţi izbi şi cu ciocanul, că nici măcar nu vibrează.

— Acesta este codul pentru alarmă, o lămureşte Camille dându-i o foaie ruptă din carnet. Tastezi diez, numerele şi din nou diez şi declanşezi alarma. Nu e conectată la comisariat, nu ţine decât un minut, dar te asigur că e făcută să-i treacă oricui cheful de a forţa intrarea.

Şi numărul: 29091571. Nu-i vine să îl întrebe dacă au vreo semnificaţie, dar oricum află:

— Este data de naştere a lui Caravaggio, îi explică de parcă şi-ar cere scuze. Nu e rea ca idee pentru un cod, nu sunt mulţi care să se priceapă. Însă te asigur încă o dată că nu vei avea nevoie.

Merge şi în spate, unde se află spălătoria şi baia. Singura uşă de aici care dă afară este şi ea blindată şi încuiată.

Apoi, de bine, de rău, face duş. Părul e peste poate să fie spălat după toate regulile, căci ezită să îşi scoată atelele de la degete. Nu o face şi pentru că se dovedeşte, încă, deosebit de dureros, numai ce îşi atinge vârfurile falangelor şi abia se abţine să nu urle. Asta este, trebuie să trăiască în felul acesta. De parcă ar avea labe de urs. Este o adevărată încercare să ia şi cel mai mic obiect. Cel mai mult se poate folosi de degetul mare de la mâna dreaptă, cel de la stânga fiind zdrobit.

Duşul îi face foarte bine. Toată noaptea s-a simţit murdară, având senzaţia că a luat după ea toate mirosurile din spital. Apa, prea fierbinte la început, mângâietoare mai apoi, parcă o leagănă sub stropii ei, după care întredeschide fereastra, iar aerul proaspăt şi rece o revigorează.

Chipul nu pare să i se fi schimbat. În oglindă arată la fel ca aseară, dar tot mai urât, mai umflat, mai învineţit în unele locuri, mai îngălbenit în altele, cât despre dinţii sparţi…

Camille conduce prudent. Prea prudent. Prea încet, cu atât mai mult cu cât pe porţiunea aceasta de autostradă, nefiind lungă, şoferii au tendinţa să uite de

limitările de viteză. Gândurile lui Camille sunt în altă parte, până acolo încât automatismele în conducerea maşinii reduc la minimum viteza: şaptezeci de kilometri la oră, şaizeci, cincizeci, cu obişnuitele consecinţe: un torent de claxoane, înjurături în trecere, semnalizare cu farurile. În fine, automobilul se târăşte până la autostrada de centură. Totul a pornit de la următoarea întrebare: a dormit în cel mai secret colţişor al vieţii lui cu această femeie, dar, în definitiv, ce ştie cu adevărat despre ea? Ce ştiu ei doi, unul despre celălalt?

Face rapid socoteala a ceea ce Anne ştie despre el. De povestit, i-a povestit esenţialul: Irène, mama, tatăl. În fond, viaţa lui nu înseamnă mult mai mult de atât. Moartea lui Irène nu a însemnat decât o dramă în plus faţă de cele ale tuturor ceilalţi oameni.

Nici el nu ştie mai mult despre Anne: serviciul, o căsătorie, un frate, un divorţ, un copil.

Ajuns la această constatare, Camille intră pe banda din mijloc, îşi scoate telefonul mobil, îl conectează la bricheta electronică, internetul se branşează şi posibilitatea de navigare se deschide, dar, fiindcă ecranul este chiar prea mic, îşi pune ochelarii, telefonul îi cade din mână, de acum trebuie să îl caute sub scaunul din dreapta, or, când nu ai decât un metru şi patruzeci şi cinci, închipuiţi-vă cât de simplă este operaţiunea.

Din care cauză maşina trece pe banda din dreapta, până la limita benzii de urgenţă pe care alunecă vreo câteva secunde, cât Camille îşi recuperează mobilul, însă în tot acest timp creierul merge înainte pe drumul deja început.

Aşadar, ceea ce ştie despre Anne: fata, fratele, locul de muncă de la agenţia de turism.

Altceva?

Revelaţia se manifestă printr-o înţepătură între umeri.

Şi un brusc acces de salivă.

Odată telefonul mobil scos la suprafaţă, Camille tastează „Wertig & Schwindel”. Nu e uşor, sunt tot felul de litere imposibile în numele astea, totuşi reuşeşte.

Bate cu palma, nervos, în volan, aşteptând apariţia paginii de primire, uite-o şi pe-asta cu palmierii şi plajele ei de vis – cel puţin pentru cei pe care plajele îi fac să viseze –, o semiremorcă îl depăşeşte cu furie, făcând ca toţi dracii, Camille trage un pic de volan, însă rămâne cu ochii pe ecranul telefonului, organizarea, cuvântul de salut al preşedintelui, ce ne-o mai fi frecând grija şi de cuvântul lui, în sfârşit organigrama, maşina călăreşte linia continuă a benzii de urgenţă, Camille o redresează brusc, din stânga o altă maşină mai că-i şterge vopseaua, urlet de motor şi parcă aude înjurăturile şoferului scos din pepeni. Serviciul management şi control al gestiunii, condus de Jean-Michel Faye. Un ochi la ecran, celălalt la drum, intră în Paris, dar îşi apropie şi mai tare mobilul de ochelari, uite şi fotografia lui Jean-Michel Faye: treizeci de ani, cam umflăţel, păr rar, însă mină de om mulţumit de sine, o preafrumoasă mutră de manager.

Când intră pe autostrada de centură, Camille tocmai trece în revistă interminabila pagină de contacte, cea care afişează pedigree-urile tuturor celor care contează în firmă, caută fotografia lui Anne în lista de colaboratori, pozele trec una după alta, degetul mare apasă pe săgeata cu vârful în jos, însă ratează litera F, nici nu apucă bine să schimbe tasta când, din spate, se aude o sirenă, aruncă o privire în retrovizor, trece cât mai în dreapta, pe prima bandă, însă nu mai e nimic de făcut, poliţistul pe motocicletă îl depăşeşte şi îi face semn să iasă de pe şosea. Camille lasă telefonul deoparte. Mai dă-o-n căcat!…

Opreşte. Chiar că sunt agasanţi caraliii ăştia.

Nu prea dai de nimic pentru fete pe-aici. Nu tu uscător de păr, nu tu oglindă, loc de bărbat şi-atât. Nici măcar ceai. Anne dă de nişte căni cu toartă şi o alege pe una pe care e scris ceva cu litere chirilice:

МОЙ ДЯДЯ САМЫХ ЧЄСТНЫХ ПРАВИП
КОГДА НЄ В ШУТКУ ЭАНЄМОГ

Găseşte un ceai de fructe prea vechi şi fără niciun gust.

Realizează aproape imediat că în această locuinţă este obligată fără încetare să îşi descompună gesturile, să facă un mic efort suplimentar pentru fiecare lucru. Întrucât este vorba despre casa unui bărbat de un metru patruzeci şi cinci, totul este ceva mai jos decât în mod obişnuit, clanţele, sertarele, întrerupătoarele sau orice alte obiecte. Rotindu-şi privirea de jur împrejur, observă peste tot mijloace de căţărare: scaune de bucătărie, scară portabilă, taburete… fiindcă, ciudat, nimic nu este, până la urmă, nici potrivit cu înălţimea lui Camille. Aşadar, nu exclusese posibilitatea de a împărţi spaţiul cu altcineva, drept care totul este aşezat la o înălţime intermediară între ceea ce ar fi însemnat confortabil pentru el şi acceptabil pentru o altă persoană.

Constatarea o emoţionează puternic pe Anne. Nu i-a fost niciodată milă de Camille, nu acesta este genul de sentiment pe care-l trezeşte poliţistul în jurul lui. Pur şi simplu este emoţionată. Se simte vinovată, aici mai mult decât oriunde altundeva, acum mai mult decât oricând, vinovată de a-i fi colonizat viaţa, de a-l fi înşfăcat în propria-i poveste. Nu mai vrea să plângă, s-a hotărât să n-o mai facă. Să îşi vină în fire.

Aruncă ceaiul în chiuvetă cu un gest ferm de furie împotriva ei însăşi.

Este îmbrăcată cu nişte pantaloni de trening violin şi un pulover pe gât, fiindcă nu are altceva aici. Hainele pe care le purta la internare, pline de sânge, fuseseră aruncate, iar Camille hotărâse să le lase pe cele pe care le luase de la ea de acasă în şifonier, în aşa fel încât, dacă ar fi intrat cineva în absenţa lor să îşi închipuie că Anne abia ce ieşise din cameră. Comisarul parcase maşina aproape de ieşirea de urgenţă a spitalului, Anne se strecurase prin spatele biroului de primiri, urcase în automobil şi se întinsese pe bancheta din spate.

Camille i-a promis să i le aducă şi pe celelalte diseară. Numai că diseară va fi o altă zi.

La război, bărbaţii sunt obligaţi să îşi pună următoarea întrebare cotidiană: oare voi muri astăzi?

Întrucât, în pofida minunatelor jurăminte ale lui Camille, bărbatul acela va sosi.

Singura întrebare este: când? Aşa că, iat-o oprită în faţa peretelui lung format din panourile culisante din sticlă. De când se tot învârte prin încăpere, încă de la plecarea lui Camille, pădurea o atrage ca un magnet.

În lumina dimineţii, aceasta este ca un rod absurd şi bizar al imaginaţiei. Se întoarce pentru a se duce la baie, dar revine cu faţa către pădure. I-a trecut prin minte o prostie: tocmai şi-a amintit de *Deşertul tătarilor* al lui Buzzati, de postul acela avansat, din deşert, pe unde, de obicei, sosea duşmanul neiertător.

Cum să ieşi viu din povestea asta?

Mă rog, bine şi cu poliţiştii.

Imediat ce iese din automobil (ca să o facă, trebuie să se salte de pe scaun, aruncându-şi picioarele spre înainte, ca un puşti), motociclistul îl recunoaşte pe comisarul-şef Verhoeven. Lucrează în echipă cu încă un coleg şi este însărcinat cu un perimetru anume, nu poate merge prea departe, însă îi propune să îi deschidă drumul o vreme, să zicem până la poarta Saint-Cloud, având grijă să înceapă prin a spune că, oricum, domnule comisar-şef, telefonul la volan, chiar dacă există motive serioase, este o imprudenţă, apartenenţa la poliţia judiciară nu garantează dreptul de a te transforma în pericol public, fie şi dacă eşti extrem de preocupat. Câştigând astfel o jumătate de ceas, Camille continuă să tasteze discret pe tastatura mobilului. La intrarea pe chei, poliţistul de la circulaţie îi face semn de salut cu mâna, iar Camille îşi pune din nou ochelarii. I-a luat vreo zece minute pentru a constata că Anne Forestier nu figurează în lista colaboratorilor de la Wertig & Schwindel. Pe de altă parte, pagina de web verificată nu a mai fost actualizată din decembrie 2005… Anne era, pesemne, încă la Lyon la vremea respectivă.

Intră în parcare, coboară din maşină şi, pe când urcă treptele spre birou, îi sună telefonul. E Guérin. Camille se întoarce şi răspunde coborând rapid înapoi, în curte, fiindcă nu este nevoie să mai audă cineva ce îi va solicita acestuia.

— Drăguţ din partea ta să mă suni, zice vesel.

Îi explică grăbit exact ceea ce trebuie, nu vrea să îşi înnebunească colegul, ca să fie cinstit, este vorba despre un serviciu, lasă, îţi explic eu, deşi nu e neapărat nevoie, Guérin e deja la curent, chestorul-şef adjunct Michard i-a trimis şi ea un SMS, fără îndoială pentru acelaşi motiv. Drept care, peste câteva minute, când o va suna, va fi obligat să îi comunice, cum a făcut-o şi în convorbirea cu Verhoeven, că nu ar fi putut fi informat despre lovitură, nu avea cum să fi aflat sub nicio formă:

— Bătrâne, sunt în concediu de patru zile… Te sun din Sicilia.

Dumnezeii!… Camille şi-ar trage palme. Mulţumeşte, nu, nu e nimic grav, nu-ţi face griji, da, şi ţie, apoi închide. Deja mintea îi este în altă parte, fiindcă apelul colegului nu a întrerupt înţepătura din şira spinării şi nici micul acces de salivaţie, tare neplăcut, semne distinctive, pentru el, ale unei excesive încordări de natură profesională.

— Bună ziua, domnule comisar-şef!… îl salută judecătorul.

Camille coboară la loc, cu picioarele pe pământ. De două zile încoace are senzaţia că este încuiat într-o sfârleză gigantică, supusă unor accelerări vulcanice. În dimineaţa de astăzi sfârleaza s-a pornit în toate direcţiile, ca un electron liber.

— Domnule judecător!…

Camille zâmbeşte cât mai larg cu putinţă. Dacă ar fi în locul lui Pereira, ar considera că sosirea îi era special pândită, cu mare nerăbdare. Mai bine: că poliţistul îi ieşise în întâmpinare, iar vederea judecătorului l-a liniştit fantastic, uite-l întinzând mâna şi clătinând încântat din cap – marile spirite s-au întâlnit!

Marele spirit justiţiar însă nu pare la fel de entuziasmat precum Camille. Îi strânge rece mâna. În urma lui, comisarul caută din privire grefiera pe catalige, dar nu are destul timp, judecătorul deja a trecut de el păşind grăbit, de parc-ar fi înghiţit o mătură, apoi începe să urce treptele şi totul în atitudinea lui exprimă refuzul de a sta de vorbă.

— Domnule judecător!

Pereira se întoarce, se opreşte, pare mirat.

— Putem vorbi o clipă? întreabă Camille. Despre cazul din pasajul Monier…

După căldura binefăcătoare din baie, răcoarea de acum, din living, e ca un semn al întoarcerii dure la viaţa cea adevărată.

Camille i-a dat instrucţiuni foarte precise, foarte tehnice privitoare la funcţionarea sobei, pe care, evident, Anne s-a grăbit să le uite. Deschide uşa de fontă cu vătraiul şi bagă în gura căscată a sobei un buştean care abia de intră, apasă, bucata de lemn cedează, mai are timp să închidă uşa, dar în încăpere tot se întinde mirosul puţin iute al focului de lemne. Se mulţumeşte să îşi facă o ceaşcă de cafea solubilă.

Nu reuşeşte să se încălzească, frigul a invadat-o pe dinăuntru. Aruncă încă o privire spre pădure, aşteptând să fiarbă apa…

După care se aşază pe canapea şi răsfoieşte desenele lui Camille. Are de unde să aleagă, doar sunt răspândite mai peste tot. Chipuri, siluete, uneori câte un poliţist în uniformă, dă, mirată, chiar peste acela înalt, cu aer idiot şi cearcăne gălbui, care fusese postat la uşa camerei ei de spital şi care sforăia din greu când îşi luase zborul de acolo. Probabil îl zărise în post, cine ştie pe unde şi, din trei trăsături de creion, Camille îl desenase halucinant de realist.

Sunt portrete mişcătoare, dar lipsite de concesii. Uneori, Camille se dovedea un caricaturist extrem de rafinat, mai degrabă crud decât hazliu, care nu îşi făcea iluzii.

Dintr-odată, când se aşteaptă mai puţin, uite-o şi pe ea, pe Anne, într-un carnet lăsat pe masa joasă, cu tăblie din sticlă. Pe mai multe pagini. Ochii i se umplu imediat de lacrimi. Mai întâi din cauza lui Camille, pe care şi-l închipuie singur, aici, zile întregi, desenându-i chipul surprins în clipele în care fuseseră împreună. Apoi, din cauza ei. Cea care nu mai avea nimic de-a face cu femeia de acum, fiind crochiuri din perioada în care era încă frumoasă, cu dinţii întregi, fără hematoame, cicatrici pe obraz şi în jurul gurii, privirea pierdută. Din numai câteva linii, Camille sugera

elementele decorului, însă Anne descoperă de fiecare dată împrejurarea care l-a inspirat. Izbucneşte în hohote de râs: scena aceasta s-a petrecut la Fernand, în ziua în care s-au întâlnit prima dată. Anne stă în picioare, în faţa uşii biroului comisarului. E de ajuns să urmăreşti carnetul, pagină cu pagină, pentru a le reconstitui povestea. Aici, de pildă, uite-o pe Anne la Verdun, cafeneaua unde s-au dus să stea de vorbă în cea de-a doua seară. Purta o bonetă, surâdea, era al naibii de sigură pe ea şi, după cum se vede că îşi amintea Camille momentul, chiar avea toate motivele să fie aşa.

Anne îşi trage nasul şi caută o batistă. Uite-o şi mergând pe stradă, aproape de Operă. Venise după el care cumpărase bilete la *Madame Butterfly* şi, chiar după spectacol, iat-o şi imitând-o pe Cio-Cio-San în taxi. Fiecare pagină spune povestea lor săptămână după săptămână, lună după lună, încă de la început. Anne ici şi colo, sub duş, în pat, plânge, se simte urâtă, dar Camille îndreaptă spre ea o privire blândă. Întinde mâinile către cutia cu batiste, dar, ca să ajungă, e nevoită să se ridice.

Chiar în clipa în care apucă batista, glonţul trece prin peretele de sticlă şi face ţăndări măsuţa.

Deşi lui Anne îi este frică de acest moment încă de când s-a trezit, tot este uluită. Nu este zgomotul obişnuit al unui foc de armă. Glonţul trecând prin geam îi lasă impresia că întreaga faţadă a clădirii se va prăbuşi. Iar masa care, dintr-odată, explodează sub palmele ei e stupefiantă. Ţipă. Pe cât de repede îi permit reflexele, se ghemuieşte ca un arici. Prima privire pe care o aruncă spre exterior o convinge că peretele de sticlă nu a fost distrus. În locul pe unde a intrat glonţul este o gaură mare, din care pornesc crăpături lungi… Cât timp va mai rezista, oare?

Anne înţelege imediat că este o ţintă perfectă. Nu s-ar putea spune de unde mai găseşte energie, dar, dintr-o mişcare a şoldurilor, se răstoarnă peste speteaza canapelei.

Mişcarea îi striveşte coastele fisurate, îi taie respiraţia, cade greoi de cealaltă parte, urlă, însă

instinctul de conservare este mai puternic, aşa că, în pofida durerii, se sprijină grăbită de canapea, întrebându-se dacă glonţul poate trece prin aceasta, pentru a o atinge. Inima îi bate mai-mai să facă implozie. O cuprinde un tremurat în valuri, din cap până-n picioare, de parcă ar fi ieşit în ger.

Al doilea glonţ îi trece pe deasupra capului şi se izbeşte de perete. Apleacă instinctiv capul, bucăţi de tencuială o lovesc peste faţă, peste gât, peste ochi, se întinde cu totul pe podea, prinzându-şi capul în mâini. Este acum aproape în poziţia în care se găsea în toaleta din pasajul Monier, în ziua în care era să fie omorâtă sub ploaia de lovituri.

Telefonul. Trebuie să îl sune pe Camille. Imediat. Sau poliţia. Să vină cineva. Repede.

Anne înţelege bine în ce situaţie grea se află: mobilul este sus, lângă pat şi, pentru a ajunge la mezanin, trebuie traversată întreaga încăpere.

Spaţiu deschis.

Când cel de-al treilea glonţ trece prin panoul din sticlă şi loveşte soba, provoacă un zgomot ca de gong, de o putere îngrozitoare. Anne mai că leşină şi îşi astupă urechile cu palmele. Din ricoşeu, o ramă de pe perete se face ţăndări. Femeia este într-o asemenea stare de şoc încât nu mai reuşeşte să gândească un lucru clar, mintea plimbându-i-se printr-un soi de stare de stupoare în care se amestecă imagini din pasajul Monier, altele de la spital şi mereu, mereu, faţa lui Camille, gravă, reprobatoare, ca într-o întoarcere în timp, genul de gânduri care, pesemne, îţi vin înainte de a muri.

De fapt, asta se şi întâmplă. Doar nu o să-i scape de fiecare dată. Or, acum este absolut singură, fără speranţa de a vedea pe cineva sărindu-i în ajutor.

Anne îşi înghite saliva. Nu poate rămâne în locul ăsta, tot o să reuşească el să intre în casă, nu ştie cum, dar sigur va reuşi. Trebuie să îl sune neapărat pe Camille, care i-a arătat cum să declanşeze alarma, numai că hârtia pe care a notat codul e aşezată lângă cutia cu comenzile alarmei, în cealaltă parte a livingului. Iar telefonul mobil e sus.

Trebuie să urce la etaj.

Îşi ridică fruntea şi se uită împrejur. Pe jos, pe covor sunt bucăţi de tencuială. Oricum, nu de aici poate sosi ajutorul, ci numai de la ea însăşi. Deja a luat hotărârea. Se rostogoleşte pe spate, îşi scoate puloverul cu ambele mâini, unele fire se agaţă de atele, trage mai tare, le rupe, numără până la trei şi, la trei, se aşază cu spatele lipit de spătarul canapelei, cu puloverul făcut ghem pe pântece. Dacă trage acum în canapea, e moartă.

Nu e cazul s-o lungească.

O privire spre dreapta: scara e cam la zece metri de locul în care se află. Încă o privire spre stânga, dar, mai ales, una în sus: din ungherul în care s-a ascuns, prin geamul acoperişului, zăreşte ramurile unor copaci. Nu cumva individul poate urca şi intra pe acolo? E cât se poate de urgent să cheme ajutoare: pe Camille, poliţia, indiferent pe cine.

Altă şansă nu există. Îşi strânge picioarele sub ea şi aruncă în aer puloverul, cât mai departe, spre stânga, nu cu cine ştie ce putere, dorindu-şi ca acesta să plutească aşa, suspendat, cât mai mult şi cât mai sus. Nici n-a făcut bine gestul că şi e în picioare, alergând către scară. Conform previziunii, primul glonţ pe care îl aude loveşte undeva, aproape, în spatele ei…

Am învăţat de multă vreme tirul alternativ. Se aşază o ţintă la dreapta, alta la stânga şi trebuie lovite una după alta, cât mai rapid cu putinţă.

Duc arma la umăr şi supraveghez încăperea prin vizor. Când puloverul zboară în aer, într-o parte, sunt gata şi trag, dacă o să vrea să-l mai poarte vreodată, va trebui să-l bage în reparaţii, fiindcă eu ţinta am atins-o.

Alternez pe loc, o văd repezindu-se spre scară, ţintesc, dar e deja pe a doua treaptă când glonţul o atinge pe prima şi o văd dispărând la mezanin.

E timpul să schimb strategia. Las iarăşi puşca în coteţul pentru iepuri. De acum, a venit rândul pistolului. Şi, la caz de nevoie, pentru a termina treaba cum se cuvine, al cuţitului de vânătoare. Doar l-am testat pe amicul Ravic. Tare bun material.

A ajuns la etaj. Nu a fost prea greu să o conduc acolo, la drept vorbind mă aşteptam la mai multe dificultăţi şi uite că totul ţinea numai de un ghidaj bine gândit. Ajunge, în momentul ăsta, să fac un tur. E de alergat un pic, dar, mă rog, nimic nu ţi se oferă cu totul pe tavă. Nu de alta, dar, până la urmă, va pricepe.

Atâta doar că, dacă totul va decurge conform planului, voi sosi înaintea ei.

Prima treaptă, pe care o simte cutremurându-se, este lovită chiar sub tălpile ei. Urcă aşa de repede încât se poticneşte şi se prăbuşeşte pe podeaua mezaninului, lovindu-se cu capul de comodă, căci locul este prea strâmt.

Se ridică. Din priviri verifică dacă poate fi văzută ori atinsă. O să rămână aici. În primul rând, îl va suna pe Camille care trebuie să vină imediat şi să o ajute. Cotrobăie înfrigurată pe comodă: nu, în altă parte e mobilul. Nu dă de el nici pe noptieră. Unde-o fi mizeria aia de telefon? Îşi aminteşte: l-a lăsat de cealaltă parte a patului când s-a culcat şi l-a băgat în priză pentru a reîncărca acumulatorul. Scormoneşte pe sub haine, îl găseşte şi îl deschide. Abia de mai respiră, iar inima îi bate atât de tare încât simte cum i se face rău. Tastează cu pumnul pe telefonul aşezat pe genunchi. E atât de lung de format numărul ăsta… Camille… în sfârşit, reuşeşte.

Camille, răspunde imediat! Te rog…

Soneria se aude o dată, de două ori…

Camille, te rog, spune-mi ce trebuie să fac…

Mâna lui Anne tremură strângând telefonul.

— Bună ziua, aceasta este căsuţa vocală a lui Camille Verh…

Închide şi mai formează o dată, însă dă tot peste căsuţa vocală. De data aceasta lasă un mesaj:

— Camille, e aici! Răspunde-mi, te rog!…

Pereira se uită la ceas. Nu pare deloc uşor să-l prinzi pe judecător într-un moment disponibil. E extraordinar de ocupat. Pentru Verhoeven, mesajul e limpede: cazul, de fapt, nu îi mai aparţine. Judecătorul clatină contrariat din cap: pierderea asta de vreme e

ceva infernal. Camille completează: prea multe nereguli, prea multe imponderabile şi dubii. S-ar putea chiar să îl dea afară din serviciu, în consecinţă, pentru a rezista în funcţie şi pentru a fi acoperită, chestorul-şef adjunct Michard va informa Parchetul, iar ameninţarea unei anchete de la IGS se profilează cu o claritate de speriat.

Judecătorul Pereira s-ar bucura să găsească ceva timp pentru comisar, ezită, o dovedeşte cu o scurtă grimasă, hai să vedem, se uită la ceas, zău că nu am timp, chiar te pune pe gânduri chestia asta, ce e de făcut? Se opreşte cu două trepte mai sus decât Camille, îl priveşte, ezită cu adevărat, nu se potriveşte cu temperamentul lui să fugă în felul ăsta. Nu cedează în faţa comisarului-şef Verhoeven, ci a unui scrupul de natură etică.

— V-am sunat mai adineauri, domnule comisar-şef. De dimineaţă…

Camille desface braţele: mulţumesc. Judecătorul Pereira dă din cap: nicio problemă.

Această întâlnire este ultima lui şansă, lucru pe care Camille îl ştie foarte bine. Între prietenia şi susţinerea din partea lui Le Guen şi atitudinea destul de binevoitoare a judecătorului îi rămâne o speranţă infimă că ar putea scăpa de potop. De asta se şi agaţă, iar judecătorul i-o citeşte limpede pe faţă. Să nu o ascundem, este de adăugat şi efectul curiozităţii, ceea ce se întâmplă cu Verhoeven, ceea ce se spune despre el de două zile încoace pare atât de straniu încât trebuie văzut mai îndeaproape, pentru a-şi putea face o idee clară.

— Vă mulţumesc, zice Camille.

Cuvântul sună ca o mărturisire, ca o rugăminte, Pereira îi face un semn după care, jenat, se întoarce şi dispare.

Dintr-odată, Anne îşi ridică fruntea. Nu mai trage. Unde-o fi?

În spatele casei. Fereastra de la baie a rămas întredeschisă. Sigur, e prea strâmtă pentru a putea trece cineva pe acolo, dar, oricum, este o deschidere

şi, de aici, nimeni nu ştie de ce mai poate fi în stare individul.

Fără a se mai gândi la ce riscuri se expune, Anne aleargă nemaicalculând că ambuscada poate continua dincolo de peretele de sticlă, coboară în grabă scara sărind peste ultima treaptă, o ia la dreapta şi e cât pe ce să cadă. Când dă buzna în spălătorie, bărbatul este chiar în faţa ei, de cealaltă parte a ferestrei.

Faţa surâzătoare îi este încadrată de rama ferestrei ca într-un tablou. Deja şi-a trecut braţul prin deschizătură. Ţine pistolul în mână, îndreptat către ea, cu amortizorul montat. Ţeava este de o lungime ameţitoare.

Imediat ce Anne apare, trage.

Imediat ce judecătorul pleacă, Verhoeven se repede în sus, pe scări. La etaj îşi face apariţia Louis, frumos ca un soare în costumul Christian Lacroix, cămaşă Savile House cu dungi subţiri şi pantofi Forzieri.

— Ne vedem imediat, Louis, îmi pare rău, n-am timp…

Subalternul îi face un semn scurt din mână: vă aştept, nu e nicio grabă. Se eschivează, o să se întoarcă, băiatul ăsta este discreţia întruchipată.

Camille intră în birou, îşi aruncă paltonul pe un scaun, caută şi formează numărul de telefon de la sediul firmei Wertig & Schwindel uitându-se la ceas. E nouă şi un sfert. Cineva îi răspunde.

— Cu Anne Forestier, vă rog.

— Rămâneţi la telefon, spune centralista, mă duc să văd dacă a venit.

Respiră adânc. Menghina mai slăbeşte. Mai avea puţin şi i-ar fi scăpat un ţipăt de relaxare.

— Vă rog să mă iertaţi… Cu cine aţi spus că doriţi? întreabă tânăra de la celălalt capăt al firului. Îmi pare rău, ştiţi, doar îi ţin locul colegei care…

Voce plină de bună dispoziţie, în căutare de complicitate. Camille înghite în sec. Menghina s-a mai strâns cu un tur de şurub în jurul pieptului, însă durerea s-a răspândit de acum în întreg corpul, iar angoasa urcă în viteză…

— Anne Forestier, repetă Camille.

— La ce secţie lucrează?

— Păi… la controlul gestiunii sau ceva de genul acesta.

— Îmi pare rău, nu o găsesc în repertoar… Nu închideţi, vă dau pe altcineva…

Camille simte umerii gârbovindu-i-se. Îi răspunde o femeie, poate aceea despre care Anne spusese: „E o scorpie!”, însă nu ea trebuie să fie, fiindcă, zice ea, nu, numele Anne Forestier nu îi spune nimic şi nu crede că poate suna cunoscut pentru nimeni de aici, să caut, totuşi, sunteţi sigur că acesta este numele?

Camille închide.

I s-a uscat gâtul, ar trebui să bea un pahar cu apă, dar nu e timp şi îi mai şi tremură mâinile.

Parola pentru computer.

Un clic şi intră în reţeaua poliţiei: „Anne Forestier”. Sunt tone cu numele acesta. Trebuie simplificat. „Anne Forestier, născută la…”

Data o poate calcula, s-au întâlnit la începutul lui martie şi, după trei săptămâni, când a aflat că este ziua ei, a invitat-o la Nénesse. Nu a mai avut timp să umble după cadou, doar a lansat invitaţia, iar Anne i-a răspuns râzând că, pentru aniversare, o cină în doi e ceva foarte bine ales, fiindcă moare după deserturi. I-a făcut portretul pe faţa de masă şi i l-a oferit, nu a adăugat vreun comentariu, dar desenul l-a mulţumit, fiind deosebit de inspirat şi de exact. Mai sunt şi zile din astea…

Scoate telefonul mobil şi deschide agenda: 23 martie.

Anne are patruzeci şi doi de ani. 1965. Născută la Lyon? Nu e sigur. Scormoneşte prin amintirea acelei seri: să fi vorbit ea despre locul de naştere? Şterge „Lyon”, confirmă căutarea şi primeşte două Anne Forestier, lucru frecvent, de altfel, tastezi data naşterii, dacă numele este destul de utilizat, şi te trezeşti cu gemeni mai peste tot.

Cea dintâi Anne Forestier nu este a lui, întrucât a murit pe 14 februarie 1973, la opt ani.

Nici a doua. Decedată pe 16 octombrie 2005. Acum doi ani.

Camille îşi freacă palmele cu degetele. Încordarea pe care o resimte o cunoaşte foarte bine, e sufletul meseriei, şi nu e vorba doar despre o tensiune profesională, ci despre reacţia la apariţia unei anomalii. Şi, dacă este vorba despre anomalii, aici este campion incontestabil, doar oricine o poate vedea de la prima aruncătură de ochi. Atâta doar că, de data aceasta, anomalia corespunde unei alteia, cea din propriul său comportament din care nimeni nu mai pricepe nimic.

Din care şi el e pe cale de a nu mai pricepe nimic.

De ce luptă?

Şi împotriva cui?

Unele femei mint în privinţa datei lor de naştere. N-ar fi genul lui Anne, însă nu se ştie niciodată.

Camille se ridică şi deschide dulapul. Nimeni nu a aranjat niciodată lucrurile dinăuntru. Scuza lui pentru a nu o face este înălţimea. Se va ocupa când va avea timp… Îi trebuie mai multe minute pentru a descoperi modul de operare căutat. Nu poate cere ajutorul nimănui.

„Cel mai mult îţi ia, după divorţ, să faci curat", îi spusese Anne.

Camille îşi pune palmele pe masă şi se concentrează. Nu, aşa nu se poate, îi trebuie creion şi hârtie. Schiţează ceva. Caută. Sunt amândoi la ea în apartament. Ea stă pe canapeaua extensibilă, el tocmai a declarat că apartamentul acesta este cam… cum să zică, lugubru. A căutat un cuvânt care să nu rănească, dar orice ar fi făcut, o frază deja începută în felul acesta, însoţită de o tăcere lungă care te pune în încurcătură, pur şi simplu te îneacă, e doar o chestiune de timp.

„Mi se rupe, răspunsese Anne sec. Îmi doream să scap de toate."

Amintirea se limpezeşte. Trebuie să se întoarcă la divorţul ei, despre care nu au discutat niciodată cu adevărat şi nici Camille nu a întrebat-o nimic.

„A fost acum doi ani", răspunsese până la urmă Anne.

Camille lasă creionul din mână. Cu un arătător pe rândurile manualului, cu celălalt pe tastatură, caută

căsătoria/divorţul din 2005 al unei anume Anne Forestier, triază rezultatele, selecţionează, elimină tot ce nu are legătură cu căutarea şi îi mai rămâne o Forestier Anne, născută la 20 iulie 1970. Treizeci şi şapte de ani… Camille citeşte: „condamnată pentru escrocherie pe 27 aprilie 1998”.

Anne are cazier.

Informaţia este atât de tulburătoare încât, pentru moment, îi depăşeşte puterea de înţelegere. Lasă jos creionul. Anne are cazier. Citeşte: cea mai recentă condamnare este pentru falsificare de cecuri, fals şi uz de fals. Este ameţit, în asemenea hal încât îi trebuie mai multe secunde înainte de a realiza adevărul: Anne Forestier este deţinută la penitenciarul din Rennes.

Nu e Anne, ci o alta. O Forestier Anne, dar care nu are nicio legătură cu a lui.

Deşi… A fost eliberată. Când? Fişa e adusă la zi? Trebuie să schimbe modul de operare pentru a şti cum să intre în fişierul antropometric al deţinutei. Sunt prea nervos, prea nervos, îşi zice şi citeşte: „apăsaţi F4 pentru confirmare”. Fata care apare din faţă şi din profil este una foarte grasă şi, e limpede, asiatică.

Locul naşterii: Da Nang.

Înapoi la ecran. Relaxare. Anne a lui nu este în fişierele poliţiei. Dar e îngrozitor de greu de găsit.

Camille ar putea respira acum în voie, dar nici vorbă, pieptul îi este apăsat, nu e aer în încăperea asta, a mai spus-o de o mie de ori.

De cum i-a zărit faţa, Anne s-a prăbuşit pe podea, iar glonţul s-a înfipt în tocul uşii, la câţiva centimetri deasupra capului ei. După cel care s-a izbit de soba de fontă cu un urlet, parcă, detonarea de acum pare vătuită, însă impactul cu lemnul răsună înfiorător.

În patru labe, Anne se agită înnebunită pentru a ieşi din încăpere. Ce demenţă: exact aceeaşi scenă ca acum două zile, în pasajul Monier. Iat-o din nou alunecând pe jos, înainte ca el să reuşească să îi tragă un glonţ în spate…

Se rostogoleşte, atelele îi patinează pe podeaua din cărămidă ceruită, durerea nu mai contează, nici nu mai există durere, ci doar instinct de conservare.

Un alt glonţ îi şterge umărul drept şi se înfige în uşă. Anne aleargă încă o dată şi se rostogoleşte pentru a trece de pragul uşii. Şi, ca prin miracol, ajunge la adăpost, cu spatele lipit de perete. Oare o putea să intre? Şi cum?

Ciudat, dar nu a pierdut telefonul mobil. A coborât în viteză scara, s-a grăbit, a alergat până aici, dar nu i-a dat drumul din mână, cum fac acei copii care îşi strâng păpuşa chiar dacă în jurul lor plouă cu bombe şi cu obuze.

Ce-o fi făcând? Ar scoate capul să vadă, însă dacă o pândeşte în continuare, al treilea glonţ îl va încasa între ochi.

Să ne gândim. Repede. Degetul deja formează încă o dată numărul lui Camille. Degeaba. E singură.

Să sune la poliţie? Unde-o fi sediul poliţiei în zona asta izolată? Până le va explica va trece o groază de timp şi apoi cât le va mai trebui până să ajungă…

Probabil de zece ori mai mult decât are nevoie criminalul pentru a o ucide. Fiindcă este aici, chiar lângă ea, de cealaltă parte a peretelui.

Soluţia, în acest moment, este Caravaggio.

Bizar instrument mai este şi memoria. Acum, când simţurile i s-au ascuţit ca nişte lame, totul iese la suprafaţă. Agathe, fiica lui Anne, este studentă la management, la Boston. De acest lucru, Camille este sigur, doar Anne îi povestise cum se dusese acolo (venind de la Montreal, unde văzuse una dintre pânzele lui Maud Verhoeven), că oraşul este foarte frumos, foarte european, „ca pe vremuri”, adăugase precizând că îi amintea vag de Louisiana, fără ca el să fi înţeles prea bine ce vrea să zică cu asta, întrucât lui Camille nu-i plac călătoriile.

Trebuie să recurgă la un alt fişier şi, în consecinţă, la alt mod de operare. Se întoarce la dulap, dă de lista operaţiunilor necesare, încă nu are nevoie de autorizări superioare pentru a intra în baza de date căutată, reţeaua funcţionează rapid: Universitatea din Boston, patru mii de profesori, treizeci de mii de studenţi, rezultat de neutilizat, Camille face turul asociaţiilor studenţeşti, copiază în întregime listele

acestora şi le pune pe toate într-un singur fişier pentru care foloseşte un instrument de căutare nominal.

Şi nu descoperă nicio Forestier. Să fie măritată fiica lui Anne? Să poarte numele tatălui? Cea mai sigură căutare ar fi cea după prenume. Dă de multe Agata şi Agatha, însă doar de două Agathe şi o singură Agate. Trei CV-uri.

Agathe Thomasson, douăzeci şi şapte de ani, canadiană. Agate Leandro, douăzeci şi trei de ani, argentiniană. Agathe Jackson, americană. Nici o singură franţuzoaică.

Nici urmă de Anne, acum nici urmă de Agathe.

Camille nu se hotărăşte dacă să înceapă sau nu căutarea după numele tatălui lui Anne.

„A fost angajat trezorier pentru vreo patruzeci de asociaţii, într-o bună zi le-a golit tuturor conturile şi de atunci nu l-a mai văzut nimeni."

Povestindu-i asta, Anne izbucnise în râs, dar nu era chiar râsul ei. Cu atât de puţine elemente, ar fi tare greu. Dacă era comerciant, ce vindea oare? Şi unde locuia? Iar faptele respective când să se fi petrecut? Prea multe necunoscute.

Mai rămâne Nathan, fratele ei.

Este imposibil ca un cercetător, şi încă unul în astrofizică sau ceva de genul acesta, care, prin definiţie, trebuie să aibă lucrări publicate, să nu fie de găsit pe net. Camille respiră greu. Căutarea îi ia destul timp.

Şi niciun rezultat, nicăieri. Cel mai aproape se dovedeşte a fi un Nathan Forest din Noua Zeelandă, în vârstă de şaizeci şi trei de ani.

Camille încearcă pe mai multe căi, la Lyon, la Paris, la agenţiile de turism… Când încearcă o ultimă căutare plecând de la numărul de telefon fix al lui Anne, înţepătura dintre umeri încetează. Fiindcă, de acum, ştie. Este aproape convins.

Numărul este pe lista roşie, trebuie să facă drumul de la capăt, e tare plictisitor, dar în niciun caz complicat. Numele abonatului: Maryse Roman. Adresa: Strada Fontaine-au-Roi, numărul 26. E limpede, apartamentul pe care îl ocupă Anne aparţine vecinei şi totul este pe numele acesteia întrucât totul îi

aparţine: telefonul, mobilierul şi, fără îndoială, biblioteca şi talmeş-balmeşul de cărţi din ea, puse la grămadă, fără vreo logică.

Anne l-a închiriat cu tot ce se găsea în el.

Camille s-ar putea interesa pentru amănunte, eventual ar putea trimite pe cineva să verifice, dar nu mai este nevoie. Nimic nu aparţine acestei fantome pe care, personal, o cunoaşte sub numele de Anne Forestier. Degeaba întoarce problema pe toate feţele, nu ajunge de fiecare dată decât la aceeaşi concluzie: în realitate, Anne Forestier nu există.

Şi atunci, după cine aleargă Hafner?

Anne lasă telefonul pe podea. Este obligată să se târască, şi aşa că se foloseşte de coate, încet. Dac-ar putea să se facă una cu cărămizile de pe jos!… Dă ocol livingului. Uite şi măsuţa pe care Camille a lăsat codul.

Cutia alarmei este situată în apropierea uşii de la intrare.

#29091571#

Imediat ce alarma începe să urle, Anne îşi astupă urechile cu palmele şi, instinctiv, se aşază în genunchi, de parcă sirena nu ar fi altceva decât continuarea tirului armei, dar într-o altă formă. E un sunet teribil, care-ţi face minţile s-o ia razna.

Unde să fie acum? Deşi totul se opune în fiinţa ei, se ridică şi încearcă să se uite. Nu mai e nimeni. Îşi ia un pic mâinile de pe urechi, dar sirena e prea tare şi o împiedică să se concentreze, să reflecteze. Drept care, cu palmele lipite de cap, înaintează până lângă peretele de sticlă.

Să fi plecat? Gâtul lui Anne e parcă strâns într-o menghină. Prea ar fi simplu… Nu se poate să o fi luat la fugă chiar aşa. Şi încă atât de repede.

Camille abia de aude vocea lui Louis, care şi-a strecurat capul în birou. Bătuse la uşă, dar nu îi răspunsese nimeni.

— O să treacă judecătorul Pereira să vă vadă…

Camille nu a ieşit încă bine din transă. I-ar mai trebui timp, ar trebui să fie foarte inteligent, riguros,

raţional, detaşat pentru a înţelege, pentru a trage bunele învăţăminte, o grămadă de calităţi i-ar mai trebui lui Camille, dar nu le are.

— Poftim?

Louis repetă.

— Bine, murmură Verhoeven ridicându-se şi luându-şi haina.

— E totul în regulă? întreabă Louis.

Camille nu îl aude, tocmai şi-a scos mobilul din buzunar. Un mesaj de la Anne! Apasă grăbit tasta şi deschide căsuţa vocală. Încă de la primele ei cuvinte – „Camille, e aici! Răspunde-mi, te rog!…" – e deja la uşă, trece pe lângă Louis, mai-mai să îl dărâme, ajunge pe coridor, traversează în trombă palierul, scara, etajul inferior, aproape că se loveşte de o femeie, e chestorul-şef adjunct Michard, împreună cu judecătorul Pereira, care urcă tocmai ca să stea de vorbă cu el, judecătorul deschide gura, Camille nu se opreşte nici măcar o fracţiune de secundă, ci strigă, alergând în jos pe trepte:

— Vă explic mai târziu!

— Verhoeven! urlă chestorul-şef adjunct Michard.

Numai că poliţistul chemat la ordine e deja lângă maşină. Portiera se trânteşte, braţul stâng iese pe geam, în clipa în care automobilul intră în marşarier, pentru a pune girofarul pe capotă, sirena urlă şi farurile semnalizează continuu, şi astfel iese în viteză, apucând să mai vadă agentul care fluieră pentru a opri circulaţia şi a-l lăsa să treacă.

Camille o ia pe culoarul pentru autobuze şi taxiuri, formând numărul lui Anne. Difuzorul mobilului e dat la maximum.

Răspunde, Anne!

Răspunde!

Anne s-a ridicat. Aşteaptă câteva clipe. Absenţa individului este inexplicabilă. O fi vreo dovadă de viclenie, dar secundele trec şi nimic nu se întâmplă. Sirena s-a oprit făcând loc unei tăceri vibrante.

Anne ajunge lângă panourile culisante din sticlă din lateral, pe jumătate apărată de perete, gata să se dea

înapoi. Nu se poate să fi fugit în felul ăsta. Nu atât de repede. Nu atât de neaşteptat.

În care clipă îi apare în faţă.

Anne se dă înapoi îngrozită.

Sunt la mai puţin de doi metri unul de celălalt, de o parte şi de alta a peretelui de sticlă.

Nu este înarmat, o priveşte adânc în ochi şi mai face un pas spre ea. Dacă va întinde mâna, va atinge geamul. Zâmbeşte şi dă din cap. Anne îl priveşte şi ea fix. Face un pas înapoi. Bărbatul îşi arată palmele goale, ca Iisus într-un tablou pe care i-l arătase Camille. Ochi în ochi, amândoi cu palmele deschise. Cel de afară ridică mâinile în aer şi se întoarce încet, de parcă ea l-ar ameninţa cu arma: vezi, nu sunt înarmat!

Învârtindu-se 360 de grade, este iarăşi cu faţa la ea, surâzător, încă mai surâzător şi tot cu palmele deschise, invitând-o, parcă, să stea de vorbă.

Anne rămâne nemişcată. Se spune asta despre iepurii hipnotizaţi de farurile maşinilor, că ar rămâne tot aşa, încremeniţi, aşteptându-şi moartea.

Fără a o scăpa din ochi, bărbatul face un pas, doi, înaintând încet până la mânerul panoului culisant din sticlă pe care pune mâna cu mare blândeţe, parcă, se simte că nu îşi doreşte să o sperie, de altfel Anne nu face nicio mişcare, doar îl priveşte, respiraţia i se accelerează şi inima îşi reia palpitul surd, greu, dureros. Nici el nu se mai mişcă, până şi surâsul i-a îngheţat, e în aşteptare.

Trebuie să se termine odată cu toate astea, îşi zice Anne ajunsă aproape de capătul puterilor.

Îşi întoarce ochii către pavajul terasei. Nu observase că bărbatul îşi lăsase pe jos geaca de piele din care, acum, se văd ieşind în evidenţă patul pistolului, dintr-un buzunar, şi mânerul cuţitului de vânătoare, din altul. Parc-ar fi rămăşiţele unui soldat roman. Omul îşi bagă mâinile în buzunare şi le întoarce pe dos, încet, arătându-i-le: vezi, nu am nimic nici în mâini, nici în buzunare.

N-ar fi de făcut decât doi paşi. Dar Anne a făcut deja atâtea… El nici măcar n-a mai clipit.

Anne se hotărăşte dintr-odată, ca şi cum ar da să sară în foc. Un pas. Ar fi tare greu să tragă zăvorul cu atelele la degete, ca să nu mai vorbim că nu mai are deloc putere în mâini.

Imediat ce zăvorul cedează, imediat ce uşa e liberă, încât el nu mai are de făcut decât un singur gest pentru a intra, Anne aproape că sare înapoi, ducându-şi mâna la gură, de parcă şi-ar da abia acum seama de ceea ce făcuse.

Braţele lui Anne atârnă de-a lungul corpului. Bărbatul intră. Ceva mai puternic decât ea o face să urle:

— Ticălosule! Ticălosule, ticălosule, ticălosule!…

Se dă înapoi, ţipând cât o ţin puterile, insulta amestecându-se cu lacrimi care vin de departe, din pântece, ticălosule, ticălosule.

— Ei, ei, ei…

Evident, ţipetele ei i se par obositoare individului care face trei paşi înainte cu aerul interesat şi curios al unui musafir, al unui agent imobiliar, nu e rău mezaninul şi nici luminozitatea asta… Abia respirând, Anne se refugiază lângă scara care duce la etaj.

— Te simţi mai bine acum? o întreabă întorcându-se spre ea. Te-ai calmat?

— De ce vrei să mă omori? ţipă Anne.

— De unde-ai mai scos-o şi pe-asta?

Pare contrariat, jignit aproape.

Anne e pierdută şi toată spaima, toată furia îi dau pe-afară, vocea i s-a ascuţit, nu îşi mai duce dosul palmei la gură, nu mai are nicio reţinere, ci doar ură, însă, în acelaşi timp, îi este şi frică de el, de posibilitatea de a fi iarăşi lovită, aşa că se dă înapoi…

— Fiindcă încerci să mă omori!

El respiră greu, de pe acum obosit… Un moment penibil. Anne continuă:

— Nu aşa a fost vorba!

De data aceasta, bărbatul dă din cap, adus la disprare în faţa unei asemenea dovezi de naivitate:

— Ba da!

Chiar că trebuie să îi explice totul. Atâta doar că Anne nu şi-a încheiat numărul.

— Ba nu! Trebuia doar să îmi tragi câteva! Aşa mi-ai zis: „O să te buşesc un pic!”

— Păi…

I se taie răsuflarea la gândul că este obligat să îi explice nişte chestii elementare.

— Trebuia să fie credibil! înţelegi? Cre-di-bil!

— Şi m-ai urmărit peste tot!

— Da, dar, atenţie! A fost pentru reuşita…

Râde. Furia lui Anne a rămas fără obiect.

— Nu aşa ne înţeleseserăm, dementule!

— Bine, hai să zicem că nu ţi-am oferit toate detaliile, aşa e… Şi, pe urmă, nu mă face tu pe mine dement, că acu-ţi frec una.

— Încă de la început ai vrut să mă omori!

De data asta, bărbatul chiar se enervează.

— Să te omor? Iubito, asta chiar nu! Dacă într-adevăr aş fi vrut să te omor, pot să te asigur că, la câte ocazii am avut, nu mai stăteai tu acum cu mine de vorbă.

Ridică arătătorul în aer, ca pentru a-şi sublinia spusele.

— Am băgat efecte, ceea ce e cu totul altceva! Ai încredere în mine, e cu mult mai greu decât s-ar putea crede! Îţi jur că, fie şi numai la spital, pentru a-ţi speria gaborul fără a ne trezi pe cap cu Garda Naţională, a trebuit să bag meserie, şi asta înseamnă să ştii bine cum să procedezi!

Argumentul e şi mai iritant, iar Anne îşi iese din fire:

— M-ai desfigurat! Mi-ai spart dinţii! Mi-ai…

Bărbatul se strâmbă compătimitor.

— Aici, trebuie să recunosc că nu dai deloc bine când te vede omul.

Abia se abţine să nu izbucnească în râs.

— Dar chestia asta o să se aranjeze, în ziua de azi există tot felul de şmecherii care rezolvă… Uite, dacă pun mâna pe bani, îţi fac cadou doi dinţi de aur. Sau de argint, dacă preferi. Tu alegi. Dacă vrei să îţi găseşti şi un bărbat, pentru dinţii din faţă te sfătuiesc să fie, mai degrabă, din aur, e mai mişto…

Anne cade în genunchi, ghemuită. În ochi nu îi mai vin lacrimile, ci doar ură.

— Într-o zi, o să te omor eu pe tine…

Cel din faţa ei râde.

— Şi-mi mai porţi şi pică, cu toate astea… O spui doar fiindcă te-au apucat dracii.

Păşeşte prin living de parcă ar fi la el acasă.

— Nu, nu, continuă serios, crede-mă, dacă totul va merge bine ţi se vor scoate firele de la suturi, îţi vei pune dinţi de plastic şi te vei întoarce cuminte acasă.

Se opreşte şi priveşte în jur, apoi în sus, spre mezanin, pe scară.

— Nu e rău aici. Ba chiar e mişto aranjat, nu?

Se uită la ceas.

— Bine… Scuză-mă, dar de acum nu mai pot rămâne.

Face un pas înainte. Femeia se lipeşte de perete.

— N-am de gând să te ating!

Însă ea ţipă:

— Tai-o!

Îi face semn că o aprobă, dar altceva îl absoarbe, e în faţa primei trepte pe care o priveşte atent, apoi se întoarce către gaura din panoul din sticlă.

— Zi că nu sunt chiar bun!

Se uită mulţumit la ea, i-ar plăcea să o convingă.

— Îţi jur că e extrem de greu de făcut! Poţi să-ţi închipui?

I se pare jignitor să nu îi fie lăudată îndemânarea.

— Cară-te…

— Mda, ai dreptate.

Mai aruncă o privire de jur împrejur, satisfăcut.

— Cred că am făcut tot ce a fost posibil. Şi noi facem o echipă super, păi nu? De-acum, explică arătând urmele din care se găsesc mai peste tot, prin încăpere, ar trebui să meargă totul ca pe roate, sau nu mă pricep eu la meserie.

Din câţiva paşi întinşi e în pragul terasei.

— Tare curajoşi şi vecinii ăştia! Ar putea suna alarma toată ziua, nici măcar un şobolan nu ar da pe aici să vadă despre ce este vorba. Nici nu era greu de crezut că aşa o să se întâmple. E la fel peste tot. Haide…

Iese pe terasă, îşi ia de pe jos geaca, bagă mâna în buzunarul interior şi se întoarce.

— Pe ăştia, zice aruncând spre Anne un plic, îi foloseşti numai dacă totul iese conform planului. Şi ai tot interesul să fie aşa. În orice caz, nu pleci nicăieri fără să îţi dau eu voie, ne-am înţeles? Altfel, ce ai păţit până acum poţi să consideri doar arvuna.

Nu îi mai aşteaptă răspunsul. Dispare.

La doar câţiva metri, telefonul mobil al lui Anne sună şi vibrează pe pardoseală. După sirena alarmei, soneria pare o glumă, ca aceea de la telefonul de jucărie al unui copil.

Este Camille. Trebuie să răspundă.

„Faci cum ţi-am spus şi totul va fi bine."

Anne apasă tasta. Nu se preface obosită, nici nu ar fi nevoie.

— A plecat… îi spune.

— Anne! urlă Camille, ce-ai spus? Anne!

Camille pare înnebunit, iar vocea şi-a pierdut nuanţele.

— A venit, am declanşat alarma, s-a speriat şi a plecat…

Camille o aude prost. Opreşte sirena de la girofar.

— Eşti bine? Sunt pe drum. Spune-mi, eşti bine?

— Da, Camille, răspunde ceva mai tare, acum totul e bine.

Comisarul încetineşte şi respiră adânc. După spaimă vine nerăbdarea. Ar vrea să fie deja acolo.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat!

Cu genunchii prinşi în mâini, Anne plânge. Ar vrea să moară.

Ora 10:30

Camille s-a mai liniştit. Stinge girofarul şi îl bagă la locul lui. Sunt foarte multe elemente de sintetizat şi este încă bombardat de emoţii, incapabil de a pune lucrurile în ordine…

De două zile merge pe un teren instabil, cu prăpăstii de ambele părţi. Iar Anne a săpat şi ea una, chiar sub picioarele lui.

Şi asta pe când, probabil, este în joc propria lui carieră, pe când, de două zile încoace, femeia care i-a intrat în viaţă a fost cât pe ce să fie ucisă în trei

rânduri, pe când a descoperit că trăieşte alături de el sub un nume fals, pe când nu mai ştie ce rol joacă ea în toată această poveste, iar el ar trebui să rezolve probleme de strategie, să gândească limpede, numai că mintea îi este monopolizată de o unică întrebare, din care decurge importanţa tuturor celelalte: ce caută Anne în viaţa lui?

Ba nu, nu este vorba doar despre o singură întrebare, fiindcă a mai apărut şi o a doua: dacă femeia aceasta nu este Anne, atunci cu ce se schimbă lucrurile?

Îşi reaminteşte de ei doi din momentul acelor seri în care se căutau, abia de se atingeau, după care s-au rostogolit între cearşafuri… În august l-a părăsit şi apoi, peste un ceas, a dat de ea pe scară. Să fi fost o simplă manevră? O dovadă de abilitate? Cuvintele ei, mângâierile, îmbrăţişările, orele şi zilele petrecute împreună să nu fi fost decât pur şi simplu manipulare?

Peste puţin timp va fi în faţa aceleia care îşi zice Anne Forestier, cu care doarme de mai multe luni şi care îl minte încă din prima zi. Nu mai ştie ce să creadă, e golit de idei de parcă ar fi fost trecut printr-un storcător.

Ce legătură să fie între identitatea falsă a lui Anne şi cazul din pasajul Monier?

Şi, mai ales, care este rolul lui în toată povestea?

Esenţialul, însă, este că un bărbat încearcă să o omoare pe Anne.

E drept că nu mai ştie cine este aceasta, dar o certitudine tot există: este de datoria lui să o apere.

Când intră în casă, o găseşte pe Anne pe jos, cu spatele lipit de masca de la chiuvetă, strângându-şi genunchii cu braţele.

Din cauza emoţiei, Camille uitase cum arăta acum. Tot drumul, pe cealaltă Anne a avut-o în minte, pe cea de la început, frumoasă şi veselă, cu ochii verzi şi cu gropiţe în obraji. Drept care îl izbeşte imaginea ei desfigurată, cu punctele de sutură, cu pielea galbenă, cu bandajele şi atelele murdare. Şocul este aproape identic cu acela de acum două zile, când a descoperit-o în salonul de la spital.

Se pierde, covârşit de milă. Anne nu se mişcă, nu se uită la el, cu privirea pierdută în gol, hipnotizată parcă.

— Cum te simţi, iubito? o întreabă Camille apropiindu-se de ea.

Ai zice că încearcă să îmblânzească un animal sălbatic, îngenunchează alături, o ia în braţe cum poate, ceea ce, cu talia lui, chiar că nu este uşor, îi prinde bărbia în palmă, o obligă să îşi ridice chipul spre el şi îi zâmbeşte. Ea îl priveşte de parcă numai acum îi observă prezenţa.

— Vai, Camille…

Întinde gâtul şi îşi lasă capul pe umărul lui.

Poate să vină şi sfârşitul lumii…

Atâta doar că sfârşitul lumii nu pentru acum este programat.

— Povesteşte-mi…

Anne se uită ba la dreapta, ba la stânga, e greu de zis dacă este emoţionată sau nu ştie de unde să înceapă.

— Era singur? Au fost mai mulţi?

— Nu, singur…

Vocea îi este gravă, vibrantă.

— A fost cel pe care l-ai recunoscut în fotografie? Hafner? El a fost?

Da. Anne se mulţumeşte să aprobe din cap. Da, el a fost.

— Haide, povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

În timp ce Anne o face (de fapt, este vorba numai despre un şir de cuvinte întretăiate, niciodată fraze întregi), Camille reconstituie scena. Primul foc. Întoarce capul spre cioburile de sticlă împrăştiate pe jos, pe locul unde se găsea măsuţa. Aşchiile din lemn de mesteacăn ai spune că au fost mărunţite de o furtună. Ascultând-o, se ridică şi merge până lângă peretele de sticlă. Gaura făcută de glonţ este prea sus pentru a o putea atinge, dar îşi imaginează mental traiectoria.

— Continuă…

Acum este lângă perete, se întoarce lângă sobă, pune degetul pe locul impactului glonţului, caută din

nou, priveşte de departe gaura mare făcută în zid, apoi se îndreaptă către scară. Rămâne câteva secunde aşa, cu mâna pusă pe ceea ce a mai rămas din prima treaptă, se uită în sus, pe scară, gânditor, întoarce ochii către locul de unde a pornit tirul, în cealaltă parte a încăperii, după care urcă pe a doua treaptă.

— Şi-apoi? întreabă coborând.

Iese din living şi intră în baie. Vocea lui Anne abia de o mai aude. Camille recompune mai departe evenimentele, o fi el acasă, dar este vorba oricum despre scena unei crime. Prin urmare: ipoteze, constatări, concluzii.

Fereastra a rămas întredeschisă. Deci: Anne ajunge aici, Hafner o aşteaptă dincolo de perete, cu braţul trecut prin deschiderea ferestrei, agitând către ea arma prevăzută cu amortizor. Deasupra uşii, în toc, Camille descoperă locul de impact al glonţului. Se întoarce în living.

Anne a amuţit.

Camille caută o mătură sub scară şi împinge grăbit resturile de sticlă şi de lemn ale măsuţei lângă perete. Scutură apoi rapid canapeaua. Şi pune apă la fiert.

— Vino… spune într-un târziu. Am terminat.

Stau amândoi pe canapea, cu Anne strânsă în el, şi sorb din ceea ce Camille numeşte ceai, un lichid, sincer vorbind, groaznic. Bun, Anne n-o să facă acum caz din asta.

— O să te duc în altă parte.

Anne refuză din cap.

— De ce?

Nu contează, dacă a zis nu, e nu. Cu toate acestea, urmele gloanţelor din panourile culisante, din uşă, din prima treaptă a scării, măsuţa din living făcută ţăndări, totul demonstrează imprudenţa hotărârii ei.

— Cred că…

— Nu, îl întrerupe Anne.

Şi basta. Camille îşi spune că, dacă Hafner nu a reuşit să intre, este foarte probabil să mai încerce o dată, tot astăzi. Lasă că vor mai reflecta şi mâine la asta. Păi, uite, în trei zile s-au întâmplat atâtea câte în ani întregi, ia gândeşte-te, mâine s-ar putea…

S-a mai schimbat însă un lucru: Camille a ajuns la nivelul următor. I-a luat ceva timp, ca oricărui boxer ameţit de lovitura primită, pentru a se ridica şi a reintra în meci.

Nu e deloc departe de concluzie. Nu mai are nevoie decât de un ceas sau două. Nu mai mult. În aşteptare, va încuia uşa, va verifica prin preajmă şi o va lăsa pe Anne aici.

Nu mai vorbeşte niciunul. Doar vibraţiile mobilului lui Camille le întrerupe şirul gândurilor, iar apelurile nu încetează. Nu e nevoie să îşi privească telefonul, ştie despre ce este vorba.

I se pare straniu să ţină aşa, lipită de el, o femeie necunoscută pe care o cunoaşte atât de bine. Ar trebui să îi adreseze câteva întrebări, dar o lasă pe mai târziu. Mai întâi, să descâlcească labirintul.

Pe Camille îl cuprinde oboseala. Cu toată ziua asta cu cerul jos, cu pădurea din faţa lui, cu această casă grea, transformată în buncăr, cu trupul încărcat de misterul care i se împotriveşte, ar dormi până dimineaţă, dacă ar fi să îşi asculte inima. Numai că, de ascultat pe Anne o ascultă, respiraţia ei, zgomotul gurii terminând de sorbit cafeaua, tăcerea ei, apăsarea aceasta lipsită de cuvinte care s-a instalat între ei doi.

— Îl vei găsi? întreabă, în sfârşit, în şoaptă, femeia.

— Ei, da.

Răspunsul a sosit fără eforturi, expresie a unei convingeri atât de intime, de puternice, încât Anne este impresionată.

— Şi-o să mă anunţi imediat, da?

Pentru Camille, subtextul fiecăreia dintre întrebările ei este un întreg roman. Se încruntă: de ce?

— Nu-mi doresc altceva decât să fiu sigură de asta, înţelegi?

Anne ridică tonul şi, de data aceasta, nemaiţinându-şi mâna la gură, lăsând să i se vadă dinţii sparţi, parcă i-ar trage o palmă ca să-l trezească.

— Evident…

Lui Camille mai că-i vine să îşi ceară iertare.

Tăcerile ajung să le fie de acord. Anne a aţipit. Camille nu mai are cuvinte, i-ar trebui un creion

pentru a desena, în câteva linii, singurătatea lor comună, fiecare dintre ei aflându-se la unul dintre capetele acestei poveşti, fiind împreună, dar separaţi. În mod inexplicabil, nu s-a simţit nicicând mai aproape de ea. O solidaritate obscură îl leagă de această femeie. Se dă încet la o parte, îi lasă uşor capul pe canapea şi se ridică.

Haide, e de căutat acum cuvântul potrivit.

Urcă scara cu lipsa de grabă a unui indian, cunoaşte fiecare treaptă, fiecare scârţâit, aşa că nu face nici cel mai mic zgomot şi, în definitiv, nici nu cântăreşte chiar atât de mult.

Sus, în camera de la mansardă, acoperişul e construit cu o pantă abruptă, unul dintre pereţi neridicându-se decât cu câteva zeci de centimetri de podea. Camille se întinde pe podea şi se târăşte până la capul patului, unde se găseşte un panou din lemn, o gură de vizitare care permite accesul până la grinzile acoperişului. Înăuntru e o grămadă de praf şi de pânze de păianjen, şi doar să bagi mâna acolo e o aventură, dar Camille introduce tot braţul, caută pe pipăite şi dă de punga de plastic pe care o prinde şi o trage spre el. Este un sac menajer în care se găseşte un dosar strâns cu elastic. Nu l-a mai deschis de când…

S-ar zice că povestea de acum îl aşază faţă în faţă cu lucrul de care îi este frică.

Se uită împrejur, scoate faţa de la pernă şi bagă cu grijă în ea sacul menajer a cărui cantitate de murdărie, de cenuşă parcă, urcă în nori groşi la fiecare mişcare. Se ridică şi coboară cu mare precauţie.

Peste câteva minute, îi scrie lui Anne un bilet: „Odihneşte-te. Sună-mă când vrei. Mă întorc repede”. Te voi pune la adăpost sigur. Nu, asta nu îndrăzneşte să îi scrie. După care dă ocol casei, încearcă toate posibilele intrări şi le verifică încuietorile.

Înainte de a pleca, se uită de departe la trupul lui Anne, întins pe canapea. I se strânge inima la ideea de a o lăsa aşa. Îi este greu să plece, dar şi imposibil să rămână.

La drum. Cu dosarul enorm la subsuoară, învelit în faţa de pernă cu dungi, Camille traversează în sfârşit

curtea şi înaintează către pădure, unde şi-a parcat maşina.

Întoarce capul. Ai spune că locuinţa tăcută, astfel aşezată pe platoul înconjurat de pădure, e subiectul unei pânze, unei alegorii despre deşertăciune, despre destinul pieritor al fiinţei omeneşti, de prin secolul al XVII-lea, ori un mic cufăr. Se gândeşte la Anne care acum doarme.

În realitate, imediat ce maşina părăseşte încet curtea şi dispare în pădure, Anne, întinsă pe canapea, are ochii larg deschişi.

Ora 11:30

Pe măsură ce Parisul se apropie, peisajul mental al lui Camille se simplifică. Nu că lucrurile ar fi acum mai clare, dar ştie unde trebuie aşezate semnele de întrebare.

Or, urgenţa este să fie puse întrebările potrivite.

În timpul loviturii, criminalul a observat această femeie care îşi spune Anne Forestier. O urmăreşte, ţine neapărat să o ucidă şi vine după ea tocmai până la casa din pădure.

Ce legătură poate fi între identitatea ascunsă a lui Anne şi spargerea din pasajul Monier?

Totul s-a întâmplat de parcă femeia ar fi nimerit din întâmplare în timpul loviturii, venind pur şi simplu să ia ceasul comandat pentru Camille, însă cele două evenimente, cât de îndepărtate par a fi unul de celălalt, sunt legate între ele. Şi încă strâns.

De altfel, există pe lumea aceasta două lucruri lipsite de legătură între ele?

Cu ajutorul lui Anne, Camille nu a reuşit să ajungă la adevăr, nici măcar nu ştie cine este ea în realitate. În concluzie, trebuie să plece din altă parte. De la celălalt capăt al firului.

Pe ecranul telefonului mobil sunt afişate trei apeluri de la Louis, care nu a lăsat însă vreun mesaj vocal, fiindcă acesta îi este felul de a comunica. Totuşi, un SMS da: „Nevoie de ajutor?” Într-o bună zi, când toate astea se vor fi terminat, Camille îi va propune lui Louis să îl adopte.

Se adaugă trei mesaje vocale de la Le Guen, care toate se învârt în jurul aceleiaşi chestii, numai tonul evoluează, glasul lui Jean stingându-se de la primul la ultimul, conţinutul fiind tot mai scurt. Şi mai prudent. „Ascultă, trebuie neapărat să mă s…”. Camille zapează. „Bine… de ce nu…?” Mai departe, ultimul mesaj, cu un Le Guen grav. În realitate, e pur şi simplu trist: „Dacă nu mă ajuţi, nu pot să te ajut”. Închidere.

Mintea îi evacuează tot ceea ce o poate deranja şi continuă să funcţioneze pe pista pe care s-a lansat. Rămânând concentrată asupra esenţialului.

Numai că totul se complică groaznic.

Perspectiva tocmai s-a schimbat dur, întrucât în casă s-au produs pagube uimitoare.

Sigur că sunt spectaculoase, dar, şi fără a fi expert în balistică, tot eşti obligat să îţi pui câteva întrebări. Deci, Anne e singură, în faţa unui perete de sticlă de douăzeci de metri lungime. De cealaltă parte se află un bărbat motivat, abil, perfect echipat. Că nu reuşeşte să o ochească pe Anne e un ghinion. Dar că, mai apoi, cu fereastra deschisă şi cu braţul întins, de la numai şase metri, nu reuşeşte să îi înfigă un glonţ în cap, de data aceasta cazul începe să te preocupe. Ba chiar ai fi tentat să crezi că, încă de când cu pasajul Monier, treaba ţine de blestem. Adică să-l fi urmărit ghinionul chiar de la început? Atâta doar că un asemenea ghinion nu prea e de crezut…

Ai cam fi îndreptăţit să consideri că, pentru a reuşi să nu o omoare pe Anne având atâtea ocazii de a o face, trebuie să fie vorba despre un ţintaş excelent. Cum, printre cunoscuţii lui Camille nu au fost niciodată prea mulţi.

Or, atunci când ajungi la această întrebare, nu ai cum să nu ţi le pui şi pe unele care o preced. De pildă: cum de a fost urmărită Anne până la Montfort?

Cu o noapte mai devreme, Camille a parcurs drumul în sens invers, venind de la Paris. Epuizată, Anne a adormit de la început şi nu s-a trezit decât la sosire. Chiar şi noaptea pe şoseaua periferică, pe autostradă, pe drumul naţional e multă lume. Camille însă s-a oprit de două ori, a aşteptat mai multe minute,

a urmărit cu atenţie circulaţia, după care a terminat itinerariul ocolind pe trei străzi secundare, pe care eventualele lumini de faruri se văd de la mare distanţă.

Este la mijloc o repetare îngrijorătoare a faptelor: a condus criminalii până la Ravic, trecând prin razie imigraţia sârbească, după care i-a condus până la Anne, la Montfort. Aceasta ar fi ipoteza cea mai plauzibilă. Cel puţin asta se doreşte ca el să creadă, însă, acum, când ştie că Anne nu este Anne, povestea nu mai este cea în care crezuse până în clipa de faţă, iar ipotezele cele mai serioase devin, astfel, cele mai puţin plauzibile.

Camille este absolut sigur că nu a fost urmărit. Ceea ce înseamnă că individul care a venit după Anne la Montfort o făcuse fiindcă aflase că este acolo. Prin urmare, trebuie căutată o altă soluţie. Or, de data aceasta, soluţiile se pot număra pe degete.

Fiecare soluţie poartă un nume al unuia dintre cei care îi sunt apropiaţi. Suficient de apropiaţi de Camille pentru a şti de casa de la Montfort. Şi pentru a şti că este prieten intim cu femeia ruptă în bătaie în pasajul Monier.

Şi care să mai şi ştie că o adusese acolo pentru a o pune la adăpost.

Camille scormoneşte, sapă mai adânc, dar degeaba caută iar şi iar, numele tot nu sunt nici douăzeci. Cu excepţia lui Armand, care s-a transformat în fum cu patruzeci şi opt de ore mai devreme, lista e chiar scurtă de tot. Iar Vincent Hafner, pe care nu l-a văzut în viaţa lui, nu face parte din listă.

Pentru Camille, concluzia tine de abisal.

Deja e sigur că Anne nu este Anne. Ei bine, acum este sigur că nici Hafner nu este Hafner.

Ceea ce face ca ancheta să se ia de la început.

Ne întoarcem la căsuţa de start.

Numai că, pentru Camille, după toate câte le-a făcut, asta mai că ar însemna bilet asigurat pentru o celulă în puşcărie.

Iar e pe drum amărâtul ăsta de caraliu, tot dând ture între Paris şi casa de la ţară, de-ai zice că e o veveriţă în morişca din colivie. Sau un hamster. Se tot agită în

speranţa că va veni şi răsplata. Evident, nu pentru el, îmi zic că pentru el jocurile sunt ca şi făcute, e deja în rahat şi confirmarea nu va întârzia. În ciuda înălţimii, va cădea tare de sus. Nu, pentru mine sper că va veni răsplata.

De acum, nici nu se mai pune problema să îmi scape.

Fata a făcut ce trebuia, s-ar putea chiar recunoaşte că a plătit cu propria persoană, nimic de zis. Jocul va fi strâns, dar, pentru moment, totul merge ca pe roate.

Nu-mi mai rămâne decât să trag concluzia. Cu amicul Ravic mi-am făcut încălzire de minune. Dacă ar mai fi pe lumea asta, ar putea depune chiar mărturie, deşi, ţinând cont de numărul de degete care i-au mai rămas, nu ar fi putut jura pe Biblie.

Dacă mă gândesc bine, cu el am fost pe bune drăguţ, ba chiar am dat dovadă de milă. I-am băgat un glonţ în căpăţână, ceea ce mai c-ar putea ţine de spirit caritabil. Hotărât lucru, sârbii, exact ca turcii, nu ştiu să spună mulţumesc. Ţine de cultura lor. Aşa sunt ei. Şi pe urmă se plâng că au necazuri.

E momentul să trecem la treburi serioase. Acolo unde a ajuns (nu ştiu dacă există un rai pentru tâlharii sârbi, dar, cu siguranţă, există unul pentru terorişti), Ravic se va putea bucura. Îşi va lua revanşa post-mortem, fiindcă simt în mine dorinţa de a lua pielea de pe tot ce mişcă. Îmi trebuie un pic de noroc, căci până acum nu am avut nevoie, deci ar fi cazul să am ceva credit sus, pe lângă instanţele decizionare.

Dacă Verhoeven îşi face treaba, mult n-o să ţină.

Până una-alta, o să mă retrag în cuibuşor pentru a mă mai întrema, fiindcă, apoi, va trebui să acţionez foarte rapid.

Mi-au cam slăbit reflexele, însă motivarea mi-a rămas intactă şi acesta este principalul.

Ora 12:00

În baie, Anne îşi priveşte din nou gingiile şi gaura din ele, care o urâţeşte groaznic. Intrând în spital sub nume fals, nu îşi va putea recupera dosarul medical, radiografiile, analizele, diagnosticul, aşa că va fi

obligată să ia totul de la capăt. Să ia totul de la zero în toate sensurile cuvântului.

I-a spus că nu a vrut să o omoare, fiindcă are nevoie de ea. Oricum, poate să spună ce vrea, tot nu mai crede un singur cuvânt. De acum, Anne îşi putea face treaba la fel de bine vie sau moartă. A lovit-o atât de dur, atât de încrâncenat!… Poate susţine el cât vrea că a fost necesar în folosul demonstraţiei, Anne nu mai are nicio îndoială: i-a plăcut să o facă, dacă ar fi putut-o sluţi şi mai mult, clar ar fi făcut-o.

În dulăpiorul farmaceutic găseşte o forfecuţă şi o pensetă. Medicul, tânărul indian, o asigurase că nu este o rană profundă şi că avea de gând să îi scoată firele după vreo zece zile, însă Anne ţine să o facă imediat. A mai dat şi de o lupă într-un sertar al biroului lui Camille, însă două instrumente fără legătură directă cu medicina şi încă utilizate într-o încăpere prost luminată nu înseamnă idealul pentru genul acesta de operaţiuni. Doar că nu mai vrea să aştepte. Şi nu este vorba aici despre mania ei pentru curăţenie. Doar asta îi tot spunea lui Camille pe vremea când se mutaseră împreună, că îşi doreşte să facă curat. Nu şi de data asta. În pofida a ceea ce va gândi el mai târziu, când totul se va fi sfârşit, l-a minţit extrem de puţin. Minimumul necesar. Întrucât Camille este foarte greu de minţit. Sau prea uşor, ceea ce este acelaşi lucru, în definitiv.

Anne se şterge cu dosul mânecii, oricum e greu să-şi scoată singură firele, dacă mai are şi ochii înrouraţi… Sunt unsprezece puncte de sutură. În mâna stângă ţine lupa, forfecuţa în dreapta. De aproape, firele astea subţiri şi negre parc-ar fi nişte insecte. Lasă vârful forfecuţei să alunece pe sub primul nod, iar durerea explodează pe loc, ascuţită, înţepătoare ca lamele instrumentului. Normal, nu ar trebui să o doară, înseamnă că rana încă nu s-a închis bine. Ori s-a infectat. Vârful lamei trebuie împins destul de mult pentru a reuşi să taie firul, Anne se strâmbă, apasă şi prima insectă îşi dă duhul. Nu mai rămâne decât să fie extrasă. Mâinile îi tremură. Firul rezistă, încă lipit de piele, dar, în pofida tremuratului, trebuie să îl smulgă cu penseta. Cedează, în sfârşit, şi alunecarea lui pe sub

piele produce o senzaţie mizerabilă. Anne îşi priveşte cu atenţie rana, însă deocamdată nu vede nimic deosebit, trece la al doilea fir, este atât de încordată, de nervoasă încât este nevoită să se aşeze şi să-şi mai tragă un pic sufletul…

Întorcându-se în faţa oglinzii, îşi freacă rana strâmbându-se, uite şi al doilea fir, apoi al treilea. Le scoate prea devreme, iar prin lupă rana se vede roşie, încă neînchisă. Al patrulea fir este mai rezistent, mai sudat în carne decât cele dinainte, însă voinţa lui Anne este de neclintit, zgârie cu vârful forfecuţei, strânge din dinţi, reuşeşte să îl bage dedesubt, prinde firul, îi scapă, o ia de la capăt, rana începe să sângereze, din nou deschisă, firul cedează în sfârşit, trage de el, de acum rana sângerează de-a binelea, roz în partea de sus şi roşie mai jos, picăturile de sânge sunt mari cât nişte lacrimi, firele următoare îşi dau sufletul şi ele, la rândul lor şi alunecă pe sub piele, le aruncă în chiuvetă cadavrele şi, pe cele din urmă, Anne le scoate pe orbeşte întrucât sângele, pe care îl tot şterge de pe rană, urcă imediat la suprafaţă, dar nu se opreşte decât atunci când toate firele dispar. Din rană curge sânge. Fără a mai sta pe gânduri, ia din dulăpior sticla de plastic cu spirt de nouăzeci de grade şi, fără compresă, cu mâna făcută căuş şi alcoolul în ea, dă direct, pur şi simplu.

Doamne, în ce hal poate să doară!… Anne urlă şi trage un pumn în chiuvetă, iar degetele, prea puţin apărate de atelele care îşi slăbesc strânsoarea, o fac să mai urle o dată. Numai că astăzi urletul este doar al ei, îi aparţine, nimeni nu a venit să i-l smulgă.

Apoi încă o dată, mâna căuş şi spirtul aruncat pe faţă, din palmă. Anne se sprijină cu mâinile de marginea chiuvetei, gata să leşine, însă rezistă.

După care, când durerea se mai domoleşte, apasă puternic pe obraz o compresă îmbibată în spirt. Când o ridică, rămâne la vedere o plagă umflată, urâtă, din care se mai scurg câteva picături de sânge.

E limpede că va rămâne cu o cicatrice dreaptă, de-a latul obrazului. Despre un bărbat s-ar zice că e om însemnat. E greu de spus cât din semn va rămâne, dar

e uşor de înţeles că nu va dispărea niciodată cu totul. E ceva definitiv.

Şi dacă ar fi necesar, pentru asta, să sape în rană cu un cuţit, tot ar face-o.

Fiindcă ţine să îşi amintească întotdeauna ce i s-a întâmplat. Întotdeauna.

Ora 12:30

Parcarea de la urgenţe este la fel de aglomerată ca de fiecare dată. Acum, pentru a obţine dreptul de a intra, Camille este nevoit să îşi scoată legitimaţia. Funcţionara de la primiri se deschide ca un trandafir, unul cam ofilit, dar care iradiază simpatie.

— Ce-a făcut, a întins-o?

De parcă ar înţelege importanţa cazului pentru comisarul-şef Verhoeven, face o mică grimasă întristată, ei, ce s-a întâmplat, pesemne că v-a tras-o, un adevărat eşec pentru poliţie, nu? Camille vrea să scape, dar nu este chiar aşa de simplu pe cât speră.

— Şi documentul de ieşire semnat de aparţinător?

Camille se întoarce.

— Nu e sectorul meu, vă rog să luaţi notă, însă atunci când o pacientă o şterge pe blat şi nici măcar CNP-ul nu i-l avem pentru a factura serviciile, vă pot spune că se lasă cu mare agitaţie pe la şefi. Or, şefii ăştia ai noştri oricum se iau de toată lumea, că eşti sau nu răspunzător, nu fac nicio diferenţă, mi-am încasat şi eu porţia… De-asta întreb.

În timp ce femeia răspunde din nou la telefon, Camille clatină compătimitor din cap: da, înţeleg… Firește, intrând aici sub nume fals, Anne nici că ar fi putut să le dea codul numeric personal ori asigurarea de sănătate. De-asta nu găsise niciun document pe numele ei când se dusese la ea acasă. Fiindcă nu are niciunul, cel puţin pentru numele de împrumut.

Dintr-odată îi vine să o sune, uite-aşa, fără vreun motiv, de parcă i-ar fi frică să rezolve cazul fără ea, în absenţa ei, îi vine să-i zică Anne…

Parcă abia acum conştientizează faptul că în mod sigur nu o cheamă Anne. Tot ceea ce reprezintă, în

imaginarul lui, numele acesta e bun de aruncat. Camille e descumpănit, a pierdut-o cu nume cu tot.

— Vă simţiţi bine? îl întreabă funcţionara.

Da, e-n regulă. Camille se preface extrem de preocupat de un gând, e modalitatea cea mai eficientă de a îndrepta pe altcineva pe o pistă falsă.

— Unde îi este dosarul? Dosarul medical, vreau să zic…

Cum Anne a fugit astă-noapte, totul se află încă la etaj. Camille mulţumeşte. Ajuns în secţie, încă nu ştie cum va proceda, nu are nici cea mai mică idee. Drept pentru care mai face câţiva paşi, pentru a reflecta. Ajunge la capătul coridorului, la câţiva metri de mica sală de aşteptare transformată în încăpere pentru orice s-ar ivi, în care improvizase cel dintâi punct de comandă împreună cu Louis.

Observă clanţa coborând încet şi uşa deschizându-se timid, de parcă ar da să iasă un copil sfios sau speriat.

La drept vorbind, copilul este mai aproape de pensie decât de grădiniţă, fiindcă iată-l apărând pe însuşi Hubert Dainville, marele patron, şeful de serviciu, cu cârlionţii ninşi zburliţi, de-ai zice că abia acum şi-a scos bigudiurile. Când îl vede pe Camille, se înroşeşte ca un bujor. De obicei nu e nimeni pe aici, încăperea asta nu dă în vreo alta, nu foloseşte la nimic, nu-i dă nimănui prin cap să intre.

— Ce căutaţi aici? întreabă înfuriat, autoritar, gata să muşte, parcă.

Dar dumneavoastră? Răspunsul îi frige buzele lui Verhoeven, însă nu ar fi o metodă cuvenită, aşa că se preface că s-a rătăcit.

— M-am pierdut…

Şi adaugă împăcat cu soarta:

— Am luat-o pe coridor în sens greşit.

Chirurgul trece de la roşu la roz, confuzia se disipează, temperamentul îi reintră în drepturi, îşi drege glasul şi o ia pe culoar cu pas hotărât. Merge repede, ca şi cum ar fi solicitat la o urgenţă.

— Nu mai aveţi ce face pe aici, domnule comisar-şef.

Camille îl urmează în trap mărunt şi nu îi vine uşor, cu atât mai mult cu cât trebuie să se şi gândească pe cât de rapid îi permite situaţia.

— Martorul dumneavoastră a părăsit astă-noapte spitalul! continuă doctorul Dainville, de parcă i-ar adresa un reproş personal.

— Da, am aflat.

Cum nu mai vede altă soluţie, Camille bagă mâna în buzunar, scoate telefonul mobil şi se preface că îl scapă din mână, iar aparatul cade cu zgomot de accident domestic.

— Ei, la dracu'!

Doctorul Dainville, ajuns la lift, se întoarce şi îl vede din spate pe comisar îngenuncheat, pe cale de a aduna resturile telefonului. Ce imbecil! Uşile se deschid şi medicul dispare.

Camille ia de jos telefonul intact, se preface că îl repară şi se întoarce către mica încăpere. Secundele trec. Un minut. Ezită să intre, e ceva care îl împiedică. Mai lasă câteva secunde. Sigur s-a înşelat. Aşteaptă. Nimic. Cu atât mai rău. Se pregăteşte să facă drumul înapoi, dar mai bine nu.

Uşa se deschide încă o dată, de data aceasta energic.

Femeia care iese arborează un aer preocupat. E Florence, infirmiera, care, la rândul ei, roşeşte descoperindu-l pe Camille, buzele umflate îi desenează un cerc perfect, o clipă de ezitare şi deja e prea târziu, nu mai are nicio şansă să încerce vreo diversiune. Îşi aranjează o şuviţă de păr după ureche cu un gest care îi subliniază încurcătura, apoi se uită la Camille, închizând uşa cu un calm apăsat, demonstrativ, sunt doar o femeie prinsă de serviciu, ocupată şi concentrată la ceea ce am de făcut, nimic nu am să îmi reproşez. Ceea ce nimeni nu poate crede, nici măcar ea. Camille nu ar avea nevoie să îşi sporească avantajul, nu e genul lui… Îi e ciudă pe el, dar nu are încotro. O priveşte lung, îşi apleacă fruntea, accentuează presiunea momentului, nu am vrut să vă deranjez în timpul micilor ghiduşii, doar sunt un delicat, păi, nu? Se poartă de parcă ar fi câştigat un joc pe telefonul mobil, aşteptând pe coridor ca ea să îşi termine trebuşoara cu doctorul Dainville.

— Am nevoie de dosarul doamnei Forestier, explică.

Florence înaintează pe culoar fără a întinde pasul, cum făcuse hotărât doctorul Dainville. Nu prea s-ar mai apăra şi nici rea nu-i vine să fie.

— Nu ştiu… încearcă.

Verhoeven închide ochii şi o roagă tăcut să nu îl oblige să îi spună: atunci mă voi duce să stau de vorbă cu doctorul Dainville şi-mi închipui că…

Ajung în faţa biroului.

— Nu ştiu dacă mai e dosarul aici.

Fără a se întoarce măcar o dată spre el, deschide dulapul mare, cu dosare suspendate. Fără să ezite, îl scoate pe cel cu numele Forestier: o mapă mare de la tomograf, radiografii, rapoarte… Să îi dai toate astea primului care ţi le cere, fie el şi poliţist, este extrem de grav din partea unei infirmiere.

— O să aduc spre seară şi avizul judecătorului, zice Camille. Până atunci, pot semna pentru preluare.

— Nu e nevoie, răspunde grăbită infirmiera. Vreau să spun, dacă judecătorul…

Camille ia dosarul şi mulţumeşte. Se privesc. Dureros pentru el, până la îngreţoşare, nu este doar josnicia metodei de a-i lua un dosar asupra căruia nu are niciun drept, dar şi faptul că o înţelege foarte bine. Că îşi dă seama că buzele umflate nu ţin de dorinţa de a rămâne tânără, ci de o incontestabilă nevoie de iubire.

Ora 13:00

Treci de gard şi mergi pe alee. În faţă, clădirea roz, deasupra, coroanele unor copaci înalţi, te-ai putea gândi că ai ajuns la vila unui mahăr şi îţi vine greu să crezi că dincolo de ferestre sunt aliniate cadavre gata să fie tăiate. Pe aici sunt cântărite inimi şi ficaţi, sunt tăiate căpăţâni cu ferăstrăul. Camille ştie locul pe de rost şi îl detestă. În schimb ţine la cei care lucrează aici, funcţionari, tehnicieni, medici, mai ales la Nguyen. Au multe amintiri comune, unele rele, penibile, dar toate i-au legat.

Încă de la intrare, Camille le face semne mici de salut ba unuia, ba altuia, simţind că oamenii întâlniţi dau dovadă de o anumită reţinere. Aşadar, zvonul a ajuns până aici. O simte din zâmbetele jenate, din mâinile întinse ezitant.

Nguyen este, în schimb, mereu acelaşi, un soi de sfinx impenetrabil, doar ceva mai înalt decât Camille, dar la fel de subţire şi ultima dată când a surâs a fost prin 1984. Îi strânge mâna, îl ascultă, se uită circumspect la dosarul pe care i-l întinde poliţistul.

— Doar aruncă-ţi ochii, n-aş vrea să îţi pierzi vremea…

„Doar aruncă-ţi ochii" înseamnă: am nevoie de părerea ta, am nişte îndoieli, zi şi tu, nu mă bag, nu vreau să te influenţez, şi dacă ai putea-o rezolva rapid…

„N-aş vrea să îţi pierzi vremea" ar fi: nu e ceva oficial, deci e personal – ceea ce confirmă zvonul conform căruia Verhoeven a ajuns în inima uraganului –, în consecinţă Nguyen se arată de acord, lui Camille nu i-ar refuza niciodată nimic. Cu atât mai mult cu cât nu riscă nimic şi îi plac şi lui misterele, acoperirea lacunelor, punerea degetului pe detalii, moare după toate astea, doar e medic legist.

— Mă suni pe la cinci după-amiază?

Acestea fiind zise, încuie dosarul în dulap, fiind o chestiune de ordin personal.

Ora 13:30

A venit vremea să mai treacă şi pe la birou. Cu tot ce îl aşteaptă, nu are niciun chef, dar nici nu are încotro. Nu e nevoie să fie psiholog pentru a simţi starea apăsătoare atunci când, trecând pe coridoare, Camille îşi salută colegii. La Institutul Medico-legal senzaţia a fost mai stinsă, dar aici e strigătoare la cer. Ca în orice birou, de oriunde, trei zile sunt un răgaz mai mult decât suficient pentru dezvoltarea unui zvon care, cu cât este mai vag, cu atât se umflă mai repede, efect mecanic clasic. Unele gesturi de simpatie au tonalitatea condoleanţelor.

Chiar şi dacă ar fi întrebat, Camille nu are niciun chef să vorbească despre acest subiect cu nimeni. De altfel nici nu ar şti ce să spună şi de unde să înceapă. Spre norocul lui, mai toată echipa îi este plecată pe teren, numai doi sunt prezenţi la sediu. Camille îi face un semn de salut unuia dintre aceştia, care vorbeşte la telefon, subalternul ridică braţul – bună ziua, domnule comisar-şef –, celălalt abia de are timp să întoarcă privirea că, deja, Camille a trecut mai departe.

Louis îşi face imediat apariţia şi intră în biroul comisarului-şef fără a spune un cuvânt. Cei doi se privesc.

— V-a căutat multă lume…

Camille se apleacă spre masă: o convocare scrisă de la chestorul-şef adjunct Michard.

— Văd…

Ora nouăsprezece şi treizeci de minute. Târziu. La sala de şedinţe. Loc imparţial. Convocarea nu precizează cine va mai fi prezent. Procedura nu este cea obişnuită. Când un poliţist este luat în colimator, nu este convocat pentru explicaţii, ci pentru a fi prevenit că s-ar putea deschide o anchetă în privinţa lui. Atunci hârtia de pe birou semnifică faptul că, prevenit sau nu, ceea ce oricum nu ar schimba mare lucru, Michard dispune de elemente concrete pe care Camille nu mai are timp să le neutralizeze.

Nici nu încearcă să înţeleagă, nu asta este urgent acum, până la şapte şi jumătate diseară mai sunt o mie de ani. Agaţă paltonul în cuier, bagă mâna în buzunar şi scoate o pungă de plastic pe care o manevrează cu ambele mâini, ca pe un baton de nitroglicerină, pentru a nu îi atinge conţinutul cu degetele. Aşază cana de ceai pe birou. Louis se apropie, se apleacă curios şi citeşte încet: МОЙ ДЯДЯ САМЫХ ЧЄСТНЫХ ПРАВИП…

— E primul vers din *Evghenii Oneghin,* nu?

Măcar o dată are şi Camille răspunsul, care e da. Cana de ceai cu toartă aparţinuse lui Irène, dar asta nu i-o mai spune lui Louis.

— Aş vrea să ridici amprentele de pe cană şi să le analizezi. Repede.

Louis confirmă din cap şi închide punga de plastic.

— Vă aduc raportul privitor la cazul Pergolin?

Claude Pergolin, travestitul sugrumat la el acasă.

— De ce nu…, aprobă Camille.

Este tot mai greu să acţioneze în felul acesta, fără a-i spune nimic lui Louis. Comisarul ezită în primul rând fiindcă este o poveste mult prea lungă şi apoi fiindcă, din moment ce nu e la curent cu nimic, lui Louis nu i se poate reproşa nimic.

— Bine, îi răspunde acesta, dacă vrem să avem rezultatele imediat, trebuie să profit cât mai este pe aici doamna Lambert.

Doamna Lambert este îndrăgostită până peste urechi de Louis şi, la rândul ei, ca şi comisarul Verhoeven, candidează la adoptarea tânărului poliţist. Este o sindicalistă înflăcărată şi obiectul luptei ei este pensionarea la şaizeci de ani. A împlinit şaizeci şi opt şi, an de an, găseşte noi subterfugii pentru a continua să muncească. Dacă, între timp, nu o va arunca nimeni pe fereastră, mai are cel puţin treizeci de ani de militantism în faţă.

Deşi treaba e urgentă, Louis nu se mişcă. Cu punga în mână, căzut adânc pe gânduri, rămâne în pragul biroului ca un tânăr pe cale de a face o cerere în căsătorie.

— Cred că am ratat ceva episoade…

— Linişteşte-te, şi eu, răspunde Camille zâmbind.

— Aţi preferat să mă ţineţi deoparte, constată, ridicând imediat mâna: Nu, nu e un reproş!

— Ba da, Louis, este un reproş. Şi-ai al dracului de dreptate să mi-l faci. Numai că…

— E prea târziu?

— Asta este.

— Prea târziu pentru explicaţii sau pentru reproş?

— Treaba e mult mai încurcată, Louis. Pentru toate e prea târziu: pentru a înţelege, pentru a reacţiona, pentru a-ţi explica… Şi, fără îndoială, pentru a scăpa cu faţă curată. După cum vezi, situaţia nu e de nicio culoare de laudă.

Louis face semn spre tavan, spre sferele înalte, confirmând:

— Nu toată lumea este la fel de răbdătoare ca mine…

— Eşti cel dintâi îndreptăţit să afle noutăţi, răspunde Camille. Îţi garantez. Ţi-o datorez cu vârf şi-ndesat. Dacă totul se leagă după cum am plănuit, îţi rezerv chiar o surpriză. Cea mai mare reuşită la care poţi visa când intri în poliţie: să străluceşti în ochii şefilor.

— „Cea mai mare reuşită e să…”

— Bine, aşa e, haide, Louis… Bagă citatul!

Subalternul surâde.

— Nu, nu, continuă Camille, lasă-mă să ghicesc: Saint-John Perse? Ba nu, mai bine: Noam Chomsky?

Louis iese.

— Să nu uit, zice băgând iarăşi capul pe uşă, în mapa de pe birou… Cred că este ceva pentru dumneavoastră, deşi nu sunt prea sigur…

Ce tot spui!…

Un post-it. Cu scrisul mare, ascuţit al lui Jean: „Bastilia, ieşirea Roquette, ora 15”. Este mai mult decât o întâlnire oarecare.

Dacă Le Guen a preferat să îi lase un mesaj nesemnat în mapă, decât să îl sune pe mobil, e semn destul de rău. Chestorul-şef o spunea astfel limpede: prefer să fiu precaut. Şi: sunt destul de prieten cu tine pentru a risca, dar să ne întâlnim la vedere ar însemna să alerg cu bună ştiinţă spre încheierea carierei, aşa că o s-o facem cu discreţie.

Cu înălţimea pe care o are, Camille este cumva obişnuit cu ostracizarea, până şi doar a lua metroul, uneori… Dar să se trezească suspect pentru poliţie, chiar dacă, cu tot ce s-a întâmplat în ultimele trei zile, nu este tocmai o surpriză, chiar că înseamnă o lovitură împuţită.

Ora 14:00

Fernand este un băiat de ispravă. E el imbecil, dar nu îţi face necazuri. Restaurantul era închis şi uite că l-a deschis. Mi-e foame, aşa că îmi pregăteşte o omletă cu mânătărci. E tare bun bucătar. Asta ar fi trebuit să rămână, dar aşa merg mereu lucrurile, angajatul nu visează altceva decât să ajungă şef. E îndatorat până peste cap şi pentru ce? Pentru plăcerea

de a fi „patron”. Ce tâmpit! Bine, mie îmi convine, tâmpiţii sunt făcuţi să ne fie de folos. Ţinând cont de dobânda prohibitivă cu care l-am împrumutat, îmi datorează mai mulţi bani decât mi-ar putea înapoia vreodată. Timp de un an şi jumătate am băgat bani în afacerea lui, lunar aproape. Habar nu am dacă Fernand este într-adevăr conştient, însă restaurantul lui al meu e, nu am decât să pocnesc din degete şi aşa-zisul patron se va duce sa stea la coadă la supa populară. Mă feresc să îi amintesc chestia asta, fiindcă îmi face tot felul de servicii. Îmi foloseşte de alibi, de cutie de scrisori, de birou, de martor, de cauţiune, de bancomat, îi golesc pivniţa şi îmi dă şi să mănânc în caz de nevoie. Astă-primăvară, pentru întâlnirea cu Verhoeven, s-a dovedit a fi perfect. Simularea scandalului a mers de minune. La momentul potrivit, comisarul meu preferat a sfârşit prin a se ridica de la masă şi a face ceea ce trebuia. Singura mea teamă a fost ca nu cumva să se ridice altul pentru a interveni, fiindcă fata asta chiar că pare al naibii de fragilă şi de drăgălaşă. Evident, nu acum. În ziua de azi, cu cicatricele, dinţii sparţi şi capul ca un abajur ar putea face oricât scandal vrea prin restaurante, nu prea văd cum de s-ar găsi bărbaţi care să se grăbească să îi sară în ajutor, însă înainte chiar că îţi venea să te ridici şi să-i tragi un perdaf bietului Fernand. Frumuşică şi, deci, abilă, a ştiut să îşi arunce privirea care trebuia către cine trebuia. Vrând-nevrând, până la urmă Verhoeven s-a dus…

Mă gândesc la toate astea fiindcă am puţin timp la dispoziţie. Şi pentru că locul se pretează.

Mi-am lăsat mobilul pe masă şi nu mă pot opri să nu mă tot uit la el. Sub rezerva de a vedea cum se încheie treaba, sunt mulţumit de rezultatele parţiale. Sper că va fi ditamai pacheţoiul, altfel o să-mi ies iar din sărite şi-o să-mi vină să iau pielea de pe oricine mi-ar ieşi în drum.

În aşteptare, îmi savurez cele dintâi ore de adevărată relaxare de trei zile încoace şi numai Dumnezeu ştie că n-am şomat deloc.

În fond, manipularea are multe în comun cu un jaf. Sunt necesare o pregătire îndelungată şi personal de

execuţie deosebit de bun. Nu ştiu ce a făcut de l-a convins pe Verhoeven să o lase să plece din spital şi să o ducă la el, la ţară, dar e clar că nu a fost mare lucru. Fără îndoială, a băgat-o pe-aia cu criza de isterie. Cu bărbaţii sensibili, merge cel mai bine.

Iar mă uit la telefon.

Când are să sune, ştiu ce o să răspund.

Fie am muncit degeaba şi, în cazul ăsta, nu mai e nimic de zis, se duce fiecare la el acasă.

Fie mă îndrept către o grămadă de bani cât toate zilele, şi dacă aşa va fi, nu ştiu cât timp voi avea la dispoziţie, dar, cu siguranţă nu mult, deci totul trebuie executat rapid.

Doar n-o să ratez la doar trei lungimi de pas de linia se sosire. Aşa că o să-i cer lui Fernand nişte apă plată, nu e momentul să fac prostii.

Anne a găsit şi nişte plasturi în rezerva farmaceutică, din care a fost nevoie să lipească doi pentru a acoperi întreaga cicatrice. Dedesubt tot ustură. Însă nu-i pare rău.

După care se apleacă pentru a lua plicul pe care i-l aruncase ca pe o bucată de carne unui animal de la circ. Îi arde degetele. Îl deschide. Înăuntru nişte bancnote pe care le numără: două sute de euro. O listă cu numerele de telefon ale companiilor de taxi din apropiere. Şi o hartă aeriană, în care se observă casa lui Camille, o potecă şi marginea unui sat, Montfort.

Totul calculat pentru încheierea definitivă a socotelilor.

Pune telefonul mobil lângă ea, pe canapea.

Şi aşteaptă.

Ora 15:00

În locul unui Le Guen stând să facă explozie, Camille descoperă unul împovărat de grijă. Aşezat pe o bancă, în staţia de metrou, îşi priveşte picioarele cu aerul omului care şi-a pierdut toate iluziile. Niciun reproş. Sau poate că da. Deşi, e mai degrabă un soi de plângere.

— Ai fi putut să îmi ceri ajutorul…

Camille notează utilizarea timpului trecut. Aşadar, pentru Le Guen o parte a cazului este ca şi încheiată.

— Pentru o persoană de nivelul tău, adaugă, chiar că le-ai adunat într-un fel…

Şi încă nu le ştii tu pe toate, îi răspunde Camille în gând.

— Faptul că ai solicitat cazul este deja suficient de suspect. Fiindcă, trebuie să recunoşti că povestea asta cu informatorul…

Ceea ce nu e mare lucru. În curând, Le Guen va afla că personal prietenul lui a ajutat martorul-cheie al cazului să părăsească spitalul şi, prin urmare, să se sustragă justiţiei. Pe de altă parte, Verhoeven nu ştie cine este acest martor, dar dacă se dovedeşte că Anne este şi ea vinovată de ceva grav, Dumnezeu ştie de ce, s-ar putea trezi inculpat pentru complicitate… Şi, de aici, îşi poate imagina orice: complicitate la crimă, la furt, la răpire de persoane, la jaf cu mână armată… Îi va veni extrem de greu să îşi dovedească nevinovăţia.

Înghite în sec şi nu îi răspunde lui Jean.

— Cât priveşte relaţia cu judecătorul, chiar te-ai prostit: l-ai enervat tu un moment, dar, dacă îmi spuneai, aranjam treburile şi nu se mai vorbea atâta despre chestia aia. Cu atât mai mult cu cât Pereira e un băiat cu care se poate sta de vorbă.

Le Guen nu va întârzia să afle că, de atunci, Camille a făcut una şi mai lată, respectiv a subtilizat dosarul medical al martorului pe care, pe de altă parte, îl găzduieşte la domiciliul lui.

— Razia de ieri s-a lăsat cu nişte valuri groaznice, ceea ce era previzibil. Îţi dai seama ce-ai făcut? Am senzaţia că eşti complet inconştient!

Chestorului-şef nici măcar nu i-ar trece prin minte că numele lui Verhoeven figurează într-o piesă a dosarului pe care a sustras-o de la magazinul de bijuterii şi că, la Administraţia Centrală a Poliţiei, s-a prezentat sub o identitate falsă. De-acum, e prea târziu…

— Din punctul de vedere al chestorului-şef adjunct Michard, continuă Le Guen, faptul că ai tras sforile ca să obţii cazul este dovada că ai vrut să-l acoperi.

— Ce idioţenie!

— Sunt convins. Numai că, de trei zile-ncoace, te comporţi de parcă nu ai mai fi întreg la cap. Aşa că…

— Ce e drept, e drept, admite Camille.

Prin faţa lor se scurg ritmic vagoanele metroului. Le Guen se uită la toate feţele care le trec pe dinainte, absolut la toate, fără nimic lasciv, doar admirativ, fără excepţie, doar speciei lor îi datorează propriile căsnicii. La care, de fiecare dată, Camille a fost martor.

— Ceea ce vreau eu să aflu de la tine este de ce ai făcut din ancheta asta o chestie personală!

— Jean, după părerea mea este vorba despre altceva, despre o chestie personală care s-a transformat în anchetă.

Spunând-o, Camille realizează că, în sfârşit, a luat-o pe unde trebuia. Efervescenţa s-a declanşat şi nu mai are nevoie decât de foarte puţin timp pentru a culege roadele, încearcă să reţină cu exactitate cuvintele: o chestie personală s-a transformat în anchetă. Informaţie care îl aruncă pe Le Guen în plină incertitudine.

— O chestie personală… Pe cine cunoşti în toată povestea asta?

Bună întrebare. Cu câteva ceasuri în urmă, Camille ar fi răspuns: pe Anne Forestier. Numai că lucrurile s-au schimbat radical.

— Pe tâlhar, răspunde mecanic Verhoeven, care continuă să mediteze asupra conversaţiei pe care o poartă.

De la incertitudine, Le Guen trece la îngrijorare.

— Ai de-a face cu un tâlhar? Cu un tâlhar complice la crimă? Asta vrei să mă faci să înţeleg?

Deşi pare doar neliniştit, în realitate chiar l-a înnebunit declaraţia lui Camille.

— Îl cunoşti personal pe Hafner?

Camille dă din cap: nu, nici vorbă. Doar că e prea mult de explicat.

— Nu sunt sigur, răspunde evaziv comisarul. Pentru moment, nu îţi pot spune…

Le Guen îşi duce arătătoarele, cu vârfurile lipite, la gură, semn al unei concentrări intense şi delicate.

— Am senzaţia că nu prea pricepi de ce te-am chemat aici.

— Ba da, Jean, pricep foarte bine.

— Cu certitudine Michard va insista să sesizăm Parchetul. Are tot dreptul, are nevoie să se protejeze, nu poate închide ochii la manevrele tale şi nu văd cum mă voi putea opune. Situaţie în care faptul că stau acum de vorbă cu tine mi se poate imputa drept greşeală. Şi chiar fac această greşeală.

— Ştiu, Jean, şi îţi mulţumesc…

— Nu de-asta ţi-o spun, Camille! Mi se rupe-n paişpe de mulţumirile tale! Dacă încă nu ai Inspecţia Generală a Serviciilor în cârcă, atunci află că treaba e oricum iminentă. Telefonul îţi va fi pus, dacă nu a fost deja pus sub urmărire, vei fi, dacă nu cumva deja eşti urmărit, supravegheat oriunde te-ai deplasa, comportamentul îţi va fi analizat… Şi, după câte îmi sugerezi, nu îţi rişti doar locul de muncă, dar şi libertatea!

Le Guen lasă să mai treacă o garnitură de metrou şi câteva secunde de tăcere, sperând din toată inima ca prietenul lui să revină la realitate. Sau măcar să se explice. Din păcate, nu are cine ştie ce atuuri pentru a-l convinge.

— Uite, continuă chestorul-şef, nu cred că Michard va sesiza Parchetul înainte de a sta de vorbă cu mine. Are nevoie de susţinerea mea, iar cazul tău îi oferă în faţa mea un credit nesperat… De-asta i-am şi luat-o înainte. Profit cum pot, dacă mă înţelegi… Ai fost convocat la ora 19:30 fiindcă eu am pus la punct şedinţa.

Dezastrele vin unul după altul într-o cadenţă ameţitoare. Camille îl priveşte întrebător.

— E ultima ta şansă, Camille. Vom fi un grup restrâns. Ne povesteşti totul şi vedem cum putem limita consecinţele. Nu îţi pot promite că lucrurile vor rămâne între noi, totul depinde de ce ne vei spune. Deci, ce-o să ne spui, Camille?

— Habar n-am, Jean.

O idee tot ar avea, dar nu ştie cum s-o explice, trebuie mai întâi să scape de îndoieli. Le Guen se simte jignit şi, de altfel, chiar recunoaşte:

— Mă simt jignit, Camille. Zău că degeaba suntem prieteni.

Camille îşi pune mâna pe genunchiul enorm al lui Jean şi îl bate uşor cu vârfurile degetelor de parcă ar dori să îl consoleze, să îl asigure că este solidar cu el.

O lume cu fundu-n sus.

Ora 17:15

— Ce-ai vrea să-ţi spun?… O bătaie cum scrie la carte.

La telefon, vocea lui Nguyen se aude extrem de nazalizat. Răspunde dintr-o încăpere largă, cu tavan foarte înalt, aşa că vocea îi răsună ca a unui oracol. De altfel, asta şi este pentru Camille. De unde şi întrebarea:

— Intenţia a fost de a o omorî?

— Nu… Nu cred. Este evidentă dorinţa de a face rău, de a pedepsi, de a lăsa urme, de ce vrei tu, dar nu de a omorî…

— Eşti sigur?

— Ai mai văzut vreun doctor sigur de ceva? Afirm doar că, dacă nu a existat ceva care să îl fi împiedicat, ar fi fost de ajuns pentru individ să lovească din toate puterile şi craniul femeii ar fi explodat ca un pepene.

Or, îşi zice Camille, pentru a nu se întâmpla aşa ceva, a trebuit să îşi controleze precis lovitura. Şi-l imaginează ridicând arma, ţintind cu patul acesteia obrazul şi mandibula, nu craniul, frânând apoi elanul în ultima miime de secundă. Un om cu sânge-rece.

— La fel s-a întâmplat şi în cazul loviturilor cu piciorul. Raportul celor de la spital vorbeşte despre opt, dar eu am numărat nouă, însă nu asta este important. Important este modul în care au fost aplicate. Sigur, a ţinut să-i rupă coastele, să le crape, să provoace daune evidente, ţinând însă cont de punctele în care au fost administrate loviturile şi de genul de încălţăminte pe care îl purta atacatorul, dacă şi-ar fi dorit să o ucidă, nimic nu ar fi fost mai simplu. I-ar fi putut sparge splina cu trei lovituri la rând, provocând hemoragie internă. Femeia ar fi putut muri,

desigur, însă numai accidental. Faptul că a rămas în viaţă dovedeşte voinţa agresorului în acest sens.

Bătaia, aşa cum o descrie Nguyen, seamănă mai degrabă a avertisment. Genul de corecţie care anunţă că treaba s-ar putea termina urât, nu atât cât să afecteze viitorul victimei, dar cu destulă violenţă pentru ca individul să se fi făcut înţeles.

Dacă agresorul (nici nu se mai pune Hafner la socoteală, de acum, Hafner ţine de o poveste de mult trecută) nu şi-a dorit să o omoare pe Anne (de altfel, nici Anne nu se mai pune la socoteală), atunci iese la suprafaţă ideea complicităţii acestei Anne (indiferent care i-ar fi prenumele), care devine mai mult decât probabilă, aproape sigură.

Numai dacă nu cumva adevărata ţintă nu este Anne, ci însuşi Camille.

Ora 17:45

Nu mai este altceva de făcut, decât de aşteptat. Ultimatumul pe care Camille i l-a fixat lui Buisson se încheie la opt seara, dar astea sunt doar vorbe, termenul e evident unul virtual. Buisson a dat nişte ordine şi câteva telefoane. Şi-a pus în mişcare reţeaua formată din tăinuitori, dealeri, specialişti în acte false, vechi legături ale lui Hafner. Este obligat să îşi cheltuiască tot creditul de care dispune pentru a obţine ceea ce îşi doreşte. Poate reuşi în două ceasuri, dar, la fel de bine, şi în două zile, iar Verhoeven va trebui să aştepte răspunsul atât cât va fi să fie, fiindcă altfel nu merge.

Ce bătaie de joc: gongul va suna – sau nu – când va lovi Buisson în el.

Viaţa lui Camille atârnă în acest moment de eficienţa ucigaşului soţiei lui.

Anne stă pe canapeaua din living, nu a aprins niciun bec, iar penumbra pădurii cucereşte interiorul casei. Singura lumină vine de la pâlpâirea ledurilor alarmei şi a telefonului mobil, care deapănă clipele. Femeia nu se mişcă, ci îşi repetă în gând cuvintele pe care le va avea de spus. Simte că s-ar putea să îi lipsească

energia, însă trebuie neapărat să reuşească fiindcă e o chestiune de viaţă şi de moarte.

Dacă ar fi vorba despre viaţa ei, în momentul acesta ar ceda.

Nu are niciun chef să moară, însă ar accepta.

Numai că trebuie să reuşească, este ultimul prag pe care îl mai are de trecut.

Fernand manevrează cărţile aşa cum trăieşte, e un om slab. Îi este frică de mine şi pierde special, gândindu-se că aşa îmi face o plăcere. Ce bou… Nu zice nimic, dar e clar că e îngrijorat. În mai puţin de un ceas îi vine şi personalul, va urmări punerea la punct a localului pentru seară, bucătarul a sosit deja, bună ziua, patroane, pe Fernand asta îl umple de mândrie, pentru cuvintele astea şi-a vândut viaţa şi încă i se mai pare avantajoasă afacerea.

Sunt cu gândurile în altă parte.

Mă uit cum trec orele. Treaba poate să ţină aşa toată ziua, ba chiar şi toată noaptea care vine. Sper că Verhoeven se va dovedi eficient, competenţa lui face parte din variabilele pe care am mizat. Nu are niciun interes să mă dezamăgească.

Conform calculelor, ora-limită ar fi undeva mâine la prânz.

Dacă mâine la prânz nu am câştig de cauză înseamnă că lucrul e mort.

În toate sensurile cuvântului.

Ora 18:00

Strada Durestier. Sediul firmei Wertig & Schwindel. Holul este împărţit în două: la dreapta sunt ascensoarele care urcă la birouri, la stânga e ghişeul unde se vând biletele. În clădirile astea vechi, holul este peste măsură de larg. Pentru a-l mobila şi a-l face mai puţin rece, plafonul a fost coborât şi mai peste tot au fost aşezate ghivece cu flori, fotolii încăpătoare, standuri de prezentare a cataloagelor turistice, măsuţe joase.

Camille rămâne la intrare. Şi-o imaginează perfect pe Anne aşezată într-unul dintre fotolii, cu un ochi pe

ceas, aşteptând ora potrivită pentru a ieşi ca să se întâlnească cu el. Îşi făcea apariţia cu un aer concentrat, de fiecare dată într-o uşoară întârziere, adresându-i un semn discret, îmi pare rău, am făcut tot ce-am putut, adăugând un zâmbet potrivit, care îl obliga să răspundă: nu-i nimic, nu-ţi face probleme.

Planul fusese încă şi mai abil. Camille realizează asta observând cum apare, de după ascensor, un curier grăbit, cu şapca sub braţ. Camille înaintează spre locul de unde se ivise curierul: o altă ieşire dă în strada Lessard. Nimic mai practic. Dacă Anne întârzia, nu avea decât să intre pe aici şi, imediat după, să apară la uşa de pe strada Durestier, dând de Camille aşteptând-o, pe trotuar, încântat că o vede, şi toată lumea era astfel mulţumită.

Lasă în urmă bulevardul şi se instalează pe terasa de pe strada Roseraie, colţ cu Faubourg-Laffite. Când e să pierzi vremea, să stai şi să te uiţi pe pereţi, abia atunci simţi cum te omoară senzaţia că totul se duce de râpă.

Camille se uită la telefon. Nimic.

E ora ieşirii de la birouri. Îşi soarbe cafeaua cu privirea pe deasupra ceştii, uitându-se la trecătorii grăbiţi care traversează strada salutându-se de departe, surâzându-şi ori, îngrijoraţi, alergând către staţia de metrou. Oameni de toate felurile. Ochii îi prind imaginea unui tânăr şi o conectează la cele câteva sute de profiluri care-i trăiesc în memorie, pântecele bine ieşit în relief, ţanţoş, al altui bărbat, sau umerii prăbuşiţi, încovoiaţi ai unei femei încă tinere, a cărei geantă parcă i-ar atârna în mână, o femeie ca lipsită de orice dorinţă, de orice bucurie, deşi o femeie tot ar trebui să îşi dorească ceva-ceva. Dacă urmăreşte astfel, cu atenţie, prea multă vreme trecătorii, viaţa îi trece lui Camille ca un glonţ, dintr-o parte în alta.

Dintr-odată apare şi ea la colţul străzii Bleue, oprindu-se cuminte la patruzeci de centimetri de trecerea de pietoni, îmbrăcată într-un palton bleumarin. O figură ciudat de asemănătoare cu *Portretul de familie* al lui Holbein, însă fără strabism, comparaţie graţie căreia Camille şi-o aminteşte atât de

bine. Gândindu-se la asta, deja împinge uşa de sticlă a terasei localului şi, pe când ea traversează, iese şi o aşteaptă lângă semafor. Femeia se opreşte o clipă, iar privirea îi exprimă în acelaşi timp curiozitate şi o vagă neliniște. Fizicul lui Camille generează frecvent acest efect. Deşi comisarul o priveşte lung, ea tot înaintează şi trece pe lângă el de parcă l-ar fi şi uitat.

— Vă rog să mă iertaţi…

Femeia se întoarce şi coboară ochii spre el. Trebuie să aibă un metru şaptezeci şi unu, apreciază Camille.

— Îmi pare rău, spune comisarul, nu mă cunoaşteţi, dar…

Cea din faţa lui pare a vrea să-i răspundă ba da, însă nu o face. Surâsul îi este mai puţin trist decât privirea, având însă aceeaşi nuanţă binevoitoare şi dureroasă.

— Doamna… Charroi?

— Nu, spune ea schiţând un zâmbet de om care de-acum începe să se liniştească, mă confundaţi…

Însă nu pleacă, înţelegând că totuşi conversaţia nu a luat sfârşit.

— Ne-am mai întâlnit pe aici o dată sau de două ori… continuă Camille făcând un gest spre intersecţie.

Dacă va continua pe acest drum, se va încurca într-o explicaţie încâlcită, aşa că preferă să îşi scoată mobilul şi să tasteze ceva. Femeia se apleacă, interesată să vadă ce face bărbatul din faţa ei, să înţeleagă ce vrea de la ea.

Verhoeven nu observase mesajul de la Louis, sobru: „Amprente: ISP”. Aşadar: necunoscută de către serviciile poliţiei. Anne nu are cazier, deci pista e falsă.

Înaintea lui Camille se întinde un coridor în care toate uşile se închid în momentul în care ajunge în faţa lor. În doar o oră şi jumătate, o ultimă uşă, fundamentală, pe care nu îşi imaginase vreodată că o va vedea închizându-se, se va trânti şi ea: aceea a profesiei.

Poliţia îl va da afară după o procedură lungă şi umilitoare. Ţine numai de el să afle dacă asta îşi doreşte sau nu. Îşi zice că nu are de ales, deşi ştie foarte bine că a alege ori a nu alege, tot alegere se cheamă. Prins în vârtej, nici nu mai ştie ce vrea, e

înnebunitoare alergarea aceasta în cerc, spirala aceasta.

Ridică privirea. Femeia e tot aici, curioasă, atentă.

— Iertaţi-mă…

Camille apleacă iarăşi ochii spre telefonul mobil, închide fereastra, deschide o alta, greşeşte, o ia de la cap, dă clic pe lista de contacte şi, în sfârşit, îi întinde aparatul cu fotografia lui Anne.

— Nu lucraţi împreună…

Nu e tocmai o întrebare. Totuşi, chipul femeii se luminează.

— Nu, însă o cunosc…

E bucuroasă că îi poate face un serviciu. Neînţelegerea nu va mai dura. Lucrează în cartier de mai bine de cincisprezece ani, iar numărul de persoane pe care le cunoaşte aşa, întâlnindu-le mai mult sau mai puţin întâmplător, este impresionant.

— Ne-am făcut un semn într-o zi, în trecere. Pe urmă, când ne mai întâlneam, ne dădeam bună ziua, dar nu am vorbit niciodată.

„O scorpie”, zisese Anne.

Ora 18:35

Anne s-a hotărât să nu mai aştepte mult, întâmplă-se orice s-o întâmpla. Cu atât mai rău, dar e prea mult. De acum casa o sperie de parcă, odată cu venirea nopţii, pădurea urmează să se închidă peste ea.

A regăsit şi la Camille gesturi magice care ar fi putut fi şi ale ei, s-au întâlnit şi în atitudinile superstiţioase. De pildă, în seara asta, pentru a nu provoca soarta cea rea (de parcă i s-ar putea întâmpla ceva şi mai rău decât până acum), nu aprinde lumina. Pentru orientare se mulţumeşte cu becul de veghe de la capătul scării, care luminează treapta distrusă de glonţ, lângă care Camille se oprise îndelung.

Oare când se va apropia de mine şi mă va scuipa în ochi? se întreabă Anne.

Nu mai vrea să aştepte. Se află atât de aproape de ţintă, o fi lipsit de raţiune, dar tocmai atingerea scopului i se pare imposibilă. Trebuie să plece. Imediat.

Ia telefonul mobil şi formează numărul firmei de taxi.

Doudouche protestează, dar o să-i treacă. Este de ajuns să priceapă că Verhoeven nu are starea necesară pentru a-i suporta stările, ca să se facă nevăzută. Într-o zi, lui Camille îi dăduse prin gând să îşi ia o menajeră ursuză, o ciumă care să-i facă zilnic curat până şi pe sub mobile şi să-i gătească doar nişte cartofi la fel de trişti ca bucile ei. În loc de asta, luase pisica, pe Doudouche, ceea ce e cam acelaşi lucru. Însă e mort după ea. O scarpină pe spinare şi i-a pus o cutie pe marginea ferestrei fiindcă mâţei îi place să se uite la ceea ce se întâmplă jos, pe malul canalului.

După care se duce în baie şi manevrează cu atenţie sacul menajer, pentru ca praful să nu umple camera. Apoi aşază dosarul prins cu sfoară pe măsuţa joasă din living.

De la fereastră, Doudouche îl priveşte fix. N-ar trebui s-o faci…

— Ştii cum s-ar putea altfel? întreabă Camille.

Deschide dosarul şi merge direct la plicul gros cu fotografii. Cea dintâi este una mare, color, puţin supraexpusă, în care se pot vedea resturile unui trup ciopârţit, cu coastele rupte trecând printr-o pungă roşie-albă, fără îndoială un stomac, apoi un sân de femeie tăiat şi purtând nenumărate urme de muşcături. Cea de-a doua este un cap de femeie tăiat şi bătut în cuie de perete, prin obraji…

Camille se ridică şi se duce până la fereastră pentru a-şi recăpăta suflul. Nu e vorba că imaginile sunt mai îngrozitoare decât altele, ale unor crime sordide, pe care le văzuse în decursul anilor de profesie, dar, cumva, acestea îi aparţin. Cele mai apropiate şi de care mereu încercase să se ţină la distanţă. Priveşte o clipă apa canalului, mângâind-o pe spate pe Doudouche.

Sunt ani de când nu a mai deschis acest dosar.

Povestea a început cu un corp de femeie secţionat, descoperit într-o locuinţă, fost spaţiu comercial, din Courbevoie. Şi s-a terminat cu moartea lui Irène. Camille se întoarce la masă.

Trebuie mers până la sfârşitul dosarului şi găsit rapid ceea ce caută, după care trebuie închis iarăşi şi, de data asta, în loc de a-l băga sub acoperişul dormitorului… Realizează dintr-odată că a dormit, la Montfort, alături de acest dosar, luni de-a rândul, fără ca măcar să se gândească la el, ba chiar şi noaptea trecută, cu Anne ghemuită lângă el, ţinând-o până în zori de mână, încercând să o liniştească, fiindcă nu înceta să se tot întoarcă pe toate părţile.

Camille ia în mână un teanc de fotografii şi trage una, la întâmplare. Şi aici, tot un corp de femeie. De fapt, o jumătate, partea de jos. De sub coapsa stângă lipsea o întreagă bucată de carne, care fusese smulsă, şi o cicatrice lată, înnegrită deja, dovedea o rană profundă, de la mijloc până la sex. După poziţie, puteai ghici că ambele picioare fuseseră rupte de la genunchi. Unul dintre degetele de la picioare era ştampilat în formă de amprentă digitală.

Erau cele dintâi crime ale lui Buisson.

Toate, până la urmă, conduseseră la uciderea lui Irène, dar, firește, la vremea când Camille descoperea crimele acelea, era departe de a-şi fi închipuit aşa ceva.

Urmase o tânără de care comisarul îşi aduce aminte foarte bine, Maryse Perrin, de douăzeci şi trei de ani. Buisson a omorât-o cu un ciocan. Camille trece mai departe.

Uite-o şi pe micuţa străină gătuită. A fost nevoie de ceva timp până să fie identificată. Pe bărbatul care a descoperit-o îl chema Blanchet sau Blanchard, numele îi scapă acum, dar îi revede foarte exact chipul, ca în mai toate celelalte cazuri, păr alb şi rar, ochi atât de urduroşi că îţi venea să scoţi batista şi să i-o întinzi, buze subţiri ca lamele, ceafa roz, acoperită de sudoare. Fata era acoperită de noroi, corpul îi fusese aruncat pe mal dintr-una dintre cupele vasului de dragare în care fusese azvârlită. Blanchet, cuprins de milă şi fiindcă de pe pod urmăreau scena câteva zeci de persoane – printre care şi Buisson care nu a scăpat niciodată nici măcar o secundă din aceste spectacole –, o acoperise cu propria haină. Camille nu se poate abţine să nu se

uite şi prin aceste poze. Mâna diafană a fetei, ieşind de sub haină, o desenase de vreo douăzeci de ori.

Gata cu astea, îşi zice, să trecem la esenţial.

Apucă mai multe documente din dosar, însă hazardul care, nu-i aşa, nu există e un încăpăţânat, întrucât dă de fotografia lui Grace Hobson. Au trecut ani de zile de atunci, dar îşi reaminteşte aproape şi virgulele textului: „Corpul era parţial acoperit cu frunze. Gâtul era întors într-un unghi bizar, de parcă ar fi încercat să asculte ceva. Pe tâmpla stângă i-a observat o aluniţă, cea despre care ea credea că o va lipsi de noroc". Citat dintr-un roman de William McIlvanney. Un scoţian. Tânăra fusese violată şi sodomizată. Fusese găsită îmbrăcată complet, cu excepţia unui singur element vestimentar.

Hai, gata, de data aceasta Camille este cu adevărat decis, ia dosarul cu ambele mâini, îl întoarce şi începe să îl parcurgă de la ultima pagină. Singurul lucru pe care nu şi-l doreşte este să dea de fotografiile lui Irène. Nu le-a putut privi niciodată, nu a putut face faţă acestei încercări. I-a văzut corpul la doar câteva minute după moarte, ca într-o străfulgerare, înainte de a leşina, după care nimic, este unica imagine de acest fel pe care o păstrează. În dosar există toate celelalte, de la Identificarea Judiciară, de la Institutul Medico-legal, dar nu s-a uitat niciodată la ele. La niciuna.

Şi nu asta caută.

De-a lungul carierei lui de criminal, Buisson nu a avut nevoie de nimeni. Era teribil de bine organizat. Însă pentru a o omorî pe Irène, pentru a-şi încheia cariera cu un moment de vârf atât de izbitor precum uciderea soţiei comisarului-şef Verhoeven, trebuia să dispună de informaţii cât se poate de sigure şi de fiabile. Şi, într-un fel, chiar de la Camille le-a obţinut. Adică din anturajul acestuia, de la un membru al echipei.

Camille revine la realitate, aruncă o privire spre ceas şi deschide telefonul:

— Mai eşti la birou?

— Păi, da…

Rareori îşi permite Louis un astfel de răspuns, aproape un reproş. De obicei îngrijorarea şi-o

manifestă printr-un început de zâmbet. Verhoeven nu mai are decât vreo douăzeci de minute pentru a ajunge la şedinţa convocată de chestorul-şef şi, încă de la prima silabă, Louis înţelege că e departe de sediu. Foarte departe.

— Louis, n-aş vrea să abuzez, dar…

— De ce aveţi nevoie?

— De dosarul Maleval.

— Maleval… Jean-Claude?

— Ştii vreun altul?

Extrasă din dosarul privitor la moartea lui Irène, fotografia acestuia este în faţa lui Camille. Jean-Claude Maleval, un băiat înalt, masiv, dar extrem de mobil, fost judoka.

— M-aş bucura dacă mi-ai putea trimite tot ce avem despre el. Pe adresa personală de e-mail.

Fotografia a fost făcută la arestare. Trăsături senzuale, probabil vreo treizeci şi cinci de ani, poate puţin mai mult, fiindcă la vârste Camille nu se pricepe.

— Îmi puteţi spune ce legătură are cu cazul nostru? întreabă Louis.

Fusese dat afară din poliţie după moartea lui Irène, fiindcă îi oferise informaţii lui Buisson. În momentul când o făcuse, nu ştia că Buisson e un criminal, aşadar, nu a fost vorba despre complicitate obiectivă, iar pentru stabilirea verdictului se ţinuse cont de acest lucru. Atâta doar că Irène nu mai era în viaţă. Lui Camille îi venea să îi omoare pe amândoi, şi pe Maleval, şi pe Buisson, dar nu a omorât pe nimeni. Cel puţin până în ziua de azi.

În care, în centrul problemei, se află Maleval. Camille ştie asta perfect. A reconstituit mental întreaga poveste, de la lovitura cvadruplă din ianuarie până la cea din urmă, din pasajul Monier. Singurul lucru pe care nu îl cunoaşte este legătura cu Anne.

— Îţi ia mult să strângi tot materialul?

— Nu, totul este accesibil, îmi trebuie vreo jumătate de oră.

— Bine… Louis, aş mai avea nevoie şi să pot da de tine în orice clipă.

— Bineînţeles.

— Vezi şi ce sarcini are fiecare, s-ar putea să ai nevoie de ceva lume…

— Eu?

— Păi, cine altcineva, Louis?

În felul acesta, Camille confirmă faptul că este scos din joc. Lucru care îl şochează pe Louis. Nimeni n-o să mai înţeleagă nimic.

Între timp, nu ar fi prea greu de ghicit ce se petrece în sala de şedinţe de la etajul patru. Le Guen, cufundat într-un fotoliu, bate cu degetele în tăblia mesei şi îşi interzice să se uite la ceas. În dreapta lui, chestorul-şef adjunct Michard, ascunsă de o grămadă impresionantă de dosare, răsfoieşte nişte documente cu viteza luminii, semnează, parafează, subliniază, încercuieşte, adnotează, întreaga ei atitudine spunând limpede în ce măsură este o femeie activă, care nu pierde nici măcar o secundă, perfect stăpână pe… Ia mai dă-o dracu'!

— Trebuie să te las, Louis…

Mai departe, Camille rămâne aşezat pe canapea, cu Doudouche pe genunchi. Aşteptând.

Dosarul este acum închis.

S-a mulţumit să îşi treacă pe telefonul mobil o fotografie cu Jean-Claude Maleval, după care a băgat toate documentele, unele peste altele, în dosarul căruia i-a strâns iarăşi chingile. Ba chiar l-a dus până lângă uşa de la intrare sau, altfel zis, de la ieşire.

Unul la Paris, altul la Montfort, Anne şi Camille stau amândoi în semiîntuneric şi aşteaptă.

În ceea ce o priveşte, a ştiut dintotdeauna că nu va pleca. Doar cu lumina de veghe aprinsă, Anne este întinsă pe canapea, ţinând în mână telefonul mobil la care se uită din când în când, verificând încărcarea bateriei, sau dacă nu cumva i-a scăpat vreun apel, sau numărul de linii care indică puterea reţelei.

Nimic nou.

Le Guen a pus picior peste picior, legănându-şi dreptul în aer. Parcă şi-ar aminti că, pentru Freud, gestul acesta care miroase a pierdere a răbdării nu este decât un înlocuitor al masturbării. Ce mai prost şi Freud ăsta, îşi zice Le Guen care, din douăzeci de ani

de mariaj, dacă i-ar pune cap la cap, unsprezece a avut treabă-n pat. Aruncă o privire piezişă către chestorul-şef adjunct Michard care examinează în mare viteză, dar cu atenţie, printurile unor e-mailuri. Înghesuit între Michard şi Freud, Le Guen vede în negru restul serii.

E groaznic de trist din cauza lui Camille şi nu ştie cui s-o spună. Atunci, la ce bun şase căsătorii în douăzeci de ani, dacă nu are cui să se confeseze?

Nimeni nu îl va suna pe Camille pentru a-l întreba dacă întârzie ori ce s-a întâmplat. Nimeni nu îl va mai ajuta. Ce mizerie de-ncurcătură…

Ora 19:00

— Stinge, dracului, lumina!

Fernand îşi cere iertare, aleargă spre întrerupător, îl închide şi mormăie nişte scuze, mulţumit că are în sfârşit voie să se ducă în restaurant, unde e nevoie de el.

Rămân singur în camera din fund, unde am jucat cărţi. Prefer întunericul. Mă ajută să gândesc.

Faptul că aştept, neputincios, mă oboseşte. Acţiune îmi trebuie mie. Lipsa de activitate îmi strică cheful. Aşa sunt eu încă din tinereţe. Nu s-a schimbat nimic cu vârsta, e clar că o să mor tânăr.

Un bip îl extrage dintr-odată pe Camille din meditaţie. Ecranul computerului pâlpâie, anunţând sosirea unui e-mail de la Louis.

Dosarul Maleval.

Verhoeven îşi pune ochelarii, trage adânc aer în piept şi îl deschide.

Primele rapoarte de serviciu despre Jean-Claude Maleval sunt sclipitoare. Terminând printre primii Şcoala de poliţie, se dovedise un element promiţător, ceea ce l-a condus, peste câţiva ani, la nominalizarea pentru secţia Brigăzii criminale condusă de comisarul-şef Verhoeven.

Epocă de aur, cu cazuri serioase, care-l puteau pune în valoare.

Ceea ce însă îşi aminteşte Camille nu apare în dosar. Maleval lucra neobosit, fiind extrem de activ, având multe idei, un poliţist dinamic, intuitiv, cu zilele încărcate, dar şi cu nopţile agitate. Ieşea mult, începuse să bea cam fără măsură, îi plăceau femeile la nebunie, adică nu chiar femeile, ci seducerea lor. Camille îşi spunea deseori că poliţia, ca şi politica, este o boală sexuală. La vremea respectivă, Maleval seducea fără încetare, semn de angoasă împotriva căreia Camille nu putea face nimic, nu ţinea de specialitatea lui şi nici de relaţia dintre ei. Maleval se tot învârtea în jurul fetelor, ba chiar şi al martorelor, dacă aveau mai puţin de treizeci de ani, şi venea dimineţile la serviciu cu fata unuia care nu a închis un ochi toată noaptea. Viaţa lui cam împrăştiată îl neliniştea pe Camille. Louis îl împrumutase cu sume de bani pe care nu le-a mai văzut niciodată. Mai apoi, un zvon a început să se extindă: Maleval scutura dealerii un pic mai mult decât era necesar şi nu depunea întotdeauna la casă ceea ce mai cădea din buzunarele acestora. O prostituată s-a plâns că a luat-o cu forţa, însă nimeni nu a băgat-o în seamă, cu excepţia lui Camille. Aşa că a stat de vorbă cu Maleval, l-a luat deoparte, l-a invitat la cină. Era însă prea târziu. Putea de acum să se jure tânărul poliţist pe toţi zeii, deja avea locul asigurat în rapidul către zborul din serviciu. Prea se adunaseră umblatul prin baruri, nopţile pierdute, whisky-ul, fetele, cluburile, relaţiile dubioase, ecstasy-ul.

Unii poliţişti alunecă pe această pantă foarte lent, cu o regularitate care le permite celor din jur să se obişnuiască, să se pregătească. Maleval, fiind o persoană dură, a făcut-o fulgerător.

A fost arestat pentru complicitate cu Buisson cel care avea la activ şapte crime, scandal pe care autorităţile au reuşit să îl ţină sub control. Povestea criminalului în serie era de o asemenea demenţă, încât a acaparat în întregime atenţia presei, înăbuşind totul în trecere, ca incendiile din pădurile tropicale. Arestarea lui Maleval aproape că a dispărut în spatele flăcărilor.

Din momentul morţii lui Irène, Camille a fost internat în spital cu depresie severă, şi a rămas acolo luni de zile, uitându-se pe geam şi desenând tăcut, refuzând vizitele, încât toată lumea a fost convinsă că nu-l va mai revedea niciodată în cadrul poliţiei judiciare.

La judecată, condamnarea lui Maleval a fost acoperită de perioada arestului preventiv, aşa că a fost eliberat, dar Camille nu a aflat imediat, fiindcă nimeni nu dorea să abordeze cu el acest subiect. Când în sfârşit a auzit, nu a spus nimic, de parcă trecuse mult prea multă vreme, soarta lui Maleval nu mai avea nicio importanţă, nu înţelegea ce legătură ar mai putea avea cu el.

Eliberat şi redat vieţii civile, Maleval a dispărut. După care a început să mai fie văzut ici şi colo, discret, în conexiuni indirecte. Camille dă de numele lui pe alocuri, în dosarul în care Louis a reunit toate informaţiile existente.

Pentru Maleval, încheierea perioadei de serviciu în cadrul poliţiei a coincis cu începutul celei de infractor, pentru care dovedea o indiscutabilă predispoziţie, fără îndoială motivul pentru care, pe vremuri, fusese un atât de bun poliţist.

Camille răsfoieşte rapid, iar peisajul se lămureşte puţin câte puţin, iată şi primele elemente de sprijin în care îşi face apariţia Maleval, mici detalii, mici afaceri, comisarul e îngrijorat, nimic grav, dar se vede bine că fostul poliţist a făcut deja alegerea şi nu se va mulţumi, tocmai fiindcă a trecut prin poliţie, doar cu situaţia de angajat în cine ştie ce firmă de securitate, pentru a supraveghea vreun hipermarket sau vreo maşină blindată. De trei ori a fost la interogatoriu, dar i s-a dat drumul. Şi aşa ajungem la vara trecută, aşadar, acum optsprezece luni.

O interpelare urmată de depunerea unei plângeri.

Nathan Monestier.

Am ajuns, oftează Camille. Monestier, Forestier, nu trebuie căutat prea departe. Vechea tehnică: pentru a minţi cu folos, trebuie să rămâi cât mai aproape de adevăr. Trebuie să afle dacă Anne poartă acelaşi nume ca fratele ei. Anne Monestier? Poate. De ce nu.

Cât mai aproape de adevăr: fratele lui Anne, Nathan, este efectiv un om de ştiinţă promiţător, precoce şi cu multe diplome, dar pare, totodată, şi uşor speriat.

Prima oară a fost arestat pentru deţinere de cocaină. Treizeci şi trei de grame, ceea ce nu e de ici, de colo. Se apără îngrozit, aminteşte de numele lui Jean-Claude Maleval care i-ar fi furnizat drogul sau care l-a prezentat furnizorului, depoziţia e ambiguă, pluteşte în vag, după care retractează. În aşteptarea judecăţii, iese din cărţi. Dar se întoarce rapid, spitalizat, după ce a fost bătut destul de rău. Nu e nicio surpriză că refuză să depună plângere… Deja e vizibil că Maleval îşi rezolvă agresiv problemele. Se poate de acum descifra, în metoda expeditivă, viitorul gust pentru jafurile cu violenţă.

Camille nu dispune de amănunte, dar ghiceşte cu uşurinţă esenţialul. Acţiunea e amorsată. Maleval şi Nathan Monestier sunt legaţi unul de altul. Ce să-i fi datorat Nathan lui Maleval? Până la urmă, o mare sumă de bani? Cu ce să-l fi şantajat Maleval pe tânărul cercetător?

Şi alte nume apar pe unde trece fostul poliţist. Unele deosebit de ameninţătoare. De pildă, cel al lui Guido Guarnieri. Camille îl cunoaşte după renume, ca, de altfel, toată lumea: e specialist în datorii pe care le răscumpără ieftin şi se angajează să le acopere din contul personal. A avut probleme cu un an în urmă, din cauza unui individ al cărui cadavru a fost descoperit ca prin minune pe un şantier de construcţii. Legistul dăduse un rezultat clar: bărbatul fusese îngropat de viu. I-au trebuit zile în şir până să moară, iar descrierea suferinţelor prin care a trecut este pur şi simplu de neimaginat. Guarnieri este genul de om care ştie ce trebuie făcut pentru ca lumea să se teamă de el. Să-l fi ameninţat Maleval pe Nathan că îi va vinde datoria cuiva precum Guarnieri? Posibil.

De altfel, nici nu contează, întrucât, pentru Camille, important nu este Nathan pe care, oricum, nu l-a văzut în viaţa lui. Important este tot ceea ce duce la Anne.

Oricare ar fi fost datoria fratelui ei faţă de Maleval, Anne a plătit-o. Ea a făcut rost de bani. Exact ca o

mamă. „De altfel, asta şi sunt pentru el”, îi spusese.

Ea îi plătise dintotdeauna datoriile.

Şi, cum se mai întâmplă uneori, unele lucruri se petrec exact atunci când ai nevoie de ele.

— Domnul Bourgeois?

Număr ascuns. Camille lasă telefonul să sune de mai multe ori. Până când Doudouche ridică nasul. Voce de femeie. Patruzeci de ani. Vulgară.

— Nu, greşeală, răspunde calm Verhoeven.

Însă nu închide.

— Chiar?

Pare şocată. Mai are puţin şi-l întreabă dacă e sigur. Citeşte, probabil, de pe un bilet:

— La mine scrie aşa: domnul Éric Bourgeois, strada Escudier numărul 15, Gagny.

— Asta este, aţi greşit.

— Bine, zice femeia în vocea căreia se ghiceşte regretul. Vă rog să mă scuzaţi…

O aude mormăind ceva ce nu pricepe… Şi închide supărată.

Am ajuns deci unde trebuia. Buisson i-a făcut serviciul lui Camille. În consecinţă, comisarul îl va putea omorî oricând va vrea. Pentru moment, informaţia deschide un nou coridor, însă cu o singură ieşire. Hafner şi-a schimbat identitatea. De acum se numeşte domnul Bourgeois. Nici nu s-ar putea mai bine pentru un pensionar.

În spatele fiecărei hotărâri se profilează o alta. Camille priveşte ecranul telefonului mobil.

De acum poate merge la şedinţă: iată adresa lui Hafner care e acasă, poate fi ridicat chiar mâine-dimineaţă, vă voi explica totul. Le Guen lasă să-i scape un oftat adânc, semn că s-a liniştit în sfârşit, dar nu prea tare, nu doreşte ca mărturisirea să treacă drept marcă a unei victorii personale în faţa chestorului-şef adjunct Michard, se uită doar la Camille, îi face un semn abia vizibil din cap, ai făcut bine ce-ai făcut, chiar mă speriaseşi, după care zice cu glas aparent iritat: chestia asta nu le explică pe toate, Camille, îmi pare rău!

Însă nu arată nicidecum a om căruia chiar îi pare rău de ceva şi, oricum, nimănui nu i-ar veni să creadă.

Chestorul-şef adjunct Michard se simte înşelată, ce i-ar mai fi plăcut să-l strângă-n menghină pe comisarul-şef Verhoeven, şi-a plătit locul şi uite că i s-a furat spectacolul. Cum este rândul ei să ia cuvântul, trece la un ton aplicat, metodic. Sentenţios. Îi plac adevărurile răsunătoare, nu şi-a ales meseria asta ca să facă frumos, în fond, este o femeie virtuoasă. Oricare v-ar fi explicaţiile, domnule comisar-şef Verhoeven, aflaţi că nu am de gând să închid ochii. Indiferent despre ce ar fi vorba…

Camille ridică mâinile: nicio problemă. Şi explică.

Suntem în faţa unui adevărat angrenaj.

Da, are o legătură personală cu femeia agresată în pasajul Monier şi de aici a pornit totul. Urmează un val de întrebări: cum aţi cunoscut-o? Ce legătură are cu jaful? De ce nu aţi…?

Urmarea poate fi ghicită fără surprize. Important acum este să se organizeze şi să se ducă după Hafner-Bourgeois în ascunzătoarea de la marginea oraşului şi să îl aresteze pentru jaf cu mână armată, crimă, agresiune fizică. Doar nu vor pierde noaptea despicând în patru cazul comisarului-şef Verhoeven, o să vedem mai încolo ce e de făcut, chestorul-şef adjunct este de acord, să fim pragmatici, e cuvântul ei preferat, „pragmatici”. Până atunci, domnule comisar-şef, rămâneţi aici.

Nu va participa la nicio acţiune, ci va fi doar spectator. Ca actor şi-a făcut deja numărul care e copleşitor. La întoarcere se va lua şi o decizie în privinţa lui: avertisment pentru neglijenţă în serviciu, suspendare temporară, mutare disciplinară… Orice ar fi este atât de previzibil încât nici nu mai poate fi considerat un eveniment.

Cam acestea ar fi posibilităţile. Camille ştie de multă vreme că nu aşa se vor desfăşura lucrurile. Hotărârea lui este luată şi nici măcar nu ştie de când, dar ţine de Anne, de toată această poveste, de viaţa lui, totul intră aici şi nimeni nu mai poate face nimic.

S-a crezut victima împrejurărilor, dar nu este aşa.

Ceea ce ni se întâmplă este numai creaţia noastră.

Ora 19:45

În Franţa există tot atâtea străzi Escudier câţi locuitori. Sunt străzi drepte, perpendiculare, cu acelaşi tip de clădiri din piatră poroasă ori tencuite în calciu, cu acelaşi tip de grădini, de garduri, de marchize cumpărate din acelaşi fel de magazine. Numărul 15 nu face nici el excepţie. Pereţi placaţi cu piatră poroasă, gard de fier forjat, grădină şi tot restul.

Camille a trecut prin faţa ei de două sau de trei ori, în maşină, în ambele sensuri, cu viteze deosebite. Când a făcut-o ultima dată, lumina de la fereastra aflată la primul etaj s-a stins brusc. Nu e nevoie să mai continue.

Parchează la celălalt capăt al străzii. La colţ e un supermarket, singurul pe mai mulţi kilometri pătraţi. În prag, un arab de vreo treizeci de ani, scăpat parcă dintr-un tablou de Hopper, mestecă o scobitoare.

Când Camille opreşte motorul, e ora 19:35. Trânteşte portiera. Vânzătorul ridică mâna dreaptă spre el în semn de salut, bună seara, iar comisarul îi răspunde la fel, după care începe să urce fără grabă strada Escudier. De o parte şi de alta aceleaşi clădiri având drept element de deosebire, din când în când, prezenţa câte unui câine care latră fără convingere sau a câte unei pisici făcute ghem pe vârful gardurilor de zid, care îl săgetează cu privirea, iluminatul stradal colorează trotuarul cam strâmb în galben, la porţi au fost scoase pubelele, aşa că alte pisici, cele fără domiciliu fix, încep bătaia pentru resturile de carne şi de oase.

Iată-ne şi la numărul 15. Dincolo de gard, clădirea se ridică la cam douăzeci de metri. În dreapta, uşa mare a garajului e închisă.

De la ultima lui trecere pe aici s-a mai stins lumina la încă o fereastră de la etaj. Mai sunt luminate numai două ferestre, ambele la parter. Camille sună. Dacă nu ar fi ora târzie, s-ar putea da drept un comerciant ambulant în aşteptarea bunăvoinţei proprietarului. Uşa se întredeschide şi îşi face apariţia o femeie. Aşa, în contre-jour, nu îţi poţi da seama cum arată, însă vocea e tânără:

— Ce doriţi?

De parcă nu ar şti, de parcă întregul balet al ferestrelor cu lumina ba aprinsă, ba stinsă nu ar spune deja că a fost reperat, văzut, analizat. Dacă femeia s-ar afla în faţa lui, într-o sală pentru interogatorii, i-ar zice: nu ştii să minţi, n-o să ajungi departe în felul ăsta. Acum se întoarce către cineva care se află înăuntru, dispărând pentru o clipă. Apoi se întoarce către Camille:

— Vin îndată.

Coboară. E tânără, dar corpul îi este totuşi îngreunat de pântecele care i se revarsă ca al unei bătrâne, iar faţa este cam buhăită. Deschide portiţa. „O curvă de cea mai joasă speţă, de vreo nouăsprezece ani, care deja…", spusese Buisson. Lui Camille nu i se pare că aceasta ar fi vârsta, iar fata are în ea ceva foarte frumos, poate frica vizibilă în felul de a păşi, de a coborî ochii şi de a privi pieziş, însă nimic supus nu se găseşte în atitudinea ei, ci totul calculat, întrucât este vorba despre o frică curajoasă, sfidătoare, agresivă aproape, gata să îndure orice, lucru într-adevăr impresionant. Genul de femeie care îţi implântă cuţitul în spate fără nici cea mai mică ezitare.

Dispare fără un cuvânt, fără a arunca măcar o privire, întregul corp emanându-i ostilitate şi hotărâre. Camille traversează curtea minusculă, urcă treptele şi împinge uşa rămasă întredeschisă. Urmează un coridor simplu, cu un cuier gol, prins pe perete. În dreapta este livingul şi, la doar câţiva metri, în fotoliu, cu spatele la fereastră, un bărbat îngrozitor de slab, cu ochii înfundaţi în cap şi privirea febrilă. Deşi e în casă, poartă un fes mic, de lână, care îi subliniază rotundul perfect al craniului. Are faţa scobită şi Verhoeven remarcă imediat asemănarea cu Armand.

Între doi bărbaţi atât de experimentaţi sunt multe lucruri care nu se spun fiindcă ar fi aproape o jignire. Hafner ştie cine este Verhoeven, un poliţist de felul lui este cunoscut de toată suflarea. Mai ştie şi că, dacă ar fi venit să îl aresteze, s-ar fi comportat cu totul altfel. Deci, este vorba despre altceva. Mult mai complicat. Să aşteptăm şi să vedem.

În spatele lui Camille, tânăra îşi freacă mâinile, obişnuită să aştepte. „Probabil că-i place cafteala,

altfel nu se poate să…”

Comisarul rămâne pe coridor, prins ca-n menghină între Hafner, aşezat în living, şi femeia din spatele lui. Tăcerea apăsătoare, provocatoare spune destul de limpede că nu va merge prea simplu cu cei doi. Dar şi lor le spune că gaborul ăsta scund, fără aplomb, aduce cu el haosul. În existenţa pe care o duc, este un alt fel de a numi moartea.

— Trebuie să stăm de vorbă… zice într-un târziu, încet, Hafner.

S-o fi adresând lui Camille, fetei sau lui însuşi?

Comisarul face câţiva paşi înainte, fără a-l scăpa din ochi, şi se apropie până la doi metri. În fiinţa lui Hafner nu mai este nimic sălbatic, aşa cum l-ar descrie parcursul vieţii. De altfel lucrul acesta se poate constata deseori: cu excepţia celor câteva minute în care devin violenţi, tâlharii, hoţii, gangsterii seamănă cu toată lumea. Criminalii sunt ca mine, ca tine… Însă aici este, bineînţeles, altceva, boala, moartea care scurmă în trupul celui din faţa lui Verhoeven. Iar tăcerea, starea aceasta apăsătoare, sintetizează toate ameninţările posibile.

Camille mai face un pas în livingul în care un lampadar dintr-un colţ luminează slab, albăstrui, difuz. Nu e surprins să descopere un interior lipsit de gust, cu un televizor mare, cu ecran plat, o canapea acoperită cu o cuvertură din lână, bibelouri ca pe la mai toată lumea şi, pe măsuţa rotundă, o muşama cu desene. Marii bandiţi sunt deseori proprietarii unui gust de clasă mijlocie.

Fata a ieşit din încăpere fără ca Verhoeven să o fi auzit, şi şi-o închipuie o clipă stând pe scară cu o puşcă în mână. Hafner nu se mişcă din fotoliu, aşteptând să vadă ce întorsătură vor lua lucrurile. Pentru prima oară Camille se întreabă dacă nu cumva este înarmat, fiindcă ideea nu îi venise până acum. Bine, nu are importanţă, îşi zice, dar face totuşi gesturi lente, căci nu se ştie niciodată.

Îşi scoate telefonul mobil din buzunarul paltonului, îl deschide şi afişează fotografia lui Maleval, face un pas înainte şi îi întinde aparatul lui Hafner care se mulţumeşte să schiţeze un rictus însoţit de un zgomot

din gât, clatină din cap, văd, după care face un gest spre canapea. Camille preferă însă scaunul pe care îl trage spre el, lasă pălăria pe masă, de acum sunt faţă în faţă, de parcă ar aştepta pe cineva care să îi servească.

— Vizita mea v-a fost anunţată.

— Un pic…

Logic. Individul care i-a dat lui Buisson noul nume şi adresa lui Hafner a avut şi el nevoie să se apere într-un fel. Ceea ce nu schimbă datele problemei.

— Recapitulăm?

Aude undeva, în casă, un ţipăt ascuţit, îndepărtat şi, imediat după, de data aceasta chiar deasupra lui, paşi grăbiţi, apoi vocea înăbuşită a unei femei. Camille se întreabă dacă asta va complica sau va simplifica treaba. Arată către tavan.

— Câţi ani are?

— Şase luni.

— Băiat?

— Fată.

Altcineva ar întreba şi cum se numeşte, dar situaţia nu se pretează deloc la aşa ceva.

— Prin urmare, în ianuarie soţia vă era gravidă în şase luni.

— În şapte.

Camille arată către fesul lui Hafner:

— O astfel de lovitură este de fiecare dată o chestie complexă. Apropo, pot afla unde faceţi chimioterapia?

Hafner lasă să treacă un moment, apoi precizează:

— În Belgia, dar m-am oprit.

— E prea scump?

— Nu, prea târziu.

— Deci prea scump.

Hafner lasă să-i scape o părere de surâs, nu mare lucru, doar o umbră pierdută undeva, pe buze.

— Deja în ianuarie nu vă mai rămânea prea mult timp, continuă Camille, pentru a vă pune familia la adăpost de griji. Şi atunci aţi pus la punct marea lovitură. Patru ţinte într-o singură zi. Pachetul câştigător. Complicii obişnuiţi nu prea erau disponibili sau poate că aţi avut şi scrupule în a le trage o ţeapă împuţită, pe scurt, i-aţi angajat pe Ravic, sârbul, şi pe

Maleval, fostul gabor. Pe ăsta din urmă nu-l credeam băgat în atacuri cu mână armată.

Hafner nu se grăbeşte.

— I-a luat un pic până şi-a găsit drumul, după ce l-aţi dat afară, spune, într-un târziu. O bună bucată de vreme s-a ocupat cu cocaina.

— Da, cred că asta am înţeles…

— Numai că preferă jaful. I se potriveşte mai tare.

De când a priceput, Camille încearcă să şi-l închipuie pe Maleval dând lovituri cu mână armată, dar îi vine greu. Nu are chiar atâta imaginaţie. Cum şi Maleval, ca şi Louis, şi-au început cariera în echipa lui, îi vine greu să şi-i închipuie în afara ei. Ca orice bărbat care nu are copii, Camille este un specialist în comportamentul patern. Contribuie mult şi înălţimea pe care o are. Şi astfel şi-a fabricat fii, doi, pe de o parte Louis, băiatul perfect, elevul eminent, ireproşabil, care i-a recompensat toate eforturile, şi Maleval, violentul, generosul, întunecatul, cel care l-a trădat, care l-a costat viaţa soţiei. Care purta chiar în nume ameninţarea[13].

Hafner aşteaptă continuarea. Deasupra lor, vocea femeii s-a liniştit progresiv, probabil că acum îşi leagănă copilul.

— În ianuarie, merge Verhoeven mai departe, totul s-a desfăşurat conform planului, cu excepţia mortului aceluia.

Ar trebui să fie naiv pentru a se aştepta la cea mai mică reacţie din partea unui individ ca Hafner.

— Aţi prevăzut că veţi trece liniştiţi pe lângă toţi cei de acolo şi că veţi reuşi să plecaţi cu banii. Cu toţi banii.

Camille face iarăşi semn către tavan:

— Normal: când ai simţul datoriei, ţii să îi pui la adăpost pe ai tăi. În fond, roadele loviturii sunt, dacă vreţi, un fel de moştenire, de donaţie testamentară. Nu am aflat niciodată dacă chestiile astea sunt impozabile…

Hafner nici măcar nu clipeşte. Nimic nu îl va face să devieze de la traiectoria pe care şi-a impus-o. Celui care a venit, vânându-l până în casa lui, acestui purtător de veşti rele, acestui om care-i anunţă

sfârşitul, nu îi va face pomană nici cel puţin cu un zâmbet, o confidenţă, cu o brumă de complicitate.

— Pe plan moral, continuă Verhoeven, poziţia dumneavoastră este de neatacat. V-aţi comportat ca orice bun tată de familie, încercând pur şi simplu să vă puneţi descendenţii la adăpost de orice fel de nevoie. Complicii însă, cine mai ştie din ce motiv, nu văd cu ochi buni treaba asta. Degeaba, însă, doar aţi pregătit foarte bine lovitura. În cazul în care ar încerca să pună mâna pe dumneavoastră, aţi anticipat şi această variantă, v-aţi cumpărat o nouă identitate şi aţi tăiat toate firele care vă legau de vechea viaţă. Mă miră însă că nu aţi ales plecarea în străinătate.

Deocamdată, Hafner nu zice nimic, dar simte că va avea nevoie de Camille. Că va fi constrâns să dea drumul la un minim de lest.

— E pentru cea mică… lasă să-i scape.

Comisarul nu îşi dă seama dacă este vorba despre mamă sau despre copil. De altfel, e acelaşi lucru.

Becurile de pe stâlpi se sting dintr-odată, fie din cauza orei, fie a unei pene de curent şi, în consecinţă, lumina din living mai scade şi ea cu o treaptă. Silueta lui Hafner se decupează în contre-jour, ca o imensă carcasă goală, ameninţătoare, fantomatică. Deasupra lor, copilul începe iarăşi să plângă încet, se aud din nou paşi grăbiţi, înăbuşiţi, apoi plânsul încetează. Până la urmă, Camille va rămâne aici, cu tot semiîntunericul, cu toată tăcerea asta. Şi, pe urmă, oare ce îl aşteaptă? Se gândeşte la Anne. Haide, mai departe…

Hafner îşi încrucişează şi îşi desface picioarele atât de lent încât ai zice că nu vrea să îl sperie pe Verhoeven. Dacă nu cumva mişcările îl fac să sufere. Poate că aşa e. Bun, mai departe:

— Ravic… începe Camille, constatând că vocea i s-a sincronizat cu atmosfera casei, luând o tonalitate mai joasă, mai vătuită, Ravic, pe care nu l-am cunoscut personal, presupun, totuşi, că nu a fost deloc mulţumit să se treacă peste el şi să se trezească fără un ban. Cu atât mai mult cu cât, din toată povestea, se mai alesese şi cu acuzaţie de crimă. Da, ştiu, a fost greşeala lui, lipsă de sânge-rece şi toate celelalte. Nu

contează. Şi-a câştigat partea lui, dar dumneavoastră aţi plecat cu ea. Ştiţi ce-a păţit Ravic?

Verhoeven crede că i-a provocat lui Hafner o imperceptibilă încordare.

— A murit. Prietena lui, sau cea care ţinea loc de aşa ceva, a încasat un glonţ în cap. Ravic, înainte de a-şi da sufletul, s-a uitat cum i se taie degetele, unul câte unul. Cu un cuţit de vânătoare. După părerea mea, cel care a făcut-o este pur şi simplu un sălbatic. Bun, Ravic era sârb, dar, oricum, Franţa este o ţară care primeşte azilanţi, nu? Chiar credeţi că face bine turismului să tai străinii în feliuţe?

— Mă călcaţi pe nervi, domnule comisar-şef!

În gând, Camille lasă să-i scape un oftat de relaxare. Dacă nu reuşeşte să-l scoată cu o iotă din muţenie, nu va obţine nimic şi se va vedea condamnat la un simplu monolog. Or, de dialog are acum nevoie.

— Aveţi dreptate, nu este momentul potrivit pentru reproşuri. Turismul este o treabă, jaful cu mână armată, alta. Deşi… Bun, ne mai rămâne Maleval. Pe el, spre deosebire de Ravic, l-am cunoscut bine înainte de a-i tăia acestuia mâinile, de la un cap la altul, cu cuţitul de vânătoare.

— În locul dumneavoastră, l-aş fi omorât.

— Vă înţeleg, chestia asta l-ar fi făcut să nu vi se mai ţină acum pe urme. Fiindcă nu numai c-a devenit al naibii de rău, de sângeros, Maleval ăsta al meu, dar a şi rămas un şmecher. Cum nu a apreciat deloc faptul că i-aţi tras ţeapă, vă caută cu mare hărnicie…

Hafner aprobă din cap. Are şi el informatorii lui şi, cu siguranţă, a ţinut sub supraveghere toate etapele căutării lui Maleval.

— Luând, însă, în consideraţie schimbarea de identitate, de felul destul de radical în care aţi retezat toate punţile care vă legau de toţi şi de toate, de complicitatea activă a tuturor celor care vă respectă şi cărora le este teamă de dumneavoastră, Maleval degeaba a întors pe dos şi cerul şi pământul, nu are pilele, relaţiile, reputaţia de care dispuneţi, aşa că, până la urmă, a trebuit să se plece în faţa realităţii, aceea că nu vă va descoperi niciodată.

Hafner îşi freacă sprâncenele.

— Însă i-a dat prin cap ceva foarte eficient.

Hafner aşteaptă încheierea.

— A lăsat asta în seama poliţiei.

Camille desface larg mâinile:

— Şi, iată, l-a însărcinat cu ancheta pe umilul dumneavoastră servitor. A avut dreptate: sunt un poliţist destul de bun şi îmi ajung mai puţin de douăzeci şi patru de ore pentru a da de un om ca dumneavoastră, dacă sunt motivat. Şi, pentru a amorsa motivarea unui bărbat, ce poate fi mai bun decât o femeie… Mai ales dacă este vorba despre o femeie bătută, vă puteţi închipui, sensibil cum sunt, nimic nu are cum să fie mai eficient. Acum câteva luni mi-a aruncat-o în braţe şi, la vremea respectivă, chiar m-am simţit flatat.

Hafner dă din cap. Chiar fiind în rahat, simţind apropiindu-se clipa în care va fi obligat să se bată, la rândul lui, tot admiră stratagema. Poate chiar, profitând de semiîntuneric, schiţează un surâs vag.

— Pentru a mi se încredinţa ancheta, Maleval a organizat o lovitură care seamănă teribil cu modul dumneavoastră de operare, care vă poartă pecetea, dacă mă pot exprima astfel: magazinul de bijuterii, puşca Mossberg cu ţeava retezată, acţiunea în forţă. Aşa că, pentru noi, nu a mai fost urmă de îndoială: jaful cu mână armată din pasajul Monier e o lucrare Hafner sută la sută. Iar eu eram deja cu totul legat de caz. Ce-aţi fi vrut? Femeia vieţii mele fusese ruptă în bătaie, omorâtă aproape, când se dusese să ia bijuteria pe care o comandase pentru mine, or exact chestia asta m-a scos din pepeni, aşa că m-am aruncat în vâltoare. Am făcut tot posibilul pentru a mi se da mie ancheta şi, cum sunt şi eu suficient de şmecher, am obţinut-o. Pentru a-mi confirma intuiţia, în momentul identificării, femeia care a fost unicul martor şi care, bineînţeles, nu v-a văzut în viaţa ei decât în fotografia pe care i-a arătat-o Maleval, v-a recunoscut oficial. Pe dumneavoastră şi pe Ravic. Ba chiar a pretins că a auzit nişte cuvinte sârbeşti! Puteţi crede aşa ceva? Drept care, pentru noi, jaful din pasajul Monier vă aparţinea, garantat, ştampilat, fără umbră de îndoială.

Hafner aprobă încet, cu aerul că lovitura i se pare deosebit de bine gândită, parcă zicându-şi că Maleval ăsta este într-adevăr un adversar de luat în considerare.

— Şi aşa am început să vă caut în numele lui Maleval, conchide Camille. Am devenit detectiv privat. Cum menţinea o presiune înfiorătoare asupra martorului, am început să mă grăbesc. A ameninţat să o împuşte, şi am întins pasul. Până la urmă, a făcut o alegere bună. Într-adevăr, sunt un poliţist eficient. Nu mai zic prin ce am trecut, dar v-am găsit…

— Prin ce? îl întrerupe Hafner.

Camille ridică fruntea. Cum să spună aşa ceva? Cade o clipă pe gânduri – Buisson, Irène, Maleval –, apoi renunţă.

— Din punctul meu de vedere, continuă ca pentru el, nu am avut vreodată nimic de împărţit cu nimeni…

— Chestia asta nu e niciodată sigură.

— Aveţi dreptate. Fiindcă Maleval are ceva de împărţit cu mine, de pe vremuri. Oferindu-i lui Buisson, cel care a comis şapte crime, anumite informaţii a făcut o greşeală profesională foarte grea. Şi au urmat arestarea, umilirea publică, intrarea la pârnaie, literele de-o şchioapă în ziare, judecătorul de instrucţie, procesul… Şi, până la urmă, puşcăria. Nu pentru cine ştie cât timp, însă, pentru un poliţist, vă închipuiţi cum a dus-o cât a fost legat. Aşa că, de data asta, probabil şi-a zis că i s-a ivit ocazia visată şi că mi-o poate plăti cu aceeaşi monedă. Dintr-un singur foc, atingea două ţinte. M-a însărcinat să vă găsesc şi, în acelaşi timp, s-a însărcinat să fiu dat afară din serviciu.

— Fiindcă aţi vrut-o…

— Parţial… E complicat de explicat.

— Cu atât mai mult cu cât mi se rupe.

— Aici greşiţi. Fiindcă, din moment ce v-am găsit, o să apară şi Maleval. Şi, credeţi-mă, nu va veni doar pentru a cere ce i se cuvine. Ci totul.

— Nu mai am nimic.

Camille se preface că se gândeşte dacă e aşa ori nu.

— Mda, spune până la urmă, puteţi încerca, în definitiv, cine nu riscă nu câştigă. Cred că şi Ravic a

încercat: am cheltuit tot, nu mi-a mai rămas decât ceva mărunţiş, nu mare lucru…

Camille zâmbeşte larg.

— Hai să fim serioşi. Banii i-aţi păstrat pentru ziua în care nu veţi mai fi pe aici, pentru a vă apăra copiii. Deci, îi aveţi. Întrebarea nu este dacă Maleval îi va găsi, ci cât timp îi va lua pentru a o face. Şi, legat de asta, ce metode va utiliza pentru a reuşi.

Hafner întoarce capul către fereastră. Te poţi întreba dacă nu cumva se aşteaptă să îl vadă pe Maleval dând buzna pe acolo, cu un cuţit de vânătoare în mână. Totuşi, nu scoate niciun cuvânt.

— Deci, va veni să vă viziteze. Când se va hotărî. E de ajuns să îi spun complicei lui adresa şi, în zece minute, deja va fi pe drum pentru ca, după un ceas, să vă arunce în aer uşa cu Mossbergul.

Hafner lasă uşor fruntea în pământ.

— Îmi dau seama la ce vă gândiţi: c-o să-l trimiteţi pe loc pe lumea cealaltă. Nu aş vrea să vă jignesc, dar nu îmi păreţi a fi într-o formă prea strălucită. Are cu douăzeci de ani mai puţin decât dumneavoastră, este foarte bine antrenat şi extrem de şiret. L-aţi mai subestimat o dată şi aţi greşit. Sigur, e de luat în calcul şi norocul, dar e unica speranţă care vă mai rămâne. Dacă vreţi un sfat: când trageţi prima oară, nu rataţi ţinta fiindcă este tare pornit împotriva dumneavoastră şi, după ce-o să-i trimită tinerei mame un glonţ între ochi şi se va apuca să vă dezoseze micuţa, la etaj, degeţel cu degeţel, mânuţă cu mânuţă, picioruş cu picioruş, veţi regreta îngrozitor că nu l-aţi nimerit…

— Termină cu tâmpeniile, Verhoeven, am mai văzut eu indivizi ca el vreo douăzeci pe puţin!

— Demult, Hafner, şi până şi viitorul îţi e acum în urmă. Chiar dacă ai apuca să îţi ascunzi copiii cu banii pe care îi ai, asta presupunând că îţi las timpul necesar, tot nu îţi va folosi la nimic. Greu a fost până când Maleval a dat de tine. Să dea şi de cei mici va fi o joacă de copii.

Tăcere.

— Singurul tău noroc, precizează Camille, sunt eu.

— Ia mai du-te-n căcat!

Camille aprobă fără grabă şi întinde mâna după pălărie. Toate trăsăturile îi exprimă uimirea, gesturile sunt de aprobare, dar faţa îi spune altceva, bine, eu am făcut tot ce am putut. Se ridică vizibil cu părere de rău. Hafner nu schiţează niciun gest.

— Ei, de acum te las în familie. Profită cât mai ai timp.

Se îndreaptă către coridor. Nu are nicio îndoială asupra eficienţei strategiei, cât timp ar fi să ia, până când va ajunge în faţa uşii, până pe trepte, până în grădină, poate chiar până la gard, nu contează, Hafner oricum îl va chema înapoi. Becurile s-au aprins iarăşi pe stradă şi, de pe stâlpii destul de rari, lasă să cadă pe trotuar şi la marginea curţii o lumină palidă.

Camille se opreşte în prag, priveşte liniştit strada, după care se întoarce şi întreabă, făcând un gest din cap către etaj:

— Cum o cheamă pe cea mică?

— Eve.

Comisarului îi place prenumele.

— E un început bun, să sperăm că nu se va opri aici.

Şi iese.

— Verhoeven!

Camille închide ochii şi revine.

Ora 21:00

Anne nu a plecat, fără a şti dacă o face din curaj ori din laşitate, pur şi simplu a rămas şi aşteaptă. Numai că orele trec, iar oboseala îi strânge parcă pieptul într-o chingă. Este ca şi când ar fi trecut printr-o mare încercare şi, acum, a ajuns de partea cealaltă. Nu mai este stăpână pe nimic, nu mai e decât o cochilie goală. Şi nici că mai poate face ceva.

Nu ea, ci fantoma ei şi-a strâns lucrurile, nu cine ştie ce, cu douăzeci de minute în urmă. Bluza, banii, mobilul, harta şi numerele de telefon. Se îndreaptă spre uşă, apoi se întoarce.

Taximetristul a sunat-o de la Montfort, nu găseşte blestematul de drum, a ajuns la disperare. Are accent asiatic. Este nevoită să aprindă lumina în casă pentru a

urmări planul şi pentru a încerca să îl conducă, dar nu e nimic de făcut, aţi zis că vine după strada Longe? Da, la dreapta, însă nici măcar nu ştie în ce sens rulează şoferul. O să îi iasă ea în drum, mergeţi la biserică şi nu mişcaţi de acolo, aşteptaţi-mă, da? Bărbatul e de acord, preferă soluţia asta, îi pare rău, dar GPS-ul… Anne închide. Pe urmă se întoarce şi se aşază.

Doar câteva minute, îşi jură. Dacă în cinci minute sună telefonul… Care însă nu sună…

Pe întuneric îşi trece arătătorul obosit peste cicatricea de pe obraz, peste gingie, ia la întâmplare un caiet cu crochiuri. Pe aici poţi face gestul de o sută de ori fără a da vreodată de acelaşi desen. Doar câteva minute. Şoferul sună, şi-a pierdut răbdarea, nu ştie dacă trebuie să mai aştepte sau să plece, ezită.

— Aşteptaţi-mă, îi spune, vin acum.

Bărbatul o anunţă că a deschis aparatul de marcat.

— Mai lăsaţi-mi câteva minute. Vreo zece…

Zece minute. După care, fie că o va suna Camille, fie că nu, va pleca. Adică, toate astea pentru nimic?

Şi ce se va întâmpla după?

Chiar în clipa aceasta sună telefonul mobil.

Camille e.

E tare grea aşteptarea. Am desfăcut tatamiul, am dat gata o sticlă de Bowmore Mariner şi nişte carne rece, dar ştiu de pe acum că nu voi putea închide un ochi.

De cealaltă parte a peretelui aud zgomote din restaurant, Fernand munceşte pentru a-mi umple contul, ceea ce ar trebui să mă bucure, numai că nu asta îmi doresc, nu asta aştept. Şi mi-e şi rău…

Cu cât trece timpul, cu atât scad şansele. Riscul major este ca Hafner s-o fi tăiat în Bahamas cu jegul ăla al lui de curvă. Toată lumea zice că e bolnav copt, dar poate că a preferat să se usuce la soare, cine poate să ştie? Cum adică, cu banii mei?! O fi vrând să îşi refacă sănătatea cu banii angajaţilor? M-aş omorî dac-aş afla…

În schimb, dac-aş şti că s-a înfundat pe undeva, prin provincie, imediat ce aflu unde, sar pe el până să apuce gaborii să se organizeze, îl fac pachet, îl duc

într-un fund de pivniţă şi pun de-o conversaţie cu lampa de sudură.

În aşteptare, beau fără grabă încercând să rămân calm şi mă gândesc la fata aia pe care o ţin de păr, la Verhoeven pe care-l ţin de coaie, la Hafner pe care-l voi crucifica…

Aşadar: calm.

Camille se întoarce la maşină şi rămâne o vreme nemişcat, la volan. Să fie efectul decantării informaţiilor? Apariţia aceea de la capătul străzii? Se simte rece ca un şarpe, gata de orice. A organizat totul conform tuturor regulilor artei. Nu mai are decât un singur dubiu: va fi oare destul de tare?

Comerciantul arab îl priveşte surâzător din pragul magazinului şi continuă să îşi mestece scobitoarea. Camille încearcă să mai deruleze o dată filmul relaţiei lui cu Anne, dar acesta nu începe, pelicula s-a blocat. Ca efect al încercării care îl aşteaptă.

Nu că nu ar fi în stare să mintă, departe de el aşa ceva, pur şi simplu ezită puţin de fiecare dată când treaba e pe sfârşite.

Anne trebuie să scape de Maleval şi pentru asta i-a promis să îl spioneze pe comisar în timpul anchetei. Şi să îi dea adresa unde se ascunde Hafner.

Numai Camille o poate ajuta să se elibereze. Numai că gestul va parafa sfârşitul relaţiei lor. Cum, de altfel, ea a mai parafat atâtea şi atâtea alte lucruri. E şi multă oboseală cuprinsă în această ultimă ezitare a lui Camille.

Gata, îşi spune. Se scutură, ia telefonul mobil şi o sună pe Anne care răspunde aproape imediat:

— Da, Camille…

Tăcere. Apoi cuvintele vin de la sine:

— Hafner a fost arestat. De acum, poţi fi liniştită.

Asta a fost.

Vocea lui Verhoeven e liniştită, ca pentru a dovedi în ce măsură e stăpân pe situaţie.

— Eşti sigur?

— Absolut.

Camille aude zgomot în jurul ei, de parcă ar sufla vântul.

— Unde eşti?

— Pe terasă.

— Ţi-am zis să nu ieşi din casă!

Anne nu pare să îl fi auzit. Vocea îi vibrează, iar cuvintele vin tot mai grăbite:

— Chiar l-aţi arestat?

— Nu, Anne, lucrurile nu se fac aşa. Doar a fost reperat şi am ţinut să te anunţ imediat. Doar m-ai rugat, ai insistat. Nu mai pot rămâne mult la telefon. Important este ca tu…

— Unde e, Camille, unde e?

Verhoeven ezită, fără îndoială pentru ultima oară:

— A fost descoperit într-o ascunzătoare…

În jurul lui Anne, din pădure vin tot felul de zgomote. Vântul trece printre copacii înalţi, iar lumina de pe terasă tremură uşor. Nu se mişcă. Trebuie să îl forţeze pe Camille cu întrebările, să îşi adune întreaga energie, să spună, de pildă: vreau neapărat să ştiu unde este. Cu genul acesta de cuvinte s-a pregătit. Sau: nu înţelegi că mi-e frică?! Va ridica tonul până îl va simţi îngrijorat, va insista; unde-i e ascunzătoarea? Unde? Dacă nu va fi de ajuns, va deveni pur şi simplu agresivă: în primul rând, cum poţi fi atât de sigur? Păi, dacă nu vrei să-mi spui nimic… Se poate proceda şi la un şantaj benign: chestia asta mă nelinişteşte încă şi mai mult, Camille, am nevoie să aflu, poţi înţelege măcar atâta lucru? Sau să îi reamintească faptele: Camille, m-a bătut, vrea să mă omoare, am dreptul să ştiu! Etc. etc…

În loc de asta îşi pierde vocea şi se aşterne tăcerea.

Trăieşte un moment comparabil cu exactitate cu acela de acum trei zile când, stând în picioare, acoperită de sânge, ţinându-se cu ambele mâini de maşina parcată, a văzut jeepul atacatorilor sosind, bărbatul scoţând arma chiar în faţa ei, capătul ţevii, şi nu a făcut nimic, golită, epuizată, gata să moară, incapabilă de a-şi mai aduna măcar un dram de energie. Acum, e la fel. Şi tace.

Însă Camille o va mai elibera o dată:

— A fost reperat la marginea oraşului, la Gagny. Pe strada Escudier, la numărul 15. Cartier liniştit, numai

de locuinţe. Nu ştiu de când este acolo, abia ce am aflat. Îşi spune Éric Bourgeois, asta e tot ce am aflat.

O ultimă tăcere.

Camille îşi spune că este pentru ultima oară când îi mai aude vocea, ceea ce nu este adevărat, fiindcă Anne continuă întrebările:

— Şi acum ce o să se întâmple?

— Este un individ periculos, doar ştii şi tu, Anne. Vom analiza locul, fiindcă trebuie mai întâi să verificăm dacă într-adevăr acolo este, să încercăm să aflăm dacă s-a retras singur ori nu, întrucât s-ar putea să fie mai mulţi, şi nu putem transforma un cartier de la marginea oraşului în Fort Alamo, vom solicita venirea unei unităţi specializate… Apoi vom aştepta momentul potrivit. Cel puţin, acum ştim unde putem da de el. Şi dispunem de toate mijloacele pentru ca să nu mai poată face niciun rău.

Face eforturi pentru a zâmbi.

— Ţi-e mai bine acum?

— Trebuie să te las. Pe curând.

Tăcere.

— Pe curând.

Ora 21:45

Nici nu aş fi îndrăznit să cred aşa ceva. Şi totuşi, acesta este rezultatul: Hafner va fi arestat!

Nu e de mirare că mi-a fost imposibil să dau de el, din moment ce a devenit domnul Bourgeois. Când l-ai cunoscut pe culmile gloriei, să-l vezi împopoţonat cu un asemenea nume, chiar că te cuprinde tristeţea.

Dacă Verhoeven e sigur, în sensul ăsta, atunci sunt şi eu.

Zvonurile despre boală se bazau deci pe realitate, sper doar să nu fi cheltuit toţi banii pe analize şi medicamente, să-i fi rămas suficient pentru a-mi răsplăti eforturile, fiindcă, altfel, pe lângă ceea ce o să-i pregătesc, metastazele vor fi bicarbonat de sodiu, nu altceva. Logic, trebuie să fi încercat să îl ţină cât mai mult, bine ascunşi, la caz de nevoie.

Aşa că sar în maşină, o iau pe centură, apoi puţin pe autostradă şi iată-mă şi în cartier.

O casă oarecare… E de neconceput, practic, să ţi-l închipui pe Vincent Hafner într-un asemenea loc. Ascunzătoarea e ingenioasă, dar nu mă pot opri să cred că, pentru a fi obligat să se ascundă în cartierul ăsta de la marginea oraşului, sigur trebuie să fi intrat vreo fată în viaţa lui, altfel nu se poate. Fără îndoială curva aia mică despre care am auzit vorbindu-se, pasiune de bătrâneţe, genul de sentiment care te face să fii de acord să treci, pentru vecini, drept domnul Bourgeois.

Genul ăsta de constatare te duce cu gândul la sensurile vieţii: Vincent Hafner care şi-a petrecut jumătate din viaţă luând gâtul aproapelui se îndrăgosteşte şi uite-l maleabil ca o cocă.

Pentru mine, avantajul este că prezenţa unei fete s-a dovedit mereu un ajutor preţios. Cel mai bun sprijin. Îi rupi mâinile şi îţi dă economiile, îi spargi un ochi, ţi le dă şi pe ale familiei şi tot aşa, în crescendo. O fată este cam ca un donator voluntar: fiecare organ valorează greutatea lui în aur.

Evident, nimic nu face cât o puştoaică. Când vrei să obţii ceva, copilul este arma absolută. Nici nu îndrăzneşti să visezi la un asemenea beneficiu.

Mai întâi mă învârt prin cartier, la depărtare de strada Escudier. Caraliii n-or să îşi facă apariţia decât mai târziu, în plină noapte.

Şi încă nici atunci nu este sigur, fiindcă trebuie să facă mai întâi pregătiri serioase. Să închidă zona nu e greu, ajunge să blocheze toate străzile, dar să asedieze clădirea va fi mult mai complicat. În primul rând trebuie să se asigure cel puţin că Hafner este acasă şi că este singur, acţiune deloc simplă. Nu există niciun spaţiu liber unde să staţioneze echipele şi, cum nu e cine ştie ce circulaţie prin cartier, o maşină ieşită aşa, la plimbare, ar fi reperată imediat. Trebuie trimişi discret unul sau doi oameni pe post de submarine, pentru supravegherea casei, chestie care va lua, cu siguranţă, vreo jumătate de zi.

Deocamdată, băieţii de la GIGN[14] cu siguranţă fac planuri mizând pe ipoteze greu de verificat, desenează traiectorii pe hărţi aeriene analizând zonele, sectoarele, deci nu sunt cu adevărat grăbiţi. Au nevoie

cel puţin de noaptea care vine, oricum nimic nu este posibil înaintea dimineţii, iar apoi supraveghere, supraveghere şi iar supraveghere… Chestie care poate lua o zi, poate două, dacă nu chiar trei. Până atunci, de mult ţinta lor nu va mai prezenta niciun pericol, fiindcă voi avea eu grijă.

Am lăsat maşina la două sute de metri de strada Escudier, am trecut peste nişte împrejmuiri cu rucsacul în spate, am ars câteva ciomege unor câini care se jucau de-a teroriştii şi aşa, ba peste împrejmuiri mai joase, ba peste garduri, iată-mă stând în grădina asta, sub un brad. La parter, proprietarii se uită la televizor. De cealaltă parte, la treizeci de metri, prin gardul care separă imobilele, văd perfect spatele casei cu numărul 15.

Nu este lumină decât într-o singură încăpere, una albăstruie, intermitentă, venind de la un televizor. În tot restul clădirii, lumina e stinsă. Sunt numai trei ipoteze: fie Hafner este la etaj şi se uită la televizor, fie e plecat de acasă, fie s-a culcat şi fata se culturalizează urmărind canalul TF1.

Dacă e plecat, îi voi asigura comitetul de primire la întoarcere.

Dacă s-a culcat, o să-i servesc de ceas deşteptător şi vorbitor.

Dacă se uită la televizor, va rata publicitatea, fiindcă o să-i ofer eu un program de varietăţi.

Observ casa îndelung, cu binoclul, după care mă apropii şi investighez zona. Voi beneficia din plin de efectul surprizei. Am dreptul să mă bucur de asta încă de pe acum.

Grădina este un loc propice pentru meditaţie. Ţinând sub observaţie casa, fac analiza situaţiei. Când îmi dau seama că totul funcţionează de minune, chiar mai bine decât sperasem, mă oblig să am răbdare fiindcă, de felul meu, sunt un impetuos. Sosind aici, mai-mai c-aş fi tras câteva focuri în aer şi aş fi trecut la asaltul clădirii urlând ca un bezmetic. Faptul ca am ajuns aici este rezultatul unei munci îndârjite, al unei gândiri intense şi al unei mari cheltuieli de energie şi astfel sunt acum la doi paşi de a pune mâna pe o comoară. Deci, trebuie să mă stăpânesc. Peste o

jumătate de ceas, cum nu se observă nicio mişcare, îmi aranjez cu grijă lucrurile şi am timp să fac un tur al imobilului. Sistem de alarmă nu există. Hafner nu şi-a dorit să atragă atenţia, transformându-şi mica oază de linişte într-un buncăr. Fiind tare şmecher, s-a pierdut în peisaj domnul ăsta Bourgeois.

Întors la locul meu, mă aşez din nou, strâng pulpanele impermeabilului cu glugă şi continui să privesc prin binoclu.

În sfârşit, pe la zece şi jumătate se stinge televizorul de la etaj şi, la ferestruica din mijloc, se aprinde pentru un minut lumina. Cum este mai îngustă decât celelalte înseamnă că este vorba despre toaletă. Nici că mi-aş fi dorit o mai bună configuraţie. Dacă e să judec după această unică mişcare, e ceva lume în casă, dar nu prea multă. Mă hotărăsc, mă ridic şi trec la acţiune.

Fiind ridicată prin anii treizeci, clădirea trebuie să aibă bucătăria în spate, cu acces pe o uşă cu geamuri care dă spre un trotuar mic, din grădină. Urc fără zgomot treptele. Broasca este atât de veche încât poate fi descuiată şi cu un deschizător de conserve.

De aici, începe necunoscutul.

Las rucsacul lângă uşă, nu păstrez la mine decât revolverul Walther cu amortizorul montat şi, într-o teacă de piele, la brâu, cuţitul de vânătoare.

Peste tot domneşte o tăcere palpitantă. O casă, noaptea, este întotdeauna ceva neliniştitor. E nevoie ca, mai întâi, să îmi potolesc bătăile inimii, altfel nu o să aud nimic.

Pentru moment, rămân la pândă.

Nu se aude niciun zgomot.

Alunec pe gresie cât se poate de încet, fiindcă unele pătrate sună a gol. Ajung la ieşirea din bucătărie, într-un coridor. În dreapta e scara pe unde se ajunge la cele două etaje. În faţă, uşa de la intrare. În stânga, un gol, fără îndoială livingul ori sufrageria a cărei uşă dublă este deschisă pentru aerisire.

Toată lumea e la etaj. Din precauţie, mă lipesc de perete în clipa în care mă pregătesc să trec prin faţa uşii livingului pentru a ajunge la trepte, cu pistolul ţinut în ambele mâini, cu ţeava spre pământ…

Sunt stupefiat şi pur şi simplu rămân ca lipit cu scotch: în clipa în care traversez coridorul în direcţia scării, în stânga, la celălalt capăt al livingului, aproape complet în întuneric, luminat doar de felinarele de afară, îl văd pe Hafner, cu faţa la mine, într-un fotoliu.

Imaginea mă înmărmureşte.

Abia de am timp să-i zăresc fesul de lână tras până pe sprâncene şi ochii ieşiţi din orbite…

Jur că aşezat aşa, în fotoliu, parc-ar fi Ma Baker în scaunul cu rotile.

Ţine Mossbergul cu ţeava spre mine.

Imediat ce îmi fac apariţia, trage.

Zgomotul detonării umple dintr-odată locul. Un astfel de foc ar ucide pe oricine altcineva. Numai că sunt extrem de rapid. Mă arunc pe podea într-o fracţiune de secundă. Nu reacţionez suficient de repede pentru a evita să fiu lovit, alicele se împrăştie în tot coridorul, dar nu mă aleg decât cu câteva în picior.

Vasăzică, Hafner mă aştepta. Sunt rănit, dar nu mort, mă ridic în genunchi, alicele mi-au intrat în partea din spate a gambei.

Evenimentele se succed atât de repede, încât creierul abia de poate procesa informaţia. De altfel este în întârziere faţă de propriile mele reflexe de reptilă, aproape, reacţie care vine din măduva spinării, întrucât fac exact ceea ce nimeni nu s-ar putea aştepta: surprins, atins, rănit, trec la acţiune.

Mă întorc fără a mai cântări consecinţele, sar ca un crap din apă, mă arunc în golul uşii, pe jos, şi văd faţa lui Hafner care se aşteaptă la orice, numai nu să îi ies astfel în faţa ochilor, în acelaşi loc unde m-a nimerit focul puştii lui.

Acum sunt în genunchi, înaintea lui, cu braţul întins şi, la capătul acestuia, cu Waltherul ţintindu-l.

Primul glonţ îi trece prin gât, al doilea i se înfige în mijlocul frunţii, nici măcar nu mai are timp să apese a doua oară pe trăgaci, că următoarele cinci gloanţe îi sparg pieptul. E cuprins de spasme furioase, de parcă ar lupta disperat cu o criză de tuse.

Abia apuc să conştientizez faptul că sunt rănit la picior, că Hafner e mort şi că toate eforturile mele s-au

sfârşit cu un eşec monumental, când creierul îmi trimite o nouă informaţie: eşti în genunchi pe coridor, încărcătorul pistolului e gol şi ai ţeava unei arme lipită de ceafă.

Îngheţ pe loc. Las încet Waltherul pe podea.

Arma este într-o mână robustă care apasă vag ţeava. Mesajul e clar, împing pistolul care alunecă vreo doi metri şi se opreşte.

Am luat-o într-un mare fel. Desfac braţele ca să se înţeleagă că nu am de gând să opun rezistenţă, mă întorc foarte încet, cu privirea în pământ, evitând orice mişcare bruscă.

Nu e nevoie să cercetez prea mult pentru a ghici cine este persoana gata să mă ucidă. Confirmarea vine imediat, când descopăr pantofii, unii de un număr tare mic. De pitic. Creierul, care continuă cursa nebunească pentru a descoperi o ieşire, mă întreabă: cum de-a ajuns aici înaintea ta?

Nu mă întind cu analiza eşecului, căci înainte de a avea răspunsul mă pot trezi cu un glonţ în căpăţână fără ca individul să sufere vreo sancţiune. De altfel, ţeava armei îmi alunecă pe cap pentru a înţepeni în mijlocul frunţii, exact acolo unde Hafner a încasat cel de-al doilea foc al meu. Ridic ochii.

— Bună seara, Maleval, îmi zice Verhoeven.

E în pardesiu, cu pălăria pe cap, cu cealaltă mână în buzunar. Parc-ar da să plece.

Semnul rău e că mâna aflată la vedere, cea care tine strâns arma, e înmănuşată. Începe să mă cuprindă panica. Cât de rapid m-aş mişca, dacă a tras, sunt mort. Mai ales piciorul ăsta din care pierd destul sânge, de unde să ştiu cum va reacţiona dacă sar şi îl solicit?

Lucru de care este conştient şi Verhoeven.

Precaut, se dă un pas înapoi, fără să-i tremure mâna care rămâne perfect întinsă, nu îi este frică, e hotărât, iar faţa colţuroasă îi exprimă o linişte sobră, modestă.

Rămânem eu în genunchi şi el în picioare, privirile nu ne sunt la aceeaşi înălţime, dar suntem destul de aproape unul de celălalt. Poate că în asta constă şi şansa mea, ultima şansă. Numai să întind mâna şi-ar

ajunge, doar să mai câştig câţiva centimetri, câteva minute…

— Băieţaş, văd că-ţi merge mintea la fel de rapid ca întotdeauna…

„Băieţaş”… Mereu a fost aşa Verhoeven, protector, paternalist, ceea ce e chiar ridicol dacă te gândeşti la înălţimea lui. Bine, mă rog… Cum îl cunosc foarte bine, mi-e clar că nu e într-o zi bună.

— În fine, rapid… Aşa, ca regulă generală. Fiindcă în noaptea asta ai cam întârziat. Să fii atât de aproape de ţintă şi s-o dai în bară, chiar că turbezi.

Nu mă scapă din ochi.

— Dacă ai venit după o valiză plină cu bani de dă pe-afară, cred că îţi va face bine să afli că aici era. Acum o oră însă nevasta lui Hafner a plecat cu ea cu tot. Chiar eu am chemat taxiul. Doar mă ştii, sunt un bărbat căruia îi place să ajute femeile. Fie că duc o valiză, fie că fac scandal în cine ştie ce restaurant, mereu sunt gata să le fac un serviciu.

Clar nu va face nicio greşeală, pistolul e armat şi nici vorbă să fie o armă de serviciu…

— Mda, continuă de parcă mi-ar urmări gândurile, arma este a lui Hafner. La primul etaj este un adevărat arsenal, nici nu-ţi poţi închipui. El m-a sfătuit să o iau pe asta. În situaţia dată, îmi convine orice, că e asta, că e alta…

Nu mă scapă din ochi, are o privire aproape hipnotică. Am remarcat de multe ori, pe când lucram împreună, privirea asta îngheţată, tăioasă ca o lamă.

— Te întrebi cum de-am ajuns aici, dar mai ales cum să faci să scapi. Fiindcă ghiceşti în ce hal sunt de enervat.

Imobilitatea lui perfectă confirmă faptul că ieşirea nu poate fi decât o chestiune de secunde.

— Şi rănit în amorul propriu. Mai ales rănit în amorul propriu. Ceea ce e cel mai rău lucru pentru un om ca mine, zice mai departe Verhoeven. Iar furia face casă bună cu chestia asta. Până la urmă te calmezi, relativizezi situaţia, însă amorul propriu e teribil ce daune poate aduce. Mai ales când este vorba despre un om care nu mai are ce pierde, un om care nu mai are

nimic al lui. Unul ca mine, de exemplu. Care, pentru că i-a fost rănit amorul propriu, este în stare de orice.

Nu spun nimic. Înghit în sec.

— Mai ai un pic şi sari la mine. O simt.

Zâmbeşte.

— În locul tău, eu aşa aş face. Ori la bal, ori la spital, ţine de natura noastră. Fiindcă suntem destul de apropiaţi, nu-i aşa? Semănăm destul de mult. Asta a şi făcut posibilă toată povestea asta, după părerea mea.

Bate câmpii, dar nu pierde din vedere situaţia.

Îmi încordez muşchii.

Scoate mâna stângă din buzunar.

Fără să-mi întorc privirea, calculez traiectoria.

Ţine pistolul cu ambele mâini, ţintind exact între ochii mei. O să-l iau prin surprindere, se aşteaptă să sar la el sau să mă feresc, dar o să o fac spre înapoi.

— Tzzz tzzz tzzz…

O mână lasă arma şi se duce la ureche.

— Ia ascultă…

Ascult. Sirenele se apropie extrem de repede. Verhoeven nu mai zâmbeşte, nu îşi savurează victoria, e trist.

Dacă nu m-aş afla în starea în care mă aflu, mai că i-aş plânge de milă.

Am ştiut dintotdeauna că ţin la omul ăsta.

— Arestare pentru crimă, zice aproape în şoaptă, trebuie să te concentrezi ca să îl auzi, jaf cu mână armată, complicitate la crima din ianuarie… În privinţa lui Ravic: tortură şi crimă, în privinţa prietenei lui: crimă. O să zaci ceva la beci. Să ştii că mă întristează chestia asta.

E sincer.

Sirenele se îndreaptă către clădire în mare viteză, trebuie să fie cel puţin cinci maşini, dacă nu mai multe. Girofarurile trec prin geamuri şi luminează interiorul ca neoanele de la bâlci. La celălalt capăt al livingului, faţa lui Hafner prăbuşit în fotoliu, se colorează când albastru, când roşu.

Paşi grăbiţi. Uşa de la intrare zboară în aer. Întorc capul. E Louis, prietenul meu Louis, cel care intră primul. Impecabil, pieptănat ca un adolescent care merge la comuniune.

— Salut, Louis…

Mi-ar plăcea să am un aer detaşat, cinic, să-mi continui spectacolul, dar să mă întâlnesc aşa cu Louis, după tot ce s-a întâmplat, după toată mizeria, chiar îmi rupe inima.

— Salut, Jean-Claude… răspunde Louis apropiindu-se.

Privirea mi se întoarce spre Verhoeven. Nu mai e aici.

Ora 22:30

Clădirile sunt toate luminate, la fel şi grădinile. Proprietarii sunt toţi pe afară, uneori se strigă între ei, îşi pun întrebări, unii au înaintat până lângă gard, alţii, mai curajoşi, s-au deplasat până în mijlocul străzii, dar cu toţii ezită să se apropie prea mult. Doi agenţi în uniformă s-au postat la capetele gardului pentru a-i opri pe cei care ar da să vină prea aproape, pe neaşteptate.

Comisarul-şef Verhoeven, cu pălăria înfundată pe cap, cu mâinile în buzunarele pardesiului, întoarce spatele scenei şi priveşte în lungul străzii luminate ca într-o noapte de Crăciun.

— Îţi cer iertare, Louis.

Vorbeşte rar, ca un om dărâmat de oboseală.

— Te-am ţinut deoparte, de parcă nu aş fi avut încredere în tine. Ştii bine că nu despre asta a fost vorba.

Nu o zice doar de formă.

— Sigur că da, răspunde Louis.

Ar dori să protesteze, dar Verhoeven a întors deja privirea. Mereu se întâmplă asta între ei doi, există un început de lămurire, dar prea rar şi un final. De data acesta, evident, e altceva. Fiecare are sentimentul că se văd pentru ultima oară, perspectivă care îl face pe Louis deosebit de îndrăzneţ.

— Femeia aceasta… începe.

Două cuvinte de felul acesta înseamnă enorm pentru Louis, iar Camille reacţionează pe loc:

— Ei, nu, Louis, mai ales la aşa ceva să nu te gândeşti!

Camille nu e supărat, doar vehement. De parcă ar risca să fie victima unei nedreptăţi.

— Când spui „femeia aceasta” am senzaţia că am fost victima unei poveşti de dragoste.

Priveşte iarăşi în lungul străzii.

— Or, nu iubirea m-a făcut să reacţionez aşa, ci situaţia.

Dinspre clădire, strada răsună de glasuri, de zgomot de motoare, se aud strigăte, ordine, atmosfera însă nu e una electrizată, ci calmă, de studiu aproape.

— De la moartea lui Irène, am crezut că s-a terminat cu totul. De fapt, jarul încă mai mocnea, dar habar nu aveam. Maleval a ştiut să sufle în el la momentul potrivit, cam asta ar fi. În fond, „femeia aceasta”, cum îi zici… nu prea are de-a face.

— Totuşi, insistă Louis, minciuni, trădare…

— Eeei, Louis, astea nu sunt decât vorbe… În momentul în care am înţeles cum stau lucrurile, aş fi putut opri totul şi s-ar fi terminat cu minciunile, nici trădare nu ar mai fi putut fi.

Tăcerea lui Louis se poate interpreta ca o întrebare: bine, şi atunci?

— De fapt…

Camille se întoarce spre Louis, părând a-şi căuta cuvintele pe chipul tânărului.

— Nu aveam niciun chef să mă opresc, trebuia să merg până la capăt, s-o termin odată. Cred… că este vorba despre fidelitate.

Cuvântul pare a-l mira chiar şi pe el. Zâmbeşte.

— Şi pe urmă nu am crezut nicio clipă că femeia aceasta ar putea acţiona dintr-un motiv monstruos. Dacă aş fi crezut aşa ceva, aş fi pus punct imediat. Când am priceput era puţin cam târziu, dar tot puteam accepta daunele şi încă îmi mai puteam face meseria. Numai că nu a fost chiar aşa. Mi s-a părut mereu că a fi solidar cu tot ceea ce îndura… nu ar fi fost pentru o cauză lipsită de nobleţe.

Clatină din cap, ca şi cum în sfârşit s-ar trezi, şi surâde.

— Am avut dreptate. Se sacrifica pentru fratele ei. Da, ştiu, sună ridicol cuvântul ăsta, „sacrificiu”… Nu mai e la modă în ziua de azi, mai degrabă pare o

relicvă de pe vremuri, dar, în fine… Uită-te, de pildă, la Hafner: nu a fost un înger, dar s-a sacrificat pentru fetele lui. Anne, pentru fratele ei… Aşa că lucrurile astea chiar există.

— Şi dumneavoastră?

— Şi eu.

Ezită, apoi continuă.

— Cu riscul de a mă duce la fund, am considerat că nu e rău să ai pe cineva pentru care să sacrifici ceva important.

Zâmbeşte din nou.

— În timpurile astea pline de egoism, e chiar un lux, nu ţi se pare?

Îşi ridică gulerul pardesiului.

— Bun, asta nu e totul, nu mi-am încheiat încă ziua. Mai am de compus scrisoarea de demisie, sunt şi nedormit…

Totuşi, nu se urneşte din loc.

— Louis!

Tânărul poliţist se întoarce. Un tehnician îl strigă de la vreo cincisprezece metri, de pe trotuarul din faţa casei lui Hafner. Camille îi face semn: du-te, nu te lăsa aşteptat.

— Mă întorc, anunţă.

Dar, când o face, Camille este deja plecat.

Ora 1:30

Când vede lumina aprinsă în casă, pulsul lui Camille se accelerează. Opreşte maşina, scoate cheia din contact, rămâne la volan şi se întreabă cum oare să se poarte. Fiindcă Anne tot aici e.

Nu mai avea nevoie de o decepţie suplimentară, de încă o încercare, ci doar de singurătate.

Oftează, îşi ia pardesiul, pălăria, dosarul gros prins în chingi şi urcă pe jos drumul, întrebându-se cum le va arăta întâlnirea, ce îi va spune şi cum o va face. Şi-o aminteşte în locul acela de lângă chiuvetă, întinsă pe jos.

Uşa de la terasă e un pic întredeschisă.

Lumina difuză din living, venind doar de la becul de veghe de pe scară, este insuficientă pentru a vedea

unde se găseşte Anne. Camille pune jos pachetul, apucă mânerul panoului din sticlă şi îl face să culiseze. Zâmbeşte. E singur. Nu e nevoie să verifice şi totuşi:

— Anne!… Eşti aici?

Ştie deja răspunsul.

Merge până la sobă, fiindcă acesta este primul lucru pe care îl face, de fiecare dată. Bagă un buştean şi deschide uşiţa pentru tiraj.

După care îşi scoate pardesiul, aprinde, în trecere, vaporizatorul electric, dar îl opreşte imediat, se postează în faţa dulapului cu tării, ezitând: whisky? Coniac?

Coniac să fie.

Până la fund.

Se întoarce, ia pachetul lăsat pe terasă şi trage panoul culisant.

Îşi soarbe apoi liniştit coniacul. Ţine la casa asta. Deasupra, acoperişul de sticlă este plin de frunze întunecate şi mişcătoare. De aici, de unde se află, vântul nu se poate simţi, dar se poate vedea.

Ciudat lucru, dar, în clipa aceasta, deşi ar cam avea vârsta potrivită pentru a se fi făcut băiat mare, mama îi lipseşte. Imens. Dacă şi-ar permite, ar începe să plângă.

Rezistă, însă. Nu are niciun rost să plângi de unul singur.

Şi atunci lasă paharul jos, îngenunchează, deschide dosarul gros cu fotografii, rapoarte, dări de seamă, tăieturi din presă, şi în care ar trebui să se găsească şi ultimele imagini ale lui Irène.

Nu caută ceva anume, nu se uită, ci bagă totul metodic, mână după mână, în gura căscată a sobei care, acum, toarce liniştit, în viteză de croazieră.

Notă

Camille este ultima parte a trilogiei Verhoeven, începută cu *Muncă îngrijită* şi continuată cu *Alex.*

Mulţumirile mele se adresează lui Pascaline, soţia mea, lui Gerald Aubert pentru sfaturi şi prietenului Sam, întotdeauna prezent şi disponibil. Şi lui Pierre Scipion pentru vigilenţă şi bunăvoinţă, ca şi întregului personal al Editurii Albin Michel.

Şi, bineînţeles, pentru micile împrumuturi pe care le-am făcut pe ici, pe colo, întreaga mea recunoştinţă, în ordine alfabetică, pentru: Marcel Aymé, Thomas Bernhard, Nicolas Boileau, Heinrich Boll, William Faulkner, Shelby Foote, William Gaddis, John Le Carré, Jules Michelet, Antonio Munoz Molina, Marcel Proust, Olivier Remaud, Jean-Paul Sartre, Thomas Wolfe.

Pierre Lemaitre s-a dedicat scrisului după o lungă carieră ca profesor de literatură. Romanele sale noir au mare succes de public și de critică, multe fiind și premiate: Travail soigné (Irène) – Prix Cognac 2006, Robe de marié (Meilleur Polar Francophone 2009), Cadres noirs (Prix Le Point du Polar européen 2010).
La revedere acolo sus (Editura Trei, 2014) i-a adus Premiul Goncourt în 2013.

La Editura Trei au apărut primele două romane din seria Verhœven, Irène și Alex (distins cu Crime Writers Association International Dagger Award).

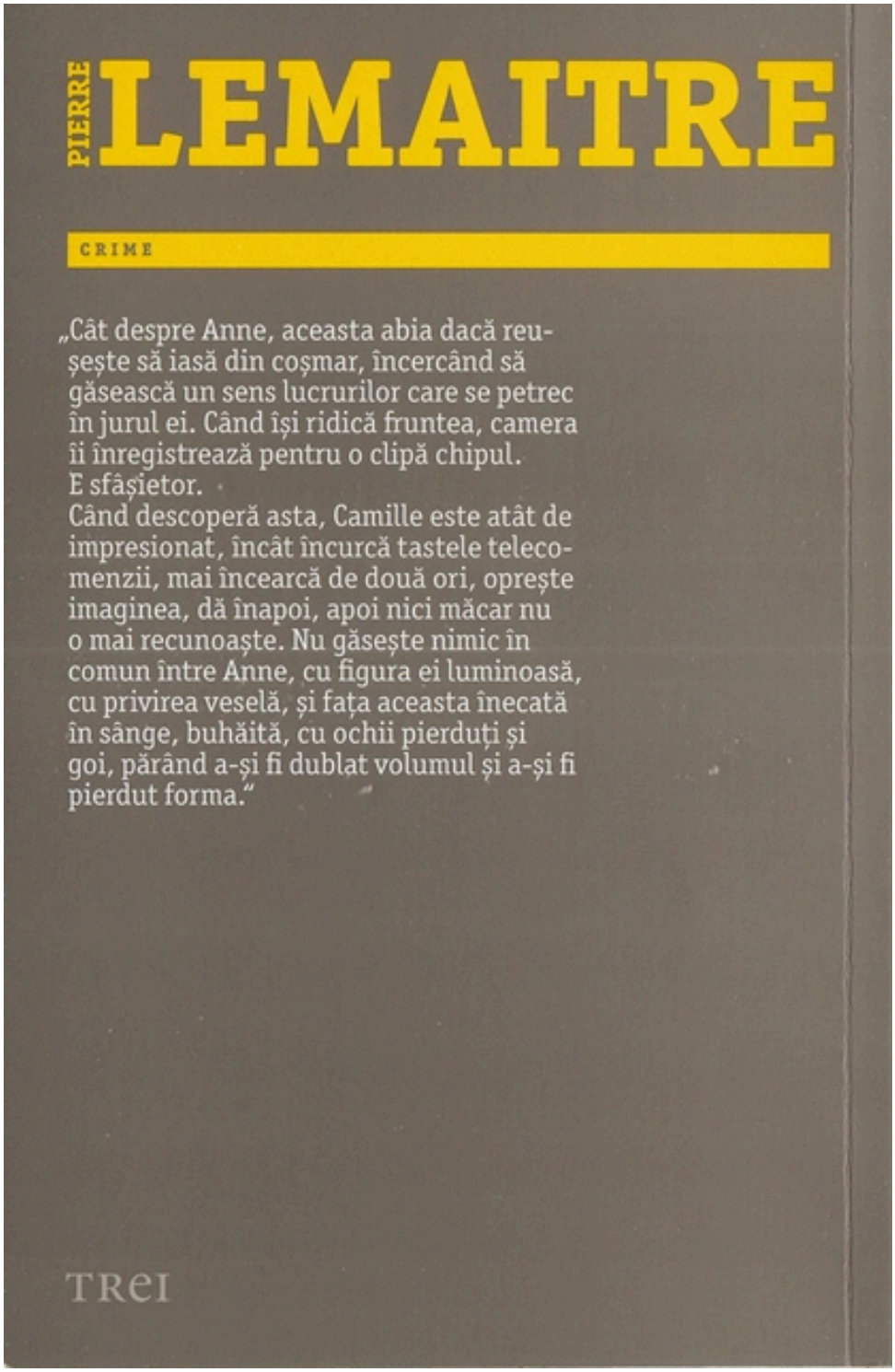
PIERRE
LEMAITRE
CRIME
„Cât despre Anne, aceasta abia dacă reușește să iasă din coșmar, încercând să găsească un sens lucrurilor care se petrec în jurul ei. Când își ridică fruntea, camera îi înregistrează pentru o clipă chipul. E sfâșietor.
Când descoperă asta, Camille este atât de impresionat, încât încurcă tastele telecomenzii, mai încearcă de două ori, oprește imaginea, dă înapoi, apoi nici măcar nu o mai recunoaște. Nu găsește nimic în comun între Anne, cu figura ei luminoasă, cu privirea veselă, și fața aceasta înecată în sânge, buhăită, cu ochii pierduți și goi, părând a-și fi dublat volumul și a-și fi pierdut forma."
TREI

PIERRE LEMAITRE

CRIME

Martoră a unui jaf pe Champs-Élysées, Anne Forestier, noua iubită a comisarului Verhœven, reușește să scape cu viață de atacatorul ei. Rămâne însă desfigurată și cu traume adânci.

Verhœven se implică trup și suflet în această anchetă, ce devine o chestiune strict personală, mai ales că infractorul, un recidivist de o cruzime nemaiîntâlnită, e hotărât să o găsească pe Anne...

Astfel, între cei doi bărbați are loc o confruntare pe viață și pe moarte, în care Verhœven se arată necruțător și violent, gata să renunțe la toate principiile sale. Dar cine e, de fapt, vânătorul? Și cine este victima?

www.edituratrei.ro

ISBN 978-973-707-931-2

9 789737 079312

TREI

{1} Personaj-cheie al romanului *Mizerabilii de* Victor Hugo.

{2} Vezi Pierre Lemaitre, *Travail Soigné,* Ed. Le Masque, 2006, şi Ed. Livre de poche, 2010.

{3} Verbină. *(N.t.)*

{4} Vezi *Les Grandes Moyens,* Ed. Smartnovel, 2011.

{5} Serbare câmpenească pariziană din arondismentul 12, girată de Primăria Parisului, care se ţine din 1965 în pădurea Vincennes, în lunile aprilie şi mai, iniţiată în anul 957, în timpul Săptămânii Patimilor, pe locul actualei Pieţe Nation, fostă Place du Trône. *(N.t.)*

{6} În argoul francez, *miche* poate însemna „bucă" sau „ţâţă". *(N.t.)*

{7} Service d'aide médicale urgente, Serviciul Medical de Urgenţă (N.t.)

{8} Organizaţie nonguvernamentală franceză de asistenţă a orfanilor proveniţi din familii de poliţişti, înfiinţată în 1921. *(N.t.)*

{9} Vezi romanul *Alex,* Ed. Albin Michel, 2011, Ed. Le Livre de poche, 2012, în limba română în traducerea lui Doru Mareş, Ed. Trei, Bucureşti, 2012.

{10} IGSP, echivalentul francez al Direcţiei Control Intern a IGPR. *(N.t.)*

{11} Adăposteşte Muzeul Picasso *(N.t.).*

{12} Localitatea din centrul Franţei cu circa 46.000 de locuitori. *(N.t.)*

{13} În lb. fr. Mal, „rău"; Val, „vale"; aşadar, *Valea Răului. (N.t.)*

{14} Grupul de Intervenţie al Jandarmeriei Naţionale din Franţa. *(N.t.)*

Table of Contents

ZIUA 1 5
ZIUA 2 87
ZIUA 3 166
Notă 275